

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

The Apothecary Diaries

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

1

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
tlllNko Shino

The Apothecary Diaries

The Apothecary & Diaries

Dava Üzerinde!

Bir ortaçağ sarayında yemek tadımı yapan ve en şaşırtıcı gizemleri çözebilen genç bir kızın basit hikâyesiydi. Bu canlandırıcı arka plana karşı, kahramanım - kendisi kadar dışa karşı da huysuz olabilen kadın içten içe tatlıydı- iyi karşılandığı ortaya çıktı. Ticari ciltlerin satışa sunulmasından bu yana iki yıl geçti ve yoğun talep üzerine hikaye şimdi kitlesel pazar kağıt-baskı formatında yeniden yayınlanıyor.

These new versions have been much revised from the trade releases, hopefully in ways that will make them even more exciting and suspenseful. In fact, I dare say I think a new name is about to be added to the annals of the great light-novel detectives. I hope you'll find our heroine Maomao's deductions and discoveries thrilling and surprising!

İçindekiler

[Kapak](#)

[Bölüm 1: Maomao](#)

[Bölüm 2: İki Eş Bölüm 3: Jinshi](#)

[Bölüm 4: Su Perisinin Gülümsemesi](#)

[Bölüm 5: Görevli](#)

[Bölüm 6: Zehir Test Cihazı](#)

[Bölüm 7: Şube](#)

[Bölüm 8: Aşk İksiri Bölüm 9:](#)

[Kakao](#)

[Bölüm 10: Ruhun Tedirgin Edici Meselesi \(Birinci Kısım\)](#)

[Bölüm 11: Ruhun Tedirgin Edici Meselesi \(İkinci Kısım\)](#)

[Bölüm 12: Tehdit](#)

[Bölüm 13: Hemşirelik](#)

[Bölüm 14: Yangın](#)

[Bölüm 15: Gizli Operasyonlar](#)

[Bölüm 16: Bahçe Partisi \(Birinci Kısım\) Bölüm 17:](#)

[Bahçe \(İkinci Kısım\) Partisi Bölüm 18: Bahçe Partisi](#)

[\(Üçüncü Kısım\) Bölüm 19: Şenlik Sonrası](#)

[Bölüm 20: Parmaklar](#)

[Bölüm 21: Lihaku](#)

[Bölüm 22: Eve Dönüş](#)

[Bölüm 23: Buğday Sapları](#)

[Bölüm 24: Bir Yanlış Anlama Bölüm 25:](#)

[Şarap](#)

[26. Bölüm Her Hikayenin İki Yüzü Bölüm](#)

[27: Bal \(Birinci Kısım\)](#)

[Bölüm 28: Bal \(İkinci Bölüm\) Bölüm 29:](#)

[Bal \(Üçüncü \)Bölüm Bölüm 30: Ah-Duo](#)

[Bölüm 31: İşten Çıkarılma](#)

[Sonsöz: Hadım ve Fahişe](#)

[Renkli Çizimler](#)

[Bonus Çevirmen Notları Telif](#)

[Hakkı](#)

Bölüm 1: Maomao

İyi bir sokak tezgahı et şişi için neler vermezdim.

Maomao bulutlu gökyüzüne baktı ve iç çekti. Aynı anda hem eşsiz, ısıltılı bir güzelliğe sahip hem de zehirli, pis, boğucu bir kafese benzeyen bir dünyada yaşıyordu. *Üç ay oldu bile. Umarım babam düzgün besleniyordur.*

Daha geçen gün ormana gitmiş gibi görünüyordu. ot toplarken üç fidyeciyle karşılaştı; onlara Köylü Bir, İki ve diyelim. Kraliyet sarayı için kadın peşindeydiler ve tek kelimeyle, dünyanın en güçlü ve tatsız bir evlilik teklifi.

Şimdi, para alamayacağından değildi ve birkaç yıllık çalışmayla, bir umut ışığı bile vardı. memleketine geri dönmek için. Hayatını kazanmanın daha kötü yolları da vardı - *eğer* kişi kraliyet şehrine kendi isteğiyle gittiyse. Ama Bir eczacı olarak gayet iyi bir şekilde hayatını sürdüren Maomao, çok teşekkür ederim, bunu sadece çok fazla sorun olarak gördü.

Kaçıranlar, kaçırdıkları genç kızlara ne yaptılar? Yakalandılar mı? Bazen kızları haremağalarına satarlar ve elde ettikleri geliri kendileri için bir gece içkiye yatırırlardı. Bazen genç bayanlar birisinin kendi kızının yerine teklif edilirdi. için Maomao, bu tartışmalı bir soruydu, çünkü şimdi sebebi ne olursa olsun kendini onların planlarına kaptırmıştı. Yoksa hayatı boyunca *hougong*, yani İmparatorluk kadınlarının ikamet ettiği "arka saray" ile bir ilgisi olmasını asla istemezdi.

Burası insanın midesini bulandıracak yoğun makyaj ve parfüm kokularıyla ve güzel elbiseleri içindeki saray hanımlarının ince, zoraki gülümsemeleriyle daha da doluydu. Onun zamanında eczacı, Maomao hiçbir toksin olmadığına inanmaya başlamıştı. Bir kadının gülümsemesi kadar korkunç. Bu kural, ister en süslü sarayın salonlarında, isterse en sefil mahallelerde olsun geçerliydi.

en ucuz eğlence evi.

Maomao ayağındaki çamaşır sepetini kaldırdı ve yakındaki bir binaya yöneldi. Göz kamaştırıcı ön cephenin aksine, kasvetli orta avluda, saray hizmetkârlarının -ne tam erkek ne de tam kadın olan insanların- kucak dolusu çamaşır yıkadığı, kaldırım taşı döşeli yıkama alanları bulunuyordu.

Prensip olarak erkeklerin arka saraya girmesine izin verilmezdi. İçeri girebilen tek erkekler, Kraliyet ailesinin üyeleri ya da kan bağları olan kişilerdi.

Ülkenin en soylu ailesi ya da kendilerinin çok önemli bir parçasını kaybetmiş eski adamlar. Doğal olarak, Maomao'nun şu anda baktığı tüm erkekler ikincisiydi. Bunun çarpık olduğunu düşündü ama kuşkusuz mantıklı bir şeydi.

Sepetini yere bıraktı ve masanın üzerinde oturan başka bir sepet gördü.

yan binada. Kirli çamaşırlar değil, güneşte kurumuş temiz çamaşırlar. Çamaşır makinesinden sarkan tahta etikete baktı.

Sapında bir numara ile birlikte bir yaprak resmi vardı.

Saray kadınlarının hepsi okuryazar değildi. Öyle değildi.

Şaşırtıcı: Ne de olsa bazıları buraya zorla getirilmişti. Ve gelmeden önce görgü kurallarının temelleri onlara öğretilmiş olsa da, mektuplar öğretilmemişti. Maomao, taşradan kaçırılan kızların yarısının okumayı biliyor olmasının büyük bir şans olduğunu düşündü. Bu, arka sarayın çok kalabalıklaşmasının bir tehlikesiydi denebilir. Nicelik için nitelik feda ediliyordu. Eski imparatorun "çiçek bahçesi"ne hiçbir şekilde de, cariyeler ve nedimeler birlikte

iki bin kişi vardı; hadımlarla birlikte bu sayı üç bine ulaşıyordu.

Gerçekten de çok büyük bir yer.

Maomao bir hizmetçi kızdı, o kadar düşük bir mevkideydi ki resmi bir rütbesi bile yoktu. Sarayda onu destekleyecek kimsesi olmayan, saray personelinin doldurmak için adam kaçırma yoluyla gelen bir kız olarak daha ne bekleyebilirdi ki? Belki de onun gibi bir vücuda sahip olsaydı bir şakayık kadar biçimli ya da dolunay kadar solgun bir tene sahip olabilirdi.

En azından alt düzey cariyelerden birinin statüsüne talip olabilirdi, ancak Maomao'nun sadece kırmızı, çilli bir teni ve solmuş dalların tüm zarafetine sahip uzuvları vardı.

Bu işi bitirmem gerek.

Maomao, üzerinde erik çiçeği ve 17 rakamı bulunan sepeti aldı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde yola koyuldu. Kaşları çatılmadan önce odasına dönmek istiyordu.

gökyüzü ağlamaya başladı.

Sepetteki çamaşırların sahibi düşük rütbeli cariyelerden biriydi. Odası, diğer alt düzey eşlere verilenlerden çok daha şatafatlıydı, hatta düpedüz gösterişliydi. Maomao'nun tahminine göre, odanın sahibi varlıklı soylu bir ailenin kızı.

Bir kadına saray rütbesi verildiğinde, o da kendi hizmetçilerine izin veriyordu. Ancak küçük bir cariyenin en fazla iki hizmetçisi olabilirdi; bu yüzden Maomao, kendi metresi olmayan bir hizmetçi kız olarak kadının çamaşırlarını bu şekilde taşıyordu.

Düşük rütbeli bir cariyenin sarayın arka kısmında özel odaları olmasına izin verilirdi ama bunlar kaçınılmaz olarak arazinin kenarlarında, İmparatorluk gözünün üzerine düşmesinin pek mümkün olmadığı yerlerde olurdu. Yine de Majesteleriyle bir gece geçirme şerefine nail olursa yeni odalar anlamına gelirken, böyle ikinci bir gece dünyada gerçekten bir yer bulduğu anlamına geliyordu.

Nihayetinde İmparator'un ilgisini hiç çekmeyenlere gelince, belli bir yaştan sonra bir eş (ailesinin belirli bir etki) kendisinin rütbesinin düşürülmesini, hatta bürokrasinin bir üyesine eş olarak verildi. Bunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğu, kime verildiğine bağlıydı, Ama kadınların en çok korktukları kader, hadımlardan birine bahşedilmektir.

Maomao ihtiyatlı bir şekilde kapıyı çaldı. Bekleyen bir hanım kapıyı açtı ve "Şuraya bırak." diye tersledi. İçeride, en tatlı parfümlerden kokan bir eş, bir fincandan biraz alkol yudumluyordu. O

Saraya gelmeden önceki o bereketli günlerde güzelliği çok beğenilmiş olmalı, ama buraya geldiğinde

Dış dünya hakkında, hayatını bir kuyuda geçirmiş bir kurbağa kadar çok şey bildiğini keşfetti. Bu bahçedeki göz kamaştırıcı çiçeklerin kalabalığında, devam etme isteğini kaybetmişti.

Burada bir yer edinmek için mücadele ediyordu ve son zamanlarda

hiç oda yok.

Kimsenin sizi kendi odanızda ziyaret etmeyeceğini biliyorsunuz, değil mi?

Maomao kucağındaki sepeti kapının dışında duran sepetle değiştirdi ve çamaşırhaneye geri döndü. O kadar çok şey vardı ki Hala yapacak işi vardı. Saraya kendi isteğiyle gelmemiş olabilirdi ama en azından ona para ödüyorlardı ve o da bu paranın hakkını vermek istiyordu. Eczacı Maomao hiç değilse çalışkan biriydi. Eğer başını öne eğmez ve işini yaparsa

Kraliyetin dikkatini çekmek için bir gün, hiç olmasa bile, burayı terk edeceğini varsayıyordu.

Ne yazık ki Maomao'nun düşüncesi naifti diyelim. Ne olacağını bilmiyordu. Kimse bilemez; hayatın doğası bu.

Maomao on yedi yaşında bir kıza göre nispeten objektif düşünen biriydi, ancak onu sürekli rahatsız eden birkaç özelliği vardı. Bir tanesi, Merak; ve bir diğeri için, bilgiye olan açlık. Bir de gelişmekte olan adalet duygusu vardı.

Birkaç gün sonra Maomao, arka sarayda birkaç bebeğin ölümüyle ilgili gizemli ve korkunç bir gerçeği ortaya çıkaracaktı. Bazıları bunun bir varis doğurmaya cüret eden her cariyenin başına gelen bir lanet olduğunu söylese de Maomao meseleyi doğaüstü bir şey olarak görmeyi reddetti.

Bölüm 2: İki Eş

"Ha! Yani doğru mu?"

"Evet, öyle! Doktorun odalarına girdiğini kendi gözleriyle gördüğünü söyledi!"

Maomao çorbasını yudumladı ve dinledi. Yüzlerce hizmetçi kız geniş yemek salonunda kahvaltı ediyordu. Yemek çorba ve karışık tahıllardan oluşan bir lapadan oluşuyordu. Çaprazında oturan iki kadının dedikodularını dinliyordu. Kadınlar anlatılanlardan dolayı üzgün görünmeye özen gösteriyorlardı ama bu bir Gözlerini aydınlatan uygunsuz bir merak.

"*Hem* Leydi Gyokuyou'yu *hem* de Leydi Lihua'yı ziyaret etti."

"Tanrım, ikisi de mi? Ama onlar sadece altı aylık ve üç aylık, değil mi?"

"Bu doğru! Belki de bu gerçekten bir lanettir."

Bu isimler İmparator'un en sevdiği iki eşinin isimleriydi. Hanımların çocuklarının yaşları altı ay ve üç aydı.

Sarayda dedikodular almış başını gidiyordu. Bazıları Majestelerinin yoldaşlarını ve ona bıraktıkları mirasçıları küçümsüyordu, ama diğerlerinde daha çok basit hayalet hikâyelerinin tadı vardı; yaz sıcağında insanın kanını dondurarak sıcağı yenmek için anlatılan türden hikâyeler.

"Öyle olmalı. Aksi takdirde neden üç ayrı çocuk ölsün ki?"

Söz konusu yavruların hepsi eşlerden doğmuştu; yani prensipte tahtın varisleri olabilirdi. Zavallı kurbanlardan biri Majesteleri tahta çıkmadan önce, henüz Doğu Sarayı'nda yaşarken doğmuş, diğer ikisi ise tahta çıktıktan sonra doğmuş, ancak üçü de bebekken vefat etmişti. Elbette bebekler arasında ölüm yaygındı ama İmparator'un kendi soyundan gelen üç kişinin bu kadar genç yaşta ölmesi garipti. Sadece iki çocuk, Gyokuyou ve Lihua'nın çocukları, hâlâ kurtuldu.

Zehirlenme olabilir mi? Maomao yulaf lapasını yudumlarken düşündü ama bunun olamayacağı sonucuna vardı. Ne de olsa ölen üç çocuktan ikisi kızdı. Ve sadece erkeklerin miras alabildiği bir ülkede Taht, prensesleri öldürmek için ne sebep vardı?

Maomao'nun karşısındaki kadınlar lanetler ve büyüler hakkında konuşmakla o kadar meşguldüler ki yemek yemeyi tamamen bırakmışlardı. *Ama lanet diye bir şey yok ki!* diye düşündü Maomao. Aptalcaydı, bunun için tek kelime buydu. Tek bir lanetle bütün bir klanı nasıl yok edebildiniz? Bu tür sorular sapkınlık sınırındaydı, ancak Maomao'nun uzmanlığının bu söylemin kanıtı olduğunu düşünüyordu.

Bir çeşit hastalık olabilir mi? Kanla bulaşan bir şey mi? Tam olarak nasıl öldüler?

İşte o zaman, mesafeli ve sessiz hizmetçi, geveze yemek arkadaşlarıyla konuşmaya başladı. Çok geçmeden Maomao Merakına yenik düştüğüne pişman oldu.

"Hikayenin tamamını bilmiyorum ama hepsinin yok olup duydum!" Görünüşe göre Maomao'nun gösterdiği ilgiden ilham alan Xiaolan

Konuşkan hizmetçi, bundan sonra düzenli olarak ona en son söylentileri getirdi. "Doktor, Leydi Lihua'yı Leydi'den daha sık görmeye gitmiş. Gyokuyou, sanırım Leydi Lihua daha kötü olmalı." Konuşurken bir bezle pencere çerçevesini sildi.

"Leydi Lihua'nın kendisi mi?"

"Evet, anne hem de çocuk."

Maomao, doktorun Leydi Lihua'ya daha fazla ilgi göstermesinin sebebinin onun daha hasta olmasından değil, çocuğunun küçük bir prens olmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Eş Gyokuyou bir prenses dünyaya getirmişti. Prenses İmparatorluk sevgisi Gyokuyou'ya daha çok düşüyordu, ama çocuklardan biri erkek, diğeri kız olduğunda, hangisine öncelik verilmeliydi? tedavi açıldı.

"Dediğim gibi, her şeyi bilmiyorum ama baş ağrısı, mide ağrısı ve hatta biraz bulantısı olduğunu duydum." Xiaolan en son öğrendiklerini açıkladığı için tatmin olmuş bir şekilde başka bir görevle meşguldü. Maomao teşekkür etmek için ona meyan kökü aromalı bir çay verdi. Orta bahçenin bir köşesinde yetişen bazı bitkilerle yapmıştı. Güçlü bir tıbbi kokusu vardı ama aslında oldukça tatlıydı. Xiaolan çok heyecanlanmıştı; hizmet eden kızların tatlı şeylerin tadını çıkarmak için çok az fırsatı vardı.

Baş ağrısı, karın ağrısı ve mide bulantısı. Maomao'nun bunların hangi hastalıkların habercisi olabileceğine dair bazı fikirleri vardı ama emin olamıyordu. Babası da ona varsayımlara dayanarak düşünmemesini tembihlemekten hiç bıkmamıştı.

Belki onu küçük bir ziyarete giderim.

Maomao işini mümkün olduğunca çabuk bitirmeye kararlıydı. Arka saray aslında çok büyük bir yerdi ve iki binden fazla kadın ile beş yüz haremağasını barındırıyordu. Maomao gibi düşük rütbeli işçiler bir odada on kişi uyurken, daha düşük rütbeli cariyelerin kendi odaları, orta rütbelilerin ise bütün odaları vardı.

Binalar kendilerine aitti ve en yüksek rütbeli eşlerin neredeyse kendilerine ait sarayları, küçük bir kasabayı gölgede bırakacak kadar büyük, yemekhaneler ve bahçeler içeren geniş kompleksleri vardı. Bu nedenle Maomao yaşadığı doğu mahallesinden nadiren ayrılırdı; buna gerek yoktu.

Bir iş için gönderilmediği sürece buradan ayrılmak için ne zamanı ne de imkânı vardı

Eğer bir işim yoksa, bir tane yapmam gerekecek.

Maomao elinde sepet tutan bir kadınla konuştu. Bu sepette, batı mahallesindeki çamaşırhanede yıkanması gereken ince ipekler vardı. Kimse oradaki suda ya da belki de yıkama işini yapan insanlarda farklı bir şey olup olmadığını bilmiyor gibiydi ama görünüşe göre ipek burada, doğu mahallesinde işlenirse kısa sürede mahvolacaktı. Maomao anladı ipeğin kurutulup kurutulmadığına bağlı olarak az ya da çok bozulduğu Güneşe çıkar ya da gölgede tutardı ama bunu kimseye söyleme ihtiyacı hissetmezdi.

Maomao, Xiaolan'ın laf arasında bahsettiği diğer söylentilerden birini hatırlatarak, "Merkezde yaşadığını söyledikleri o muhteşem hadıma bakmak için can atıyorum," dedi ve kadın memnuniyetle sepeti ona verdi. Bu yerde romantizme benzeyen herhangi bir şey için şans çok azdı, bu yüzden haremağaları, erkekler bile Gerçekte erkek olmayan bu kadınlar kısa sürede bayılacakları bir şey haline geldiler. Hatta zaman zaman, saray hizmetinden ayrıldıktan sonra hadımların eşleri olan kadınlarla ilgili hikayeler anlatılırdı. Muhtemelen bu, kadınların birbirlerini arzulamasından daha sağlıklıydı ama yine de Maomao'yu şaşırtıyordu.

Acaba ben de bir gün herkes gibi mi olacağım, düşündü kendi kendine. Kollarını kavuşturdu ve . Romantik konular onun için pek ilgi çekici değildi.

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde çamaşır sepetini teslim etti ve ardından merkez alanın kırmızı cilalı binası göründü. Her yerde oymalar vardı, her sütun başlı başına bir sanat eseri gibiydi. Her ayrıntıya özen gösterilmişti, öyle ki bütün, doğu mahallesinin sınırlarındaki herhangi bir şeyden çok daha rafineydi. Şurada Şu anda arka sarayın en büyük odası prensin annesi Lihua tarafından işgal edilmiş durumdaydı. İmparator'un İmparatoriçesi olmadığı için, kadınları arasında oğlu olan tek kişi olan Lihua buradaki en güçlü kişiydi.

Maomao'nun keşfettiği manzara sanki şehrin kendisinden gelmiş gibi görünüyordu. Bir kadın feveran ediyor, bir diğeri hüzünle başını öne eğiyor, diğerleri telaşlanıyor ve üzülüyordu; bir adam ise hepsini barıştırmaya çalışıyordu.

Bir genelevden pek de farklı değil, diye düşündü Maomao, seyirci olmasa da üçüncü bir taraf olarak statüsünün mümkün kıldığı soğuk gözlemlerle.

Üzgün kadın arka saraydaki en güçlü kişiydi, başını sallayan bir sonraki en güçlü kişiydi ve telaşlı kadınlar da hizmetçilerdi. Araya giren adam (bu noktada artık bir adam olmadığına şüphe yok) doktordu. Çok fazla, Maomao

Duyduğu fısıltılardan ve genel durumdan anladığı kadarıyla. İlk kadın İmparatorluk prensinin annesi Konsolos Lihua olmalıydı ve ikinci kadın da Eş Gyokuyou, Lihua kadar olmasa da bir kız çocuğu ile kutsanmıştı. Hadım doktora gelince, Maomao hiçbir şey bilmiyordu.

Ama bu koca sarayda gerçekten tıp doktoru denebilecek tek bir kişi olduğunu duymuştu.

"Bunu sen yaptın. Sırf bir kızın var diye, prensimi ölümüne lanetlemeyi aklına koydun!" Öfkeyle çarpıtılmış güzel bir yüz korkunç bir şeydir. Bir iblisinki kadar öfkeli gözler, bir hayaletinki kadar solgun bir yüze yerleşmiş, bir elini yanağına götüren güzel Gyokuyou'ya çevrilmişti. Parmaklarının altında kırmızı bir iz vardı; Maomao'nun tahminine göre açık bir elle tokatlanmıştı.

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Benim Xiaoling'im de en az oğlunuz kadar acı çekiyor." İkinci kadının kızıl saçları ve gözleri vardı. Zümrüt rengindeydi ve genç Prenses Lingli'den sevgi dolu bir lakapla bahsederek suçlamaları sakince yanıtladı. Eş Gyokuyou'nun bakışları, damarlarında azımsanmayacak miktarda Batılı kanı taşıdığını gösteriyordu. Şimdi başını kaldırdı ve doktora ters ters baktı. "Ve

Bu nedenle kızımın da ilgilenmeyi ihmal etmemenizi rica ediyorum."

Görünüşe göre iki kadın arasında şefaate ihtiyaç duyulmasının nedeni doktorun kendisiydi. Tüm zamanını burada genç prene bakarak geçiriyordu ve Gyokuyou

kızı adına itiraz ediyordu. İnsan ona hak veriyordu ama burası arka saraydı ve erkek çocuklar kızlardan daha değerliydi. Doktor ise bir mazeret bulmaya çalışmakla tamamen susmak arasında kalmış gibiydi.

Maomao, *şu testere kemiklinin ne kadar düzenbaz* olduğunu düşündü. Tam önünde iki eş varken fark etmemek. Nasıl olur da Her neyse, çoktan anladın mı? Ölü bebekler, baş ağrıları, mide ağrıları, bulantı. Eş Lihua'nın hayaletimsi solgunluğu ve zayıf görünümü de cabası.

Kendi kendine Maomao, gürültülü sahneyi geride bıraktı. *Üzerine yazacak bir şeye ihtiyacım var*, diye düşündü. Aslında bunu düşünmekle o kadar meşguldü ki, yanından geçen kişiyi fark etmedi bile.

Bölüm 3: Jinshi

"Yine iş başındalar," diye mırıldandı Jinshi kendi kendine. O an saraydaki çiçeklerin bazen yaptıkları gibi yakışıksızdı. Jinshi'ye düşen, pek çok sorumluluğundan biri olarak ortalığı yatıştırmaktı.

Kalabalığın arasına dalan Jinshi, sanki bu kargaşa onu ilgilendirmiyormuş gibi yürüyen birini gördü. Burnunda ve yanaklarında çiller olan minyon bir kızdı. Başka ayırt edici bir özelliği yoktu. Kendi kendine mırıldanarak yürürken Jinshi'ye hiç aldırmış etmemesi dışında.

Ve bu her şeyin sonu olabilirdi.

Aradan bir ay geçmeden genç prensin öldüğü haberi yayıldı. Eş Lihua ağlamaktan tükendi ve

Şimdi her zamankinden daha zayıftı; bir zamanlar sarayın açan gülü olarak görülen kadına artık hiç benzemiyordu. Belki de oğluyla aynı hastalıktan muzdaripti, ya da belki de onu mahveden ruhunun bir rahatsızlığıydı. Ne olursa olsun, böyle bir durumda başka bir çocuk için pek umutlu olamazdı.

Ölen prensin üvey kız kardeşi Prenses Lingli, kısa süre sonra Hastalığından kurtuldu ve annesiyle birlikte yaslı imparatora büyük bir teselli oldular. Gerçekten de, muhtemelen Eş Gyokuyou, Majestelerinin ziyaret sıklığına bakılırsa yakında bir çocuk daha doğurabilir.

Prens ve prenses aynı gizemli hastalıktan muzdaripti, ancak biri iyileşirken diğeri yenik düştü. Aralarındaki yaş farkı olabilir miydi? Sadece üç ay olmuştu ama böyle bir süre bir bebeğin direncinde önemli bir fark yaratabilirdi. Peki ya Lihua? Prenses iyileşebildiyse, eşinin de iyileşebilmesi için her türlü neden vardı. Tabii eğer esas olarak psikolojik bir sorundan muzdarip değilse.

Oğlunu kaybetmenin şoku.

Jinshi bu düşünceleri kafasında evirip çevirirken bir yandan da bazı evrakları gözden geçirdi. Eğer herhangi bir

İki çocuk arasındaki fark, belki de Eş Gyokuyou'da yatıyordu.

"Bir süreliğine dışarı çıkıyorum," dedi Jinshi son sayfayı elindeki keserle mühürlerken ve hemen odadan çıktı.

Buharda pişmiş çörekler kadar dolgun ve pembe yanakları olan prenses, bir çocuğun toplayabileceği tüm masumiyetiyle ona gülümsedi. Minik eli Jinshi'nin parmağının etrafında yumruk şeklinde kenetlenmişti.

"Hayır, çocuğum, bırak onu," diye azarladı kızıl saçlı güzel annesi nazikçe. Bebeği kundağa sardı ve beşiğinde uyuması için yatırdı. Prensес, görünüşe göre çok sıcaktı, örtüyü tekmeledi ve mutlu bir şekilde guruldayarak ziyaretçiyi izlemeye koyuldu.

"Sanırım bana bir şey sormak istiyorsunuz," dedi her zaman anlayışlı bir kadın olan eş.

Jinshi hemen konuya girdi. "Prensес neden sağlığına kavuştu?"

Eş Gyokuyou, kesesinden bir bez parçası çıkarmadan önce gülümsemesine izin verdi. Kumaş bir yerden koparılmıştı ve üzerinde tuhaf harfler vardı. Sadece el yazısı düzensiz değildi, aynı zamanda mesaj da Çim lekeleri kullanılarak yazılmış, bu nedenle yer yer soluk ve okunması zordu.

Yüz pudran zehirli. Bebeğe dokunmasına izin verme.

Belki de el yazısının titrekliği kasıtlıydı.

Jinshi başını eğdi. "Yüz pudran mı?"

"Evet," dedi Gyokuyou, beşikteki çocuğu sütanneye emanet edip bir çekmece açtı. Bezle sarılmış bir şey çıkardı: seramik bir kap. Kapağını açtığında beyaz bir pufla karşılaştı.

Toz.

"Bu mu?"

"öyle."

Belki de Jinshi tozun içinde bir şey olduğunu tahmin etti. Gyokuyou'nun zaten soluk bir tene sahip olduğunu hatırladı.

sarayda çok değerli olan pudrayı, kendini daha güzel göstermek için kullanmasına gerek yoktu. Buna karşın Eş Lihua o kadar solgun görünüyordu ki, durumunu gizlemek için her gün daha fazla pudra kullanıyordu.

"Küçük prensesim oldukça a bir kız," dedi Gyokuyou. "Ona yetecek kadar süt yapamıyorum, bu yüzden yardım etmesi için bir hemşire tuttum." Bazen çocukları doğumdan kısa bir süre sonra ölen anneler ıslak hemşireler. "Bu yüz pudrası o kadına aitti. Diğer pudralardan daha beyaz olduğunu düşündüğü için bunu tercih ediyordu."

"Peki bu hemşire şimdi nerede?"

"Hastalandı, ben de onu kovdum. Elbette geçimini sağlamak için bol miktarda fonla birlikte." Her ikisini de bilen bir kadın gibi konuştun. entelektüel ve belki de kendi iyiliği için fazla nazik.

Diyelim ki yüz pudrasında bir tür zehir vardı. Eğer anne bunu kullanırsa, çocuğu etkileyebilirdi; pudranın içindeki şey annenin sütüne karışırsa, çocuğun vücuduna bile girebilirdi. Ne Jinshi ne de Gyokuyou böyle bir zehrin ne olabileceğini bilmiyordu. Ancak gizemli mesaja inanılacak olursa, geç prensin sonu böyle olmuştu. Basit bir yüz pudrasıyla,

arka sarayda herhangi bir sayıda kişi tarafından kullanılan makyaj.

"Cehalet günahtır," dedi Gyokuyou. "ocuğumun ağzına girecek şeylere daha fazla dikkat etmeliydim."

"Aynı suçtan ben de suçluyum," dedi Jinshi. Nihayetinde İmparator'un oğlunun kaybolmasına izin veren kendisiydi. Ve anne karnında ölen başkaları da .

Gyokuyou, "Konsolos Lihua'ya yüz pudrasından bahsettim ama ne söylesem ayaklarına dolanıyor," dedi. Lihua'nın gözlerinin altında şimdi bile koyu renkli torbalar vardı ve bol miktarda

Yüzünün kötü rengini gizlemek için beyaz makyaj yaptı, zehirli olduğuna asla inanmadı.

Jinshi basit pamuklu kumaşa baktı. Göründüğünü düşündü garip bir şekilde tanıdıktı. Karakterlerin tereddütlü niteliği bir hile gibi görünüyordu, ancak elin açık bir şekilde kadınsı bir niteliği vardı. "Bunu sana kim ve ne zaman verdi?"

"Doktordan kızımı muayene etmesini istediğim gün geldi. Korkarım sadece başınıza dert amayı başarabildim, ama bu daha sonra pencerenin yanındaydı. Bir ormangülü dalına bağlanmıştı."

Jinshi o gün yaşanan kargaşayı hatırladı. Kalabalıktan biri bir şey mi fark etmişti, bir şeyin farkına mı varmıştı?

Uyarı mı? Ama kim? "Saraydaki hiçbir doktor böyle dolambaçlı yollara başvurmaz," dedi.

"Katılıyorum. Bizimkiler de prenze nasıl davranacaklarını hiç bilmiyorlardı."

Tüm o kargaşa. Jinshi düşününce, diğer uzak duran bir hizmetçi kızı hatırladı. Kendi kendine konuşuyordu. Ne diyordu acaba?

"Üzerine yazacak bir şeye ihtiyacım var."

Jinshi parçaların yerine oturduğunu hissetti. Kıkırdamaya başladı. "Konsolos Gyokuyou, eğer bu mesajın yazarını bulursam, ona ne yaparsınız?"

"Ona teşekkür ederim. Kızımın hayatını ona borçluyum." dedi, gözleri parlayarak. Demek velinimetini keşfetmeye hevesliydi.

"Pekâlâ. Belki bunları kısa bir süre için saklamama izin verirsiniz."

"Keşfedeceğin her şeyi merakla bekliyorum." Gyokuyou mutlulukla Jinshi'ye baktı. Jinshi de ona gülümseyerek karşılık verdi ve ardından yüz pudrası kavanozunu ve mesaj yazan bezi aldı. Hafızasında buna benzer bir his uyandıran herhangi bir bez olup olmadığını araştırdı.

"Majestelerinin en sevdiği hanımefendiyi hayal kırıklığına uğratmak benden uzak olsun." Jinshi'nin gülümsemesinde hazine avına çıkmış bir çocuğun masumiyeti vardı.

Bölüm 4: Su Perisinin Gülümsemesi

Maomao, prensin vefatını ilk kez akşam yemeğinde siyah yas kuşakları dağıtıldığında öğrendi. Kadınlar üzüntülerini göstermek için yedi gün boyunca bunları takarlardı. Fakat Her şeyden çok kaşların çatılmasına neden olan şey, zaten cimri olan et porsiyonlarının bu süre boyunca tamamen ortadan kaldırılacağına duyurulmasıydı. Kadın hizmetkarlar günde iki öğün yemek yiyordu. darı ve çorba, arada bir de sebze. Minyon Maomao için yeterliydi ama kadınların çoğu bu yemekleri doyurucu bulmuyordu.

Bu en alt sınıftaki kadınlar arasında pek çok çeşit kadın vardı. Hizmetçiler. Bazıları çiftçi ailelerden geliyordu; diğerleri şehirli kızlardı; ve nadiren de olsa birkaçı memur kızıydı. Bürokrasinin çocukları bir nebze daha fazla saygı bekleyebilirdi, ancak öyle olsa bile, bir kadına verilen iş kendi başarılarına bağlıydı. Okuma yazma bilmeyen bir kız kesinlikle kendi odası olan bir eş olmayı beklemiyordu. Konsolos olmak bir *işti*. Maaş bile alıyordun.

Sanırım sonunda fark etmedi.

Maomao genç prensi neyin öldürdüğünün farkındaydı. O şey Eş Lihua'nın ve ona hizmet eden kadınların yüzünü örtmek için bolca beyaz pudra kullanması. Bu pudra çok pahalıydı, ortalama bir Vatandaş bunu hayatında bir gün bile kullanmayı bekleyemezdi. Yine de genelevdeki daha köklü kadınlardan bazılarında vardı. Bazıları tek bir gecede bir çiftçinin tüm hayatı boyunca kazanacağından daha fazla para kazanıyordu ve kendi makyaj malzemelerini karşılayabiliyorlardı. Diğerleri pahalı bir hediye olarak aldım.

Kadınlar yüzlerinden boyunlarına kadar bununla kaplanıyor ve vücutlarını yiyip bitiriyordu. Bazıları bu yüzden ölmüş. Maomao'nun babası onları bunu kullanmamaları konusunda uyarmış, ancak onlar bunu dikkate almamıştı. Maomao, babasının yanında

birçok fahişenin kendi elleriyle ölüp gitmesine tanık oldu. Gözlerini. Hayatlarını güzellikleriyle tartmışlar ve sonunda ikisini de kaybetmişlerdi.

Bu yüzden Maomao, birkaç uygun şubelerine gitti, her birine kısa bir mesaj ve onlara bıraktı. Elinde kâğıt ya da fırça bile olmayan bir hizmetçi kızın uyarısını dikkate almalarını beklemiyordu.

Yas dönemi sona erdikten ve siyah kuşaklar ortadan kaybolduğunda, Eş Gyokuyou hakkında söylentiler duymaya başladı. İnsanlar, prensin kaybından sonra, kalbi hasta olan İmparator'un Gyokuyou ve hayatta kalan kızıyla teselli bulmaya başladığını söylüyorlardı. Ancak kendisi gibi çocuğunu kaybetmiş olan Lihua'ya gitmemişti.

Onun için ne kadar da uygun. Maomao, bugün içinde en küçük bir balık parçası bulunan çorba kâsesini boşalttı, ardından kaplarını temizledi ve işe koyuldu.

"Bir çağrı mı, efendim?" Maomao bir çamaşır sepeti taşıırken bir hadım tarafından durduruldu ve kendisine Hizmetçi Kadınlar Başhemşiresi'nin ofisine gitmesi söylendi.

Kadınlara Hizmet Ofisi, arka saraydaki üç ana hizmet biriminden biriydi ve şunları kapsıyordu en alt kademedeki kadın hizmetlilerin sorumluluğunu üstlenmiştir. Kadın Hizmetçiler Diğer iki bölüm ise eşlerle ilgilenen İçişleri Dairesi ve hadımların bağlı olduğu Ev Hizmetleri Dairesi'ydi.

Benden ne istiyor olabilir? Maomao merak etti. Hadım yakındaki diğer hizmetçi kızlarla da konuşuyordu. Her ne oluyorsa, Maomao'dan daha fazlasını içeriyordu. Bir iş için daha fazla yardımcıya ihtiyaçları olmalı, diye düşündü. Sepeti ait olduğu odanın dışına bıraktı ve haremağasının peşinden gitti.

Hizmetkâr Kadınlar Başhemşireliği binası, arka sarayı dış dünyadan ayıran dört kapıdan biri olan ana kapının hemen bir tarafında yer . İmparator sarayını ziyaret ettiğinde

Hanımlar, bu onun geçtiği girişti.

Resmi bir çağrı üzerine orada olmasına rağmen Maomao burada kendini rahat hissetmedi. Biraz cansız olmasına rağmen Yan tarafta bulunan İçişleri Bakanlığı'nın genel merkeziyle kıyaslandığında, orta düzey konsolosların konutlarından daha süslü olduğu fark ediliyordu. Korkuluklar özenli oymalarla işlenmişti ve parlak renkli ejderhalar vermilyon sütunlara tırmanıyordu.

İçeri Maomao, beklediğinden daha az etkilendi: Odadaki tek mobilya, tek kişilik bir sandalyeydi. büyük bir masa. Onun dışında on kadar hizmetçi kız daha vardı ve hepsi de endişe, beklenti ve garip bir heyecan içinde görünüyordu.

"Pekâlâ, teşekkür ederim. Geri kalanınız evlerinize gidebilirsiniz," dedi hadım.

Ne? Maomao bu şekilde dışlanmanın doğal olmadığını hissetti. Diğer kadınlar ona doğru şüpheli bakışlar atarak ayrılırken o tek başına yan odaya geçti.

Atanmış bir memurun odası için bile oldukça geniş bir alandı. Maomao merakla etrafına bakınırken, odadaki tüm hizmetli kadınların tek bir yöne baktığını fark etti belirli bir yönde. Köşede dikkat çekmeden oturan bir kadın vardı, yanında bir hadım vardı ve çok uzakta olmayan başka bir kadın daha vardı. yaşlı kadın. Maomao orta yaşlı kadının Hizmetçi Kadınların Başhemşiresi olduğunu hatırlıyordu ama bu mağrur görünümlü kadını tanıımıyordu.

Hrm? Şimdi bu kişinin omuzlarının bir kadına göre oldukça geniş olduğunu ve elbisesinin çok sade olduğunu fark etti. Saçları Çoğunlukla bir tür eşarpla geride tutulmuş, geri kalanı da arkalarından aşağıya dökülüyor. *O bir erkek mi?*

Bir cennet perisinininki kadar yumuşak ve nazik bir gülümsemeyle kadın hizmetkârları inceliyordu. Başhemşire bile bir kız gibi kızarmıştı. Maomao birden herkesin yüzündeki kızarıklığı anladı

Yanaklar. Bu, hakkında o kadar çok şey duyduğu son derece güzel olmalıydı. İpek kadar ince saçları vardı, neredeyse sıvı gibi varlığı, badem biçimli gözleri ve söğüt dallarını çağrıştıran kaşları vardı. Bir resim parşömeni üzerindeki cennet perisi

sevimlilik için onunla yarıştı.

Ne büyük kayıp, düşündü Maomao, yüzü hiç kızarmadan. Arka saraydaki erkeklerin hepsi hadım edilmiş, üreme yeteneklerinden mahrum bırakılmışlardı. Artık doğurmak için ihtiyaç duydukları ekipmanlardan yoksundular. Çocuklar. Bu adamın çocuklarının tam olarak ne kadar muhteşem olacağı hayal gücüne kalmış bir konudur.

Maomao tam da böylesine insanlık dışı bir güzelliğin Majestelerinin bile dikkatini çekebileceğini düşünürken (azımsanmayacak bir küstahlıkla), haremağası akıcı bir hareketle ayağa kalktı. Bir masanın yanına gitti, eline bir fırça aldı ve elinin ve kolunun zarif hareketleriyle yazmaya başladı. Ardından, ambrosia kadar tatlı bir gülümsemeyle eserini kadınlara gösterdi.

Maomao dondu kaldı.

Sen, çilli olan, dedi. *Sen burada kal.*

En azından işin özü buydu. Güzel adam Maomao'nun tepkisini fark etmiş olmalı ki, en gülümsemesini ona çevirdi. Kâğıdı tekrar rulo yaptı ve ellerini iki kez çırpı. "Bugünlük burada işimiz bitti. Hepiniz odalarınıza dönebilirsiniz."

Kadınlar, omuzlarının üzerinden hayal kırıklığına uğramış bakışlar atarak odadan çıktılar. Perinin kâğıdında ne yazdığını asla öğrenemeyeceklerdi.

Maomao onların gidişini izledi ve bir an sonra hepsinin de belirgin çilleri olan minyon kadınlar olduğunu fark etti. Fakat İşareti dikkate almamışlardı, bu da okuma bilmedikleri anlamına geliyordu.

Mesaj sadece Maomao için değildi. Diğerleriyle birlikte odadan çıkmak için hamle yaptı, ancak bir elin sıkıca üzerine konduğunu hissetti omuz. Büyük bir korku ve titremeye arkasını döndüğünde Kendini su perisi adamın neredeyse kör edici gülümsemesiyle karşı karşıya buldu. "Şimdi, şimdi, bunu yapmamalısın," dedi. "Geride kalmanı istiyorum." O gülümseme -o kadar cesur, o kadar parlaktı ki- hayır cevabını kabul etmedi.

Bölüm 5: Görevli

"Çok ilginç. Okuyamadığınızı anladım," dedi güzel haremağası yavaşça, kasıtlı olarak. Maomao rahatsız bir şekilde arkasından takip etti.

"Hayır, efendim. Ben aşağı biriyim. Bir yanlışlık olmalı."

Bana kim öğretecek ki? düşündü ama işkence altında olsaydı bu sözleri zor söylerdi. Maomao elinden geldiğince cahil davranmaya . Belki dili biraz bozuktur ama bu konuda ne yapabilirdi ki? Böylesine kaba bir kökenden gelen birinin daha iyisini yapması beklenemezdi.

Daha düşük rütbeli hizmetçi kızlara, okuyup okuyamadıklarına bağlı olarak farklı muamele edilirdi. Okuryazar olanlar ve olmayanların her birinin kendi kullanım alanları vardı, ancak eğer biri okuyabilir ama cahil gibi davranabilirdi-ah, işte ortadaki ince çizgide yürümenin yolu buydu.

Güzel haremağası kendisini Jinshi olarak tanıttı. Muhteşem gülümsemesi onun bir pireyi bile incitmeyeceğini gösteriyordu ama Maomao gülümsemesinin ardında sinsi bir şeyler olduğunu hissetti. Yoksa onu nasıl bu kadar acımasızca iğneleyebilirdi?

Jinshi, Maomao'ya sessiz olmasını ve onu takip etmesini söylemişti. Ve bu onları bu ana getirmişti. Maomao, hiçbir önemi olmayan bir hizmetkâr olarak Jinshi'ye başını sallamanın onunla yapacağı son şey olabileceğinin farkındaydı, bu yüzden itaatkâr bir şekilde onun dediğini yapmıştı.

Maomao

Bir sonraki adımda neler olabileceğini ve bununla nasıl başa çıkacağını hesaplamakla meşguldü.

Jinshi'ye onu çağırması için neyin ilham vermiş olabileceğini tahmin edemiyor değildi; gizemli kalan şey bunu nasıl anladığıydı. Eşe ilettiği mesaj.

Jinshi'nin elinde etkilenmiş bir kayıtsızlıkla bir bez parçası sallanıyordu. Dağınık harflerle süslenmişti. Maomao kimseye yazabildiğini söylememişti ve aynı şekilde kendisi hakkında da sessiz kalmıştı.

eczacı olarak geçmişi ve zehirler hakkındaki bilgisi. O

el yazısıyla onu asla takip edemezdi. Mesajı iletirken etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için dikkatli davrandığını düşünüyordu ama belki de bir şeyi gözden kaçırmış, biri tarafından görülmüştü. Tanık, ufak tefek bir kadın olduğunu bildirmiş olmalı.

Çilli hizmetçi kız.

Jinshi'nin yazı yazabilen tüm kızları dolaşıp hat örneklerini toplayarak işe başladığına şüphe yoktu. Biri olduğundan daha az yetkin bir fırça kullanıcısı gibi görünmeye çalışabilirdi, ama Belirgin işaretler ve tanımlayıcı özellikler kalacaktı. Bu arayış boşa çıktığında, yazamayan kızlara yönelecekti.

Şüpheli osuruk. Çok fazla zamanı .

Maomao bu acımasız düşünceleri aklından geçirirken, gidecekleri yere . Beklediği gibi, Konsolos Gyokuyou'nun köşküne. Jinshi kapıyı çaldı ve sakın bir ses "İçeri gel," diye karşılık verdi.

Onlar da öyle yaptılar. İçeride, kıvrıkcık saçlı bir bebeği sevgiyle kucaklayan kızıl saçlı muhteşem bir kadın buldular. Çocuğun yanakları pembeydi, teni annesininkiyle aynı soluk tondaydı. Eşinin kollarında tatlı tatlı uyuklarken tam bir sağlık abidesiydi.

"Görmek getirdim ." Jinshi no
Artık eskisi gibi şakacı bir tavırla konuşmuyor, tam bir ciddiyetle davranıyordu.

"Zahmetiniz için teşekkür ederim." Gyokuyou, Jinshi'ninkinden daha sıcak bir gülümsemeyle gülümsedi ve Maomao'nun önünde başını eğdi.

Maomao şaşkınlıkla ona baktı. "Böyle bir takdiri hak edecek bir mevkiye sahip değilim ." Kelimelerini seçti dikkatlice, kırmamaya çalışarak. Yine de, böyle bir özenin gerekli olduğu bir hayata doğmamış olduğu için, bunu doğru yaptığından emin değildi.

"Oh, ama sen . Ve kızımın kurtarıcısı olan sana minnettarlığımı göstermek için bundan çok daha fazlasını yapacağım."

"Bir yanlış anlaşılma olduğundan eminim. Belki de yanlış kişiyi yakaladınız," dedi Maomao. Soğuk terler döktüğünü hissetti: Kibar davranıyordu ama yine de bir İmparatorluk eşine karşı geliyordu. Başının ona bağlı kalmasını diledi

Ama bu tür insanların dahil olduğu hiçbir şeyin parçası olmak istemiyordu; herhangi bir soylu ya da kraliyet mensubuna hizmet etmek zorunda kalmak istemiyordu.

Gyokuyou'nun yüzündeki endişeyi fark eden Jinshi, kumaşı Maomao'ya bir güzel gösterdi. "Bunun hizmetçilerin iş kıyafetlerinde kullanılan malzeme olduğunun farkında mısın?"

"Şimdi siz söyleyince efendim, benzerliği anladım." Sonuna kadar aptalı oynayacaktı. Bunun faydasız olduğunu bilse bile. "Bu bir benzerlikten daha fazlası. Bu bir üniformadan geldi *Shang*'a bağlı bir kız."

Saray hizmet personeli altı *shang* ya da ana istihdam ofisi olarak gruplandırılmıştı. *Shang fu* ya da Dolap Servisi, giysi dağıtımıyla ilgilenirdi ve büyük ölçüde çamaşır yıkamakla görevli olan Maomao da bu gruba dahildi. Giydiği ağartılmamış etek Jinshi'nin elindeki kumaşın rengine uyuyordu. Eteğini inceleyen biri, iç kısımda dikkatlice gizlenmiş alışılmadık bir dikiş görecekti.

Başka bir deyişle, kanıt önlerinde duruyordu. Maomao, Jinshi'nin Konsolos Gyokuyou'nun önünde kendini kontrol edecek kadar kaba bir şey yapacağından şüpheliydi ama emin de olamazdı. Herkesin önünde küçük düşürülmeden önce itiraf etmesinin en iyisi olacağına karar verdi.

"İkiniz de benden tam olarak ne istiyorsunuz?" diye sordu.

İkisi de birbirlerine baktı, görünüşe göre bunu bir onay olarak kabul ediyorlardı. İkisinin de yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Odadaki tek ses uyuyan çocuğun fısıldayan nefesi ve neredeyse onun kadar yumuşak olan Maomao'nun iç çekişiydi.

Ertesi gün, Maomao yetersiz eşyalarını toplamak zorunda kaldı. Xiaolan ve onunla aynı odayı paylaşan diğer tüm kadınlar onu çok kıskanmış ve olayların nasıl bu hale geldiği konusunda durmadan başının etini yemişlerdi. Maomao sadece en gergin gülümsemesini takınabiliyor ve önemli bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Maomao, İmparator'un gözde eşinin nedimesi olacaktı.

Tek kelimeyle, .

Bölüm 6: Zehir Test Cihazı

Jinshi olayların bu şekilde gelişmesini çok uygun buldu. Tamamen şans eseri keşfettiği bu sıra dışı kız şimdi birçok sorunundan çözmesine yardımcı olacaktı.

İmparator'un gözde eşi Leydi Gyokuyou'ya şu anda dört nedime hizmet ediyordu. Bu, önemsiz bir cariyeye için yeterli olabilirdi, ancak yüksek rütbeli bir eş için

Gyokuyou için bu sayı oldukça az görünüyordu. Ancak hizmetli hanımlar, dördünün yapılması gereken her şeyi halletmek için mükemmel bir şekilde yeterli olduğu konusunda ısrar ettiler ve Gyokuyou'nun kendisi de daha fazla hizmetçi için baskı yapmaya meyilli.

Jinshi bunun neden olduğunu çok iyi anlıyordu. Konsolos Gyokuyou neşeli ve genel olarak sakin bir insandı ama aynı zamanda zeki ve dikkatliydi. Arka saray olan kadınlar bahçesinde, İmparatorluk lütfuna mazhar olmuş ve diğerlerinden şüphelenmeyen bir kadın ölümcül tehlike altındaydı. Aslında Gyokuyou'nun hayatına yönelik daha önce de birkaç girişim olmuştu. Özellikle de ileride Prenses olacak çocuğa hamile kaldığında.

Lingli.

Bu nedenle, başlangıçta on hizmetçisi olmasına rağmen, şimdi bu sayının yarısından daha azına sahipti. Normalde bir hanımefendi arka saraya ilk geldiğinde yanında sadece kendi hizmetkârlarını getirirdi, ancak Gyokuyou özel bir ayrıcalık talep ederek

Dadı. Arka sarayın uzak bir köşesinden gelen isimsiz bir hizmetçi kızı asla hanımefendilerinden biri olarak kabul etmezdi.

Bekliyordu. Ama düşünmesi gereken yüksek bir eş olarak makamı vardı. Elbette en azından bir kadınla daha başa çıkabilirdi.

İşte bu noktada çilli kız devreye girdi. O kurtarmıştı

Gyokuyou'nun kızı; eşin ona karşı çıkmayacağı kesin. Dahası, kız zehirler hakkında bir şeyler biliyordu. Bu sadece yararlı olabilir. Her zaman bu çilli kızın

Ama eğer bir şey yapmaya kalkışırsa, onu zararlı bir şey yapamayacağı bir yerde köşeye sıkıştırmak zorunda kalacaklardı. Her şey çok basitti.

Eğer her şey başarısız olursa, diye düşündü Jinshi sırtarak, her zaman cazibesini kullanabilirdi. Evet, onun ruhani güzelliğinden faydalanmaya bu kadar hazır olmasını o da herkes kadar iğrenç buluyordu. Ama yöntemlerini değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Gerçekten de Jinshi'ye hayattaki değerini veren şey görünüşüydü.

Kişi belirli bir hanımefendiye, üstelik de İmparator'un en sevdiği eşine hizmet etmeye başladığında, gördüğü muamelenin iyileştiğini fark ediyordu. Maomao, daha önce saray hiyerarşisinin en altında yer alırken, birden kendini orta sıralarda buldu. Maaşına zam yapılacağı söylendi. kazancının yüzde yirmisi olmasına rağmen önemli bir artış "ailesine", yani onu bu hayata satan tüccarlara gitti. Ona göre bu tatsız bir düzenlemeydi. Açgözlü memurlar ceplerini doldurabilsin diye yaratılmış bir sistem.

Kendisine ait bir oda da verilmişti; sıkışıkta ama geçmişte paylaştığı kalabalık odalardan çok farklıydı. Yetersiz bir kamış hasır ve tek bir çarşaftan, şimdi kendini gerçek bir yatakta buldu. Kabul, odanın yarısını kaplıyordu ama Maomao, sabahları iş arkadaşlarının üzerine basmadan kalkabildiği için açıkçası mutluydu.

Kutlama için bir nedeni daha vardı, ancak bunu daha sonra öğrenecekti.

Gyokuyou'nun yaşadığı Yeşim Köşkü'nde Maomao'nun yanı sıra dört hizmetçi kadın daha yaşıyordu. Son zamanlarda bir bakıcı sözde prenses sütten kesilmeye başladığı için görevden alınmıştı ama Maomao bunun gerçek nedenini bildiğini düşünüyordu. Prenselerin sütten kesilmeye başladığı gerçeği göz önüne alındığında Konsolos Lihua'nın yanında ona eşlik eden ondan fazla nedime vardı. Gyokuyou'nun hanımları bu durum karşısında biraz şaşırmışlardı. saraydaki en önemsiz kişilerden birinin

Birdenbire meslektaşları konumuna yükselmişlerdi ama Maomao'yu hiç de beklediği gibi taciz etmemişlerdi. Aksine, ona karşı sempatik görünüyorlardı.

Ama neden? diye düşündü.

Yakında .

Geleneksel olarak şifalı olduğuna inanılan malzemelerle dolu bir saray yemeği önünde duruyordu. Gyokuyou'nun nedimelerinin başı olan Hongniang teker teker numuneler aldı ve küçük tabaklara koyarak Maomao'nun önüne koydu. Gyokuyou sahneyi özür izledi ancak olanları durduracağına dair hiçbir işaret vermedi. Diğer üç nedime de aynı şekilde acıyan bakışlarla olanları izledi.

Yer Gyokuyou'nun odasıydı. Gyokuyou'nun En yüksek tarzda ve eşin tüm yemeklerini yediği yerd. Yemek ona ulaşmadan önce birçok kişinin elinden geçerd ve İmparator'un gözdesi olduğu için bu ellerden birinin ya da birkaçının ürünü zehirlemeye çalışabileceği ihtimalini göz önünde bulundurması

Bu nedenle bir yemek tadımcısı gerekliydi. Genç prenses olanlar yüzünden herkes diken üstündeydi. Söylentiler yaygındı. Prenses, küçük çocuğun öldüğü zehirden hastalanmış olabilirdi. Bekleyen hanımlar zehirli maddenin ne olduğu konusunda bilgilendirilmemişti ve bu yüzden de anlaşılır bir şekilde her şeyde ya da her şeyde olabileceği paranoyasına kapılmışlardı.

O anda kendilerine özellikle yemek tadımcısı olarak gönderilen alçakgönüllü hizmetçi kızı tek kullanımlık bir piyondan başka bir şey olarak görmemeleri garip olmazdı. Maomao sadece Konsolos Gyokuyou'nun yemeklerini tatmakla değil, aynı zamanda prensese sunulan bebek mamalarını da tatmakla görevlendirilmişti. Majestelerinin hazır bulunduğu durumlarda, kendisine sunulan lüks yemeklerin tadına bakmaktan da sorumluydu.

Gyokuyou'nun hamile olduğu anlaşıldıktan sonra, Maomao'ya iki ayrı zehirlenme teşebbüsü bilgisi verildi. Birinde, tadımcı gerçek bir şey olmadan kurtulmuştu.

yaralanmış, bir diğeri ise sinir toksinine maruz kalmıştır. Kolları ve bacakları felç olmuştu. Bekleyen diğer hanımlar büyük bir korku ve titremeyle yiyecekleri kontrol etmek zorunda kaldılar.

Bu yüzden Maomao'nun gelişine açıkçası minnettar olmuş olmalılar.

Maomao önündeki tabağa bakarken kaşlarını çatı. Seramikti.

Zehirden bu kadar korkuyorlarsa gümüş kullanmaları gerekirdi.

Yemek çubuklarının ucundaki küçük sebze turşusunu aldı ve eleştirel bir gözle inceledi. Bir kez kokladı. Sonra dilinin üzerine koydu ve yutmadan önce karıncalanma hissi yaratıp yaratmadığını kontrol etti.

Aslında zehirlerin tadına bakacak nitelikte olduğumu sanmıyorum, düşündü. Hızlı etki eden ajanlar bir şeydi, ama Daha yavaş toksinlerin biraz işe yaramaz olmasını bekliyordu. Maomao, bilim adına vücudunu çeşitli zehirlere kademeli olarak maruz bırakarak alıştırmıştı ve üzerinde ciddi bir etkisi olabilecek çok az zehir kaldığından şüpheleniyordu. Bu, söylenmesine izin verin ama bir eczacı olarak çalışıyordu, ama sadece onu tatmin etmenin bir yoluydu. Entelektüel merak. Batıda, insanlar için hiçbir anlam ifade etmeyen şeyler yapan araştırmacılara bir isim verildiğini duymuştu: çılgın bilim adamları. Ona eczacılık mesleğini öğreten babası bile onun küçük deneylerinden bıkmıştı.

Herhangi bir istenmeyen fiziksel etki olmadığından ve bildiği herhangi bir zehir tespit etmediğinden emin olduğunda, yemek nihayet Eş Gyokuyou'ya doğru yola çıkabilirdi.

Sırada tatsız bebek maması var.

Hongniang'a olabildiğince düz bir şekilde, "Sanırım plakaları gümüşten yapılmış olanlarla değiştirmek en iyisi olabilir," dedi. İlk iş gününde bir rapor sunmak üzere Hongniang'ın odasına çağırılmıştı. Baş hanımefendinin odası oldukça genişti, ancak Hongniang'ın cömertliğini gösteren herhangi bir anlamsız nesneyle süslenmemişti. pratik eğilim.

Otuz yaşlarında olmayan, siyah saçlı, çekici bir kadın olan Hongniang bir iç geçirdi. "Jinshi gerçekten her şeyi çözmüş." O

Hadımın talimatı üzerine kasıtlı olarak gümüş sofrı takımı kullanmadıklarını biraz da üzüntüyle itiraf ettiler.

Maomao, yemek tadımcısı olarak atanmasını emreden kişinin de Jinshi olduğuna dair belirgin bir şüphe . Kendini kaybetmemek için Hongniang'ın konuşmasını dinlerken zaten soğuk olan yüz ifadesi düpedüz bir tiksintiye dönüştü. "Neden bilgini saklamaya karar verdin bilmiyorum ama hem zehirler hem de tıp hakkında bu kadar çok şey biliyor olman şaşırtıcı. Yazmayı bildiğini onlara en başından söyleseydin, çok daha fazla para kazanabilirdin."

"Bilgim mesleğimden geliyor - eczacıydım.

Ta ki kaçırılıp buraya satılana kadar. Beni kaçırınlar şu anda bile maaşımın bir kısmını alıyorlar. Bu düşünce bile midemi bulandırıyor." Maomao'nun sinirleri gerilmişti ve sözleri aceleyle çıkmıştı ama baş nedime onu azarlamadı.

"Yani onlar eğlenirken bir kadeh daha az şarap içmelerini sağlamak için değerinden daha azını almaya razı olduğunu söylüyorsun." Görünüşe göre Hongniang, Maomao'nun nedenlerini kavrayacak kadar anlayışlıydı.

Maomao kendini basitçe

Hongniang söyledikleri için onu azarlamadığı için rahatlamıştı. "Özel bir ayrıcalığı olmayan kadınların birkaç yıl hizmet ettikten sonra mutlu yollarına devam ettiklerinden bahsetmiyorum bile. Dışarıda bir sürü yedek var."

O kadar iyi anlamak zorunda değildi.

Hongniang masadan bir sürahi aldı ve Maomao'ya verdi.

"Bu da ne?" Maomao sordu ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bileğine bir acı saplandı. Elindekini düşürdü.

sürahiyi yere . Seramik kaptı büyük bir çatlak oluşmuştu.

"Aman Tanrım, bu oldukça pahalı bir çömlek parçası.

Kesinlikle basit bir hanımefendinin karşılayabileceği bir şey değil.

Başınızda bu bela varken artık ailenize havale yapamazsınız, hatta muhtemelen *onlara* fatura kesmeliyiz."

Maomao, Hongniang'ın ne dediğini hemen anladı ve normalde ifadesiz olan yüzüne hafif bir ironik gülümseme yayıldı. "Çok özür dilerim," dedi. "Lütfen bunu her ay eve gönderilen maaşımdan kesin. Ve eğer bu

yeter, elbette benim payımdan da alın."

"Teşekkür ederim, Hizmetçi Kadınlar Başhemşiresi'nin bunu yapmasını sağlayacağım. Ve bir şey daha." Hongniang kırık sürahiyi masaya geri koyduktan sonra masadan ahşap şeritli bir rulo aldı. çekmece ve hızlı, kısa vuruşlarla üzerine yazıyor. "Bu, yemek tadımcısı olarak alacağınız ek maaşın ayrıntılarını içeriyor. Tehlike maaşı da diyebilirsiniz."

Bu miktar neredeyse Maomao'nun şu anda almakta olduğu miktara eşitti. Ve onu esir alanlara ödeme yapmak için bu paradan hiçbir şey alınmayacağı için Maomao kazançlı çıktı.

Bu kadın havucu nasıl kullanacağını biliyor, diye düşündü derin bir selam verip odadan çıkarken.

Bölüm 7: Şube

Konsolos Gyokuyou'ya her zaman eşlik etmiş olan dört nedime son derece çalışkandı. Kabul edelim ki, Yeşim Pavyon çok büyük bir yer değildi ama sadece dördü burayı düzenli bir şekilde işletiyordu. Shangqin'den gelen kızlara hizmet ediyorlardı. Kat Hizmetleri Servisi, yani odaları temiz tutmakla görevli olanlar bazen gelirdi, ancak genel olarak dört hizmetli hanım tüm temizlik ve toparlama işlerini kendileri yapardı. Bu, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hizmetli hanımların genellikle yaptığı bir şey değildi.

Tüm bunlar, yeni kız Maomao'nun yemeklerin tadına bakmaktan başka sahip olabileceği pek bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Hongniang dışında hiçbiri Diğer nedimler Maomao'dan bir şey yapmasını istemedi. Belki de en tatsız işle uğraştığı için kendilerini kötü hissediyorlardı. Belki de onun kendi bölgelerine izinsiz girmesini istemiyorlardı. Sebep ne olursa olsun, Maomao yardım etmeyi teklif ettiğinde bile, onu nazikçe "Ah, endişelenme" diyerek geri çevirirler ve gitmesini isterlerdi odasına geri döndü.

Buraya nasıl yerleşeceğim?

Odasına kapandığında, günde iki kez yemeğe, bir kez ikindi çayına ve birkaç günde bir de İmparator geldiğinde sunulan görkemli ziyafetlerden birini tatmaya çağrılıyordu. Hepsi bu kadardı. Hongniang ona küçük görevler bulmaya çalışacak kadar nazikti. Maomao'nun yapması gereken şeyler vardı ama bunlar asla zor şeyler değildi ve onu uzun süre meşgul etmedi.

Tadım görevlerine ek olarak, kendi yemeklerinin de daha özenli hale geldiğini fark etti. Çayda tatlı ikram edilir ve fazla olduğunda Maomao'ya gönderilirdi. Ve artık eskiden olduğu gibi karınca gibi çalışmadığı için, tüm bu

fazladan besinler ete gitti.

Kendimi bir tür çiftlik hayvanı gibi hissediyorum.

Yemek tadımcısı olarak atandığı yeni görev, beraberinde başka bir

Maomao'nun hoşlanmadığı bir şeydi. Kendisi her zaman oldukça zayıftı ama bu, bir zehrin onu tüketmesi halinde bunun fark edilmesinin zor olacağı anlamına geliyordu. Dahası, ölümcül olabilecek herhangi bir toksinin dozajı kişinin vücut ölçüleriyle orantılıydı. Biraz fazla kilo hayatta kalma şansını artırabilirdi.

Maomao'nun zihninde, kendisini yok edecek kadar güçlü bir zehri kaçırmamasının imkânı yoktu ve bu arada Normalde ölümcül dozda olan birçok toksinden kurtulabileceğinden emindi. Ancak etrafındaki hiç kimse onun iyimserliğini paylaşmıyor gibiydi. Sadece küçük, narin bir kıza tek kullanımlık bir piyon gibi davranıldığını görüyorlar ve bunun için ona acıyorlardı. Bu yüzden de doyduktan sonra bile ona congee yediriyor ve her zaman fazladan bir porsiyon sebze veriyorlardı.

Bana genelevdeki kızları hatırlatıyorlar. Maomao soğuk, suskun ve duygusuz ama nedense kadınlar ona hep düşküncüydü. Her zaman fazladan bir ikramları ya da yemesi için bir şeyleri vardı.

Maomao fark etmese de, insanların ona bu kadar iyi bakmasının bir nedeni vardı. Sol kolu boyunca uzanan bir yara izi koleksiyonuydu. Kesikler, bıçaklar, yanıklar ve bir iğneyle tekrar tekrar delinmiş görünen şeyler. Yani, başkalarına göre Maomao Kolunda yaralar olan ufak tefek, zayıf bir kıza benziyordu. Kolları sık sık sargılıydı, yüzü bazen soluktu ve arada bir baygınlık geçiriyordu. İnsanlar, gözleri yaşararak, onun soğukluğunun ve suskunluğunun hayatının bu noktasına kadar gördüğü muamelenin doğal bir sonucu olduğunu varsayıyorlardı. İstismara uğradığından emindiler ama yanılıyorlardı.

Maomao bunların hepsini kendi kendine yapmıştı.

En çok çeşitli ilaçların, ağrı kesicilerin ve diğer karışımların etkilerini ilk elden keşfetmeye ilgi duyuyordu. Kendini onlara alıştırmak için küçük dozlarda zehir alırdı ve zehirli yılanlar tarafından ısırılmasına izin verdiği biliniyordu. Ve gelince

Bayılma, dozajı her zaman doğru ayarlayamıyordu. Yaraların sol kolunda yoğunlaşmasının nedeni de buydu.

baskın uzvu olan sağ uzvuna tercih eder.

Bunların hiçbirisi acıya karşı mazoşist bir eğilimden kaynaklanmıyordu, tamamen entelektüel bir kızın ilgi alanlarından besleniyordu.

Merakı ilaçlara ve zehirlere oldukça fazla yönelmişti. Bu merakı yüzünden onunla baş etmek babasının yükü olmuştu.

tüm hayatı boyunca. Evet, Maomao'ya harfleri öğreten ve ona tıbbın yollarını ilk öğreten oydu.

Onu kırmızı ışık bölgesinde ve çevresinde yetiştirmek zorunda kalmış olsa da, hayatta fahişelik dışında bir yol görecekti. Elinde çok uygun bir ğrenci olduğunu fark ettiğinde artık çok geçti ve hakkındaki iftiralar çoktan yayılmaya başlamıştı.

yayıldı. Anlayan birkaç kişi vardı, sadece birkaç kişi; ama çoğu soğuk ve sert bakışlarını Maomao'nun babasına çevirdi. Bir daha asla Onun yaşındaki bir kızın deney yapmak adına kendine zarar verebileceğini bir an hayal etti.

Ve böylece hikâye tamamlanmış gibi görünüyordu: Babasının elinde uzun süre kötü muamele gördükten sonra bu zavallı ocuk arka saraya satılmıştı ve şimdi de eşin yemeğindeki zehri keşfetmek için kurban edilecekti. Gerçekten de kederli bir hikâye.

Ve kahramanın tamamen habersiz olduğu bir şey.

Bu domuz olacağım! Maomao tam da bu olasılık hakkında endişelenmeye başlamıştı ki, hiç de hoş karşılanmayan bir ziyaretçi onu daha da üzdü.

Odaya yeni biri girdiğinde Konsolos Gyokuyou, "Sizin için oldukça geç oldu," dedi.

Söz konusu ziyaretçi, bu kez yanında yurttaşlarından biriyle gelen su perisi görünümlü haremağasıydı. Göz kamaştırıcı geç belli ki üst düzey eşlerin odalarında rutin turlar atıyordu. Maomao, yurttaşının zehir için getirdiği tatlıların tadına baktı ve sonra

Konsolos Gyokuyou'nun arkasına gizlice çekildi ve orada bir şezlonga uzandı. Maomao, prensesin bezini değiştirmeye giden Hongniang'ın yerine bakıyordu. Bu adamlar haremağası , ama yine de yanlarında bir nedime olmadan eşin huzuruna çıkmalarına izin verilmiyordu.

"Evet, barbar kabilesinin başarıyla bastırıldığı haberi geldi."

"yle mi? Peki bundan ne çıkacak?" Gyokuyou'nun gözleri merakla parlıyordu; bu konu Gyokuyou'nun ilgisini çekmeye fazlasıyla yeterliydi.

arka saray olan kafese hapsolmuş bir kuş gibiydi. İmparatorun gözdesi olmasına rağmen, Gyokuyou da hala gençti, Maomao'nun anladığı kadarıyla Maomao'nun kendisinden en fazla iki ya da üç yaş büyüktü.

"Sizin gibi bir hanımefendinin önünde bunu tartışmanın uygun olduğundan emin değilim..."

Gyokuyou cesurca, "Bu dünyada hem güzele hem de kötüye tahammül edemeseydim burada olmazdım," dedi.

Jinshi Maomao'ya bir bakış attı, değerlendirici bir bakış hızla kayboldu. Konuyla ilgili ilginç bir şey olmadığında ısrar etti ama kuş kafesinin dışındaki dünyadan bahsetmeye devam etti.

Birkaç gün önce, bir kabilenin bir kez daha kötü planlar yaptığı bilgisi üzerine bir grup savaşçı gönderilmişti. Bu ülke büyük ölçüde huzurlu ülkeydi, ancak bu gibi sorunlar bazen huzurunu bozuyordu.

Savaşçılar bölgeye giren barbar gözcüleri başarılı bir şekilde geri püskürttüler ve neredeyse hiç kayıp vermediler. Sorun eve dönüş yolunda başladı. Kamptaki yiyecekler bozulmuştu ve neredeyse bir düzine adam gıda zehirlenmesi geçirdi. Çok daha fazlasının morali çok bozulmuştu. Temasa geçmeden hemen önce yakındaki bir köyden erzak temin etmişlerdi.

barbarlarla. Bu bölgedeki köyler teknik olarak Maomao'nun ulusunun bir parçasıydı, ancak tarihsel olarak barbar kabilelerle bağları yok değildi.

Silahlı askerlerden biri köy reisini tutukladı. Direnmeye çalışan birkaç köylü barbarlarla işbirliği yaptıkları gerekçesiyle oracıkta öldürüldü. Köylülerin geri kalanı, şeflerine ne olacağı belirlendikten sonra kaderlerini öğreneceklerdi.

Jinshi olayların bu özetini verdikten sonra çayından bir yudum aldı.

Bu çok çirkin. Maomao başını ellerinin arasına almak istedi. Bu hikâyeyi hiç duymamış olmayı diledi. Dünyada bilmemenin daha mutlu edeceği o kadar çok şey vardı ki. Haremağası Maomao'nun kaşlarının çatıldığını gördü ve güzel yüzünü ona çevirdi.

Bana bakma.

Ah, keşke dilekler her şeyi böyle yapsaydı.

Jinshi'nin dudakları Maomao'nun dudaklarına bakarken nazik bir kavis çizdi.

yüz ifadesi. Gülümsemesiyle neredeyse onu sınıyor gibiydi. "Aklında bir şey mi var?"

Bu bir şey söylemesi için bir emir gibiydi, o yüzden söyleyecek bir şey bulmalıydı.

Bunun bir önemi var mı? diye sordu kendi kendine. Ama bir şey vardı ki

kesin: eğer hiçbir şey söylemezse, en azından bir köy sınır haritasından kaybolacaktı.

Maomao, "Size sadece kişisel görüşlerimi sunuyorum," dedi ve içinde çiçekler bulunan yakındaki bir vazodan bir dal aldı.

düzenlenmiş. Kendisi çiçek açmamış olan bu dal orman gülü. Maomao'nun mesajını bıraktığı dalın aynısıydı. Bir yaprak koparıp ağzına attı.

"Lezzetli mi?" Eş Gyokuyou sordu ama Maomao başını salladı.

"Hayır, . Dokunmak mide bulantısına ve nefes almada zorluğa neden olabilir."

Jinshi araştıran bir bakışla, "Ama yine de az önce ağzına aldın," dedi.

Maomao haremağasına, "Endişelenmene gerek yok," dedi.

dalını masanın üzerine koydu. "Ama görüyorsunuz, burada, arka sarayın arazisinde bile zehirli bitkiler var. Ormangülünün zehri yapraklarındadır, ancak diğerleri toksinlerini dallarında veya köklerinde içerir. Bazılarını yaktığınızda bile zehir salgılıyor." Maomao bu ipuçlarının haremağalarını ve zeki Gyokuyou'yu gitmelerini istediği yere götürmeye yeteceğinden şüpheleniyordu. Devam etmenin gerekli olduğundan şüphe etmesine rağmen devam etti: "Kamp kurduklarında askerler yemek çubuklarını ve kamp ateşlerini yerel malzemelerden yaparlar, değil mi?"

"Ah," dedi Jinshi.

"Ama bu-" Gyokuyou ekledi.

Bu, köylülerin haksız yere cezalandırıldığı anlamına gelirdi.

Maomao, Jinshi'nin düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturmasını izledi. *Bu Jinshi'nin ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum...*

Ama küçük de olsa bir şekilde yardım edebileceğini umuyordu.

Hongniang, Prenses Lingli ile birlikte geri döndü ve Maomao odadan çıktı.

Bölüm 8: Aşk İksiri

İnsanüstü güzelliği ve sürekli ilahi gülümsemesiyle genç bir adam vardı. Oturma odasındaki kumaş örtülü koltukta oturuşu bile zarifti.

Bugün ne istiyor? diye düşündü Maomao. Maomao'nun , kızarıp bozaran ve konuklara çay hazırlamak için koşuşturan üç nedime tarafından paylaşılmadı. Maomao onları duyabiliyordu. Yan odada kimin bu onura sahip olacağını tartışıyorlardı. Hazırladı. Sonunda, bıkkın bir Hongniang içkiyi kendisi hazırladı ve diğer üç hanımı odalarına geri gönderdi. Omuzları çökmüş, kederli bir şekilde gittiler.

Yemek tadımcısı Maomao gümüş çay fincanını eline aldı ve bir yudum çay almadan önce narince kokladı. Jinshi bunca zamandır onu izliyordu ve bu durum onu tedirgin ediyordu. Onunla göz göze gelmemek için gözlerini kıstı. Çoğu genç kadın, bir hadım olsa bile böylesine iyi bir adamın ilgisinden oldukça memnun olurdu. Ama Maomao öyle değildi. Sıradan insanların ilgi alanlarını pek paylaşmıyordu, bu yüzden Jinshi'nin son derece güzel olduğunu entelektüel olarak kabul etse bile, yine de onu uzaktan izledi.

"Birisi bana biraz ikram etti. Siz de tadına bakma nezaketinde bulunur musunuz?"

Jinshi *baozi* ile dolu bir sepeti gösterdi. Maomao çöreklerden birini alıp açtı ve kıyma ile sebzeden oluşan bir dolguyla karşılaştı. Kokladı; hafif bir tıbbi kokusu vardı.

Tanıdı. Geçen günkü dayanıklılık artırıcı ile aynıydı.

"Bir afrodisyak," dedi.

"bakmadan söyleyebilir misin?"

"Konuşulacak kadar zararlı değil. Devam edin ve onları evinize götürün. Keyfini çıkarın."

"Kimden geldiklerini bildiğim için yapabileceğimi sanmıyorum."

"Gerçekten de öyle. Sanırım bu akşam bir ziyaretçiniz olabilir." Maomao ses tonunun son derece soğukkanlı olduğundan emin oldu. Bu tepkiyi beklemediği belli olan Jinshi ne yapacağını şaşırılmış görünüyordu. Şanslıydı ki ona açlıktan solucan gibi bakmadı. İçinde afrodizyak olduğunu bildiği halde ona tatması için bir çörek vermek!

Baozi'yi ona *kimin* verdiği sorusu hâlâ cevaplanmamıştı.

Konsolos Gyokuyou onların konuşmalarına kulak misafiri olarak güldü, sesi bir çanın tıngırtısını andırıyordu. Prenses Lingli onun ayaklarının dibinde huzur içinde uyuyordu.

Maomao eğildi ve odadan çıkmaya hazırlandı.

"Bir dakika lütfen."

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı efendim?"

Jinshi ve Gyokuyou birbirlerine baktıktan sonra başlarıyla onayladılar. Görünüşe göre olan biteni çoktan konuşmuşlardı ve bu Maomao'yu da içeriyordu.

"Belki bir aşk iksiri yapabilirsin."

Maomao'nun gözleri bir an için şaşkınlık ve merak karışımı bir ifadeyle parladı. *Bu da ne demek oluyor?*

Böyle bir şeyle ne istediklerini hayal bile edemiyordu ama bu konu onu eğlendirmekten mutluluk duyacağı bir konuydu. Gülümsememek için kendini zorlayarak, "Üç şeye ihtiyacım var: alet, malzeme ve zaman," diye cevap verdi.

Aşk iksiri yapabilir mi? Oh, evet. Evet, yapabilirdi.

Jinshi sorunun ne olduğunu merak etti. Kaşları sarkık söğüt dalları gibi çatıldı ve kollarını kavuşturdu. Jinshi öyle güzel bir insandı ki, bazıları kadın olarak doğmuş olsaydı ülkeyi parmağının ucunda oynatabileceğini söylerdi; gerçekten de, eğer isteseydi İmparator cinsiyetin hiçbir şey ifade etmediğini onayladı. Ancak böyle bir "övgü" ona hiçbir zevk vermedi.

Bugün arka sarayda , bir kez daha kendisini orta rütbeli eşlerden biri ve daha düşük rütbeli iki eş tarafından, hatta iki eş tarafından

sarayda biri askeri, biri de sivil olmak üzere iki ayrı erkek görevli bürokratik. Askeri yetkili ona dayanıklılık toniği içeren bir dim sum bile vermişti, bu yüzden Jinshi bu geceki turlarından vazgeçip saraydaki odalarına çekilmeye karar verdi. Kaytarmıyordu; bu kendi güvenliği içindi.

Masasının üzerinde açık duran parşömene bazı isimleri hızlıca not etti -Bugün ona seslenen eşlerin isimleri. İmparator tarafından az ziyaret edilmiş olsa bile, bir kadının yatak odasına başka bir erkeği davet etmeye çalışması son derece cüretkâr bir davranıştı. Jinshi'nin listesi resmi bir rapor değildi ama bundan sonra İmparatorluk ziyareti alma ihtimallerinin daha da azalacağından şüpheleniyordu.

Bu kafese hapsolmuş küçük kuşlardan kaçının, kendi güzelliğinin arka saraydaki kadınlar için bir test taşı olduğunu anladığını merak ediyordu. Kadınlar her şeyden önce aile geçmişlerine göre eş olarak seçilirdi, ancak güzellik ve zeka da bu seçimde rol oynardı. İlk iki niteliğe kıyasla, Zekayı ölçmek daha zordu. Ayrıca ulusun annesine yakışır bir şekilde yetiştirilmeleri ve elbette iffetli bir bakış açısına sahip olmaları gerekiyordu.

İmparator, küçük bir değişiklik yaparak Jinshi'yi bir standarttı. Aslında hem Gyokuyou'yu hem de Lihua'yı tavsiye eden Jinshi'ydi. Gyokuyou düşünceli ve anlayışlıydı. Lihua daha duygusaldı ama kusursuz sahipti. Ve her ikisi de Majestelerine sorgusuz sualsiz sadakat duyuyor, en ufak bir kötü duyguya kapılmıyordu.

Ancak Eş Lihua'nın Majestelerinin hayranlığında artık yeri yokmuş gibi görünüyordu.

İmparator Jinshi'nin efendisi olabilirdi ama aynı zamanda Jinshi'ye göre korkunç biriydi. Cariyelerini tamamen Kendisine ve ülkeye yararlı olmalarını istiyor, onları hamile bırakıyor ve çocuklar yetenekli olmadıklarını gösterdiklerinde onları serbest bırakıyordu.

Jinshi, gelecekte de İmparatorun Gyokuyou'ya olan ilgisinin artarak devam edeceğini tahmin ediyordu. Genç prensin ölümü, İmparator'un artık bir hayalet kadar cansız görünen Lihua'yı son ziyareti olmuştu. Lihua tek eş değildi

Majestelerinin artık onlara ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Bu kadınlar uygun bir zamanda sessizce evlerine geri gönderilecek ya da çeşitli memurlara eş olarak hediye edilecekti.

Jinshi elindeki kağıt yığınının özel bir kağıt çıkardı. İsmi Fuyou olan Üst Dördüncü dereceden bir orta eşten bahsediyordu. Fuyou, kısa bir süre önce saldırı lideriyle evlenmek üzere sözlenmişti.

Barbar kabilesi onun askeri cesaretini takdir etmişti. Gerçeği söylemek gerekirse, onlar adamın enerjik bir şekilde

kendi birlikleri arasındaki bazı çabuk öfkelenen unsurları

dizginlemesinden çok düşman. Küçük bir köyün yapmadığı bir şey yüzünden suçlanması ve cezalandırılması kamuoyuna açıklanmış bir gerçek değildi. Politika böyledir.

"Şimdi, her şey gidecek mi merak ediyorum."

Her şey kafasında hesapladığı gibi giderse, hiçbir sorun çıkmayacaktı. Soğuk havaya yaslanmak zorunda kalabilirdi.

Yine de eczacı ona birkaç konuda yardım etti. Beklediğinden çok daha faydalı olduğu ortaya çıkmıştı.

Ona karşı özel bir arzu duymayan tek kişi o değildi, ama ona bir solucana bakar gibi bakan ilk kişiydi. Bu duyguyu iyi sakladığını düşünüyor gibiydi ama küçümseme yüzünden okunuyordu.

Jinshi kendine rağmen gülümsedi. Kimilerine göre cennetten gelen bir nektar gibi olan bu gülümseme, içinde bir parça kötülük barındırıyordu.

Mazoşist biri değildi ama kızın tepkisini ilgi çekici bulmuştu. Kendini yepyeni bir oyuncağı olan bir çocuk gibi hissetti.

"Evet, tüm bunlar nereye ?"

Jinshi kâğıtları bir ağırlığın altına yerleştirdi ve uyumaya karar verdi. Gece boyunca davetsiz ziyaretçileri olması karşı kapısını kilitlediğinden emin oldu.

İnsanlar "her derde deva ilaçlardan" bahsediyordu ama aslında her derde deva olacak bir ilaç yoktu. Babası her zaman bu konuda ısrar etmişti, ancak Maomao itiraf etmeliydi ki onun iddiasını reddettiği bir dönemden geçmişti. Maomao, her derde deva olabilecek bir ilaç yaratmak istiyordu.

herhangi biri, herhangi bir durum için. Kendisine o çirkin yaraları açmasına neden olan şey buydu ve gerçekten de bazı yeni ilaçların yaratılmasıyla sonuçlanmıştı, ancak gerçek bir her derde deva bir hayalden başka bir şey değildi.

Kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Jinshi'nin ona getirdiği hikâye Maomao'nun ilgisini çekmeye yetmişti. Arka saraya geldiğinden beri tatlı amacha çayından başka bir şey yapamamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, sarayın bahçesinde çeşitli şifalı bitkiler yetişiyordu. Ama onlardan gerektiği gibi yararlanmak için gerekli aletlerden yoksundu ve onlarla bir şey yapmaya çalışmak zaten kalabalık odasında istenmeyen bir dikkat çekecekti, bu yüzden kendini bitkileri rahat bırakmaya zorladı.

Kendi odasına sahip olmanın en sevdiği yanı buydu. Şimdi sadece malzeme toplamak için bahanelere ihtiyacı vardı -çamaşırhane uygun bahaneydi. Hongniang'ın yakında tüm çamaşırların Maomao'ya emanet edilmesini şüpheleniyordu.

Şimdi, kendisine doktorun olduğu söylenen odaya, görünüşte temiz çamaşırları teslim etmek için gelmişti. Odaya girdiğinde acınası şarlatanın kendisini ve yanında bir haremağasını buldu. Jinshi'ye sık sık eşlik ederdi. Doktorun kendisini çopra balığına benzeten bir bıyığı vardı ve bıyığını okşayarak Maomao değerlendirci bir bakış attı. Bu minyon genç kadının kendi bölgesinde ne aradığını merak ediyor gibiydi.

Maomao, *genç bir bayana bu kadar sert bakmadığın için sana teşekkür ederim*, diye düşündü.

Buna karşılık haremağası, Maomao sanki kendi efendisiymiş gibi kibar davranarak onu zarif bir şekilde odaya soktu. Maomao, üç tarafı ecza dolaplarıyla çevrili alanı gördüğünde, arka saraya geldiğinden beri yüzünde oluşan büyük gülümsemeye kapıldı. Yanakları kızardı, gözleri doldu ve dudakları ince, amansız bir çizgiden yumuşak bir kemere dönüştü.

Haremağası ona şaşkınlıkla baktı ama onun umurunda mıydı? Çekmecelerin üzerindeki etiketlere baktı, özellikle sıra dışı bir ilaç gördüğünde küçük bir dans yaptı. Keyifliydi sadece içeride tutmak için çok fazla.

"Bir çeşit büyü'nün etkisi altında mı?" Maomao bir süredir

bu coşku yarım saat boyunca sürdü, Jinshi'nin odada belirdi. Merak ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla onu izledi.

Maomao sıra sıra ilerleyerek kullanabileceği malzemeleri topladı. Her biri ayrı bir poşete kondu ve paketin üzerine dikkatlice isimleri yazıldı. Yazıların çoğunun yazıldığı bir çağda hala tahta şerit ruloları üzerinde yapılıyordu, bu kadar kapsamlı kağıt kullanımı bir lükstü. Çopur bıyıklı doktor, içerde kim ya da ne olduğunu merak ederek odaya göz attı ama haremağası kapıyı kapattı kapıyı açmış. Maomao haremağasının adının Gaoşun olduğunu öğrendi. Sağlam bir yüzü ve yapılı bir vücudu vardı ve eğer burada, arka sarayda olmasaydı, Maomao onu kesinlikle bir tür askeri yetkili sanacaktı. Jinshi'nin yardımcısı gibi görünüyordu ve sık sık onunla birlikte görölüyordu.

Gaoshun, Maomao'nun ulaşamayacağı kadar yüksek çekmecelerde bulunan ilaçları kibarca getirdi. Bu arada amiri hiçbir şey yapmadı. Maomao tarafsız bir ifade takındı ama içten içe, eğer işe yaramayacaksa çekip gitmesini diledi.

Maomao en üst çekmecelerden birinde tanıdık bir isim gördü ve daha iyi görebilmek için boynunu büktü. Gaoshun eşyaları ona uzattı ve o da merakla baktı. Avucunun birkaç küçük tohum duruyordu. Tam da ihtiyacı olan şey onlardı ama yeterli değildi.

"Bunlardan daha çok lazım."

"O zaman biz de onları alırız," dedi tembel haremağası hoşgörölü bir gülümsemeyle. Sanki çok kolaymış gibi.

"Ta batıdan geliyorlar, sonra daha batıdan, sonra da güneyden."

"Mesele ticaret. Gelen malları kontrol edeceğiz ve ben şüpheleniyorum." Jinshi tohumlardan birini parmaklarının arasına aldı. Kayısı çekirdeğine benziyordu ama kendine özgü bir tadı vardı. aroma. "Bunun adı ne?"

"Kakao," diye yanıtladı Maomao.

Bölüm 9: Kakao

Jinshi, Maomao'ya sinirli bir bakış atarak, "En azından şimdi etkisini kavıyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedi Maomao.

Jinshi önündeki feci manzara karşısında adeta kendinden geçmiş gibiydi. "Ah," dedi ve her zamanki müstakil gülümsemesinden eser yoktu. Yüzünde sadece yorgunluk vardı. "Bu nasıl oldu?"

Bu soruyu yanıtlamak için zamanda birkaç saat geriye gitmemiz gerekecek.

Gönderilen kakao artık tohum halinde değildi, toz haline getirilmişti. Maomao'nun talep ettiği diğer tüm malzemeler Yeşim Köşkü'nün mutfağına çoktan ulaşmıştı. Bekleyen hanımlardan üçü işi izlemekle meşguldü, ancak Hongniang'ın bir sözü onları işlerinin başına koşturdu.

Süt, tereyağı, şeker, bal, damıtılmış alkollü içkiler ve kurutulmuş meyveler ve her şeye hoş bir koku vermek için aromatik bitkilerden elde edilen bazı yağlar. Hepsi besleyici -ve pahalı- malzemeler ve hepsi de dayanıklılık karışımında faydalı.

Maomao kakaoyu sadece bir kez tatmıştı. Çikolata denilen sertleştirilmiş, tatlandırılmış bir formdaydı ve fahişelerden birinden almıştı. Neredeyse çikolatanın ucu büyüklüğünde bir parçaydı. Parmağını uzattı, ama onu yerken bir fincan dolusu keskin likör içtiğini hissetti. Bu onu tuhaf bir şekilde sersemletti.

Kadın, çikolatanın bir arkadaşının hediyesi olduğunu . Özellikle de fuhuşa satılmış bir kıza nadir bulunan bir ikram sunarak onun sevgisini kazanmayı uman kötü bir müşteri. Ancak kız Maomao'nun değişmiş halini fark ettiğinde Genelevin hanımı çok sinirlenmiş ve müşterinin bir daha gelmesini yasaklamış. Daha sonra bir ticaret şirketinin bu maddeyi afrodizyak olarak satmaya başladığı ortaya çıktı. Maomao bir şekilde

O zamandan beri bir avuç tohum elde etmişti ama bunları hiçbir zaman ilaç olarak kullanmamıştı. Kırmızı ışık bölgesindeki hiç kimse eczaneye basit bir ilaç için bu kadar abartılı bir şey aramaya gelmezdi.

Maomao şimdi bile çikolatanın yağ ve katı yağ ile sertleştirilmiş hatırlıyordu. Eklektik bir ilaç ve zehir koleksiyonu ile olan geniş deneyimi, tüm çeşitli tatları ve

Doğal olarak aromalar da ona malzemeler konusunda mükemmel bir hafıza kazandırdı.

Mevsim hâlâ sıcaktı ve tereyağının iyi tutmayacağından şüpheleniyordu, bu yüzden onun yerine biraz meyve kaplamaya karar verdi. Biraz buz mükemmel olurdu, ama bu elbette imkansızdı ve malzeme listesi. Bunun yerine büyük, sırsız bir su testisi hazırlanmasını istedi. Yarısına kadar suyla doluydu. Su gibi buharlaştığında, sürahinin içi dışarıdaki havadan daha soğuk hale gelecek ve yağların sertleşmesine yardımcı olacak kadar soğuyacaktı.

Maomao bir kaşığı karışıma daldırdı ve biraz tadına baktı. Aynı anda hem acı hem de tatlıydı ve bilgili dili aynı şekilde ruh halini iyileştirecek unsurları tespit etti.

Artık alkol ve toksin gibi şeylere karşı, çikolatayı ilk tattığında olduğundan çok dirençliydi ve onu neredeyse o kadar etkilemiyordu. Ama yine de güçlü bir şey olduğunu söyleyebilirdi.

Belki de porsiyonları biraz daha küçültmeliyim.

Meyveleri basit bir satırla ikiye böldükten sonra kahverengimsi sıvıya batırdı. Onları bir tabağa koydu, sonra da sürahinin içine yerleştirdi. Sürahinin üzerine bir kapak koydu, sonra da üzerini saklamak için hasır paspas. Geriye kalan tek şey çikolatanın sertleşmesini beklemektir. Jinshi o akşam çikolatayı almaya gelecekti; bunun yeterince zaman vardı.

Sanırım biraz fazlam var.

Kahverengimsi sıvının tamamını kullanmamıştı. Malzemeler son derece pahalıydı ve oldukça besleyiciydi. Afrodizyak olsun ya da olmasın, Maomao üzerinde çok az etkisi vardı, bu yüzden daha sonra kendisi yemeye karar verdi. Biraz ekmeği küp küp doğradı ve içine batırdı; bu şekilde soğuması konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

süreç de.

Kakao sıvısı kavanozunun kapağını kapattı ve rafa koydu. Kakao

Malzemelerin geri kalanını kendi odasına koyduktan sonra kapları temizlemek için yıkama alanına yöneldi. Bandırılmış ekmeği de odasına koymalıydı ama şimdiden başka şeyler düşünüyordu. Belki de yaptığı tat testi onu biraz sarhoş etmişti.

Artık çok geçti.

Her şey bundan sonra, Maomao Hongniang için ayak işlerini yaparken ve kendisi için bazı şifalı otlar toplamak için yol boyunca dururken oldu. Ekmek ve onun rafa gitmesi gerektiği gerçeği Maomao'nun aklından tamamen çıkmıştı. Bitkilerle dolu bir çamaşır sepetiyle döndüğünde, Hongniang ve Eşi Gyokuyou tarafından karşılandı.

Sırasıyla ölümcül derecede solgun ve oldukça rahatsızdı. Gaoshun da oradaydı, bu da Jinshi'nin buralarda bir yerde olduğunu gösteriyordu.

Hongniang sadece bir elini alına götürüp mutfağı işaret edebildi, bu yüzden Maomao çamaşır sepetini Gaoshun'un kollarına sıkıştırdı ve oraya yöneldi.

Jinshi'nin sinirli görüldüğünü fark etti. Şeftali ve açık kırmızı renklerden oluşan harika bir karışım olduğunu söylemek daha doğru olur. önüne serilmişti. daha açık bir ifadeyle, bekleyen üç kadın birbirlerine yaslanmış, mışıl mışıl uyuyorlardı. Giysileri darmadağınikti, darmadağınık etekleri şehvet uyandıran kalça hatlarını ortaya çıkarıyordu.

"Burada ne *oldu*?" Hongniang Maomao'ya sordu. "Korkarım bu soruya cevap vermek için en uygun kişi ben değilim." cevap verdi. Üç genç kadının yanına gitti ve çömelerek eteklerini indirip onları inceledi. "Sorun yok, bu girişim başarısız oldu."

Hongniang öfkeyle kızarak Maomao'nun bir şaplak attı.

Masanın üzerinde kahverengi renkli bir ekmek duruyordu. Üç parça eksikti.

Kızlar bunu öğleden sonra atıştırmalığı sanmışlardı.

Yorgunluk, kızların her birini kendi odasında yatırdıktan sonra onu yakaladı. Oturma odasında, Gyokuyou ve

Jinshi ikolatalı ekmeğe merakla bakıyordu. "Bu senin afrodizyağın mı?" Gyokuyou sordu.

"Hayır, hanımefendi, bu." Maomao ona çikolata kaplı meyveyi verdi. Yaklaşık otuz parça, her biri bir başparmak tırnağı büyüklüğünde.

"O zaman bu *nedir*?" Jinshi sordu.

"Yatmadan önce atıştırmam gerekiyordu." Bunun üzerine herkes biraz geri çekilmiş gibiydi. Yanlış bir şey mi söylemişti? Gaoshun ve Hongniang gözlerine inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Ruhlara ve uyarıcılara çok alışkıyım, bu yüzden onları pek hissetmiyorum."

Maomao bir keresinde bilim adına zehirli bir yılanı alkolde salamura etmiş ve içmişti, bu yüzden rahatlıkla deneyimli bir içici olarak adlandırılabilirdi. Alkolü bir tür ilaç olarak görüyordu. İnsan yeni uyarım biçimlerine ne kadar duyarlıysa, ilaç da o kadar iyi etki ederdi. Örneğin bu ekmeği ele alalım: burada, Yeşim Köşkü'nde afrodizyak olarak geçiyordu ama malzemelerin geldiği topraklarda çok daha az etkili olacağını düşünmek zorundaydı.

Jinshi ekmeğ parçalarından birini aldı ve şüpheyle baktı. "O halde bir parça deneyebilir miyim acaba?" dedi.

"*Hayır, efendim, yapmayın!*" Hongniang ve Gaoshun neredeyse hep bir ağızdan bağırdı.

Maomao, Gaoshun'un konuştuğunu ilk kez duyduğunu düşündü.

Jinshi ekmeği geri koydu ve sadece şaka yaptığını belirtti. Elbette İmparator'un en sevdiği eşinin huzurunda bilinen bir afrodizyağı tüketmesi uygunsuz olurdu ama belki de daha da önemlisi, o periyi andıran gülümsemesi ve yanaklarındaki kızarıklıkla ona gelseydi kimse ona karşı koyamazdı. Maomao'nun düşüncesine göre, başka hiçbir şey olmasa bile yüzü ona itibar kazandırıyordu.

"Belki de Majesteleri için biraz yaptırmalıyım," dedi Gyokuyou eğlenerek. "Bu onu her zamanki davranışlarından uzak tutabilir."

Maomao ona, "Büyük olasılıkla tipik bir dayanıklılık ilacından yaklaşık üç kat daha iyi sonuç verecektir," diye bilgi verdi.

Bunun üzerine Gyokuyou'nun yüzü okunması zor bir hal aldı. "Üç kez..." Yapıp yapamayacağı hakkında bir şeyler mırıldandı

çok uzun süre dayandı, ancak orada bulunanlar onu duymamış gibi davrandı. Cariye olmak kolay değilmiş gibi görünüyordu.

Maomao afrodizyakları kapalı bir kavanoza koydu ve Jinshi'ye uzattı. "Oldukça etkilidirler, bu yüzden her seferinde sadece bir tane almanızı öneririm. Çok fazla almak kan akışını aşırı uyarabilir ve burun kanamasına neden olabilir. Ayrıca, tüketim hastanın partneriyle yalnız olduğu zamanlarla sınırlı tutulmalıdır."

Bu talimatların usulüne uygun olarak iletilmesiyle Jinshi ayağa kalktı. Gaoshun ve Hongniang onun gidişine hazırlanmak üzere odadan ayrıldılar. Eş Gyokuyou da aynı şekilde ona başıyla selam verdikten sonra uyuyan prensesi bir taşıyıcıya koyarak ayrıldı.

Maomao ekmek tabağını temizlemeye gittiğinde, arkasından tatlı bir koku aldı.

"Teşekkür . Seni epeyce zahmete soktum." Sesi de bal gibi tatlıydı. Maomao saçlarının yukarı kaldırıldığını ve boynuna soğuk bir şeyin bastırıldığını hissetti. Tam zamanında döndüğünde Jinshi'nin odadan çıkarken ona el salladığını gördü.

"Anladım." Tabağa baktığında, ekmek parçalarından birinin eksik olduğunu fark etti. Nerede olduğuna dair bir fikri vardı. "I Umarım kimsenin canı yanmaz," diye mırıldandı Maomao ama bunun kendisiyle pek bir ilgisi olduğunu düşünmüyor gibiydi.

Gece daha yeni başlamıştı.

Bölüm 10: Tedirgin Edici Ruh Meselesi (Birinci Kısım)

Yinghua, İmparator'un en sevdiği eşinin nedimesi, Gyokuyou, her gün olduğu gibi sadakatle işinin başındaydı. , geçen gün iş başında uyuyakalmıştı ama zarif hanımı onu cezalandırmaktan vazgeçmişti. O halde ona borcunu ödemenin tek yolu, canını dişine takarak çalışmaktı. Kendini bu işe verdiğiinden emin olacaktı. Her pencere pervazını, her parmaklığı pırıl pırıl parlayana kadar cilaladı. Bu normalde bir nedimenin yapması beklenen bir şey değildi, ancak Yinghua bir hizmetçi kızın işini yapmaktan çekinmiyordu. Eş Gyokuyou ne kadar çok sevdiğini söylemişti.

Gyokuyou ve Yinghua batıdaki bir kasabadan geliyorlardı. Oradaki iklim kuraktı ve bölgenin özel bir havası yoktu. kaynaklara sahipti ve periyodik olarak kuraklığa maruz kalıyordu. Yinghua ve diğer bekleyen hanımların hepsi memur kızlarıydı, ancak memleketindeki hayatını özellikle lüks olarak hatırlamıyordu. Bir bürokrasi çocuğunun bile açlıktan ölmek istemiyorsa çalışmak zorunda olduğu türden yoksul bir yerdi.

Ve sonra Gyokuyou saraya ve dünya onun evini not başladı. Eş, Gyokuyou'yu kabul ettiğinde İmparator'un özel ilgisiyle karşılaşan merkezi bürokrasi artık onun nereden geldiğini gizleyemiyordu. Ama Gyokuyou bir zeki bir kadındı. Sadece şımartılmış bir süs eşyası olmaktan memnun değildi. Yinghua da hanımefendisi nereye giderse gitsin, arka saray da dahil olmak üzere onu takip etmeye kararlıydı. Gyokuyou'nun tüm hanımları aynı bağlılığı göstermiyordu, ancak kalanlar sadece aradaki farkı kapatmak için daha da çok çalışmaya karar verdi.

Yinghua mutfak eşyalarını düzenlemek için mutfığa girdiğinde, yeni kızı orada bir şeyler yaparken buldu. Maomao'ydu adı, diye hatırladı Yinghua, ama o kadar suskundu ki kimse

onun gerçekte nasıl biri olduğundan emin değildi. Ancak Konsolos Gyokuyou, alışılmadık derecede güçlü bir karakter yargıcıydı. Maomao çürük bir yumurtaydı.

Gerçekten de Yinghua onun için üzülüyordu. Kolundaki yara izleri belli ki bir istismar geçmişine işaret ediyordu; sonrasında hizmet için satılmıştı ve şimdi de zehirli yiyecekleri tatması için getirilmişti. Bir leydinin gözlerini yaşartmak için yeterliydi. Cılız kızı tombullaştırmak umuduyla akşam yemeğinde porsiyonlarını artırmaya devam ettiler ve temizlik yapmak zorunda kalmasın diye temizlik yapmasına izin vermeyi reddettiler. yaralarını daha geniş bir dünyaya gösterecekti. Yinghua ve iki nedimesi bu konuda hemfikirdi ve sonuç olarak Maomao sık sık kendini yapacak çok az şey bulurken buluyordu.

Yinghua bundan yeterince memnundu. O ve diğer kızlar bu işi kendi başlarına halledebilecek kapasiteye fazlasıyla sahiptiler. Hongniang, baş , tam olarak aynı fikirde değildi ve En azından çamaşırları yıkaması için Maomao'ya verdi. Yara izleri belli olmasın diye çamaşırları bir sepetin içinde taşıyordu. Gerektiğinde çeşitli işler için Maomao'yu da görevlendirdi.

Çamaşır sepetlerinin taşınması da bir leydinin işi değildi; bu iş büyük pansiyonun hizmetli kızları tarafından yapılıyordu.

ortak odalar. Ama zehirli bir iğne

Bir keresinde Konsolos Gyokuyou'nun giysilerinde keşfedilen Yinghua ve diğerleri yıkama işini kendileri üstlenmişti. Bu gibi olaylar, kendilerini basit hizmetkâr kadınlarmış gibi aşağılamalarına neden oldu. Burada, arka sarayda, onlar Düşmanlarla çevrili.

"Ne yapıyorsun?"

Maomao güveçte ot gibi görünen bir şey kaynatıyordu. "Bu bir soğuk algınlığı ilacı." Her zaman en az kelimeyle cevap verirdi. Bu anlaşılabilir bir şeydi.

Aslında yaşadığı istismarın bir sonucu olarak insanlarla yakınlaşmanın ne kadar zor olduğunu fark etmek için.

Maomao tıp konusunda son derece bilgiliydi ve zaman zaman buna benzer şeyler yapardı. Her zaman temizlerdi. ve Yinghua'ya verdiği çatlama önleyici merhem

Son zamanlarda değerli bir şeydi, bu yüzden Yinghua itiraz etmedi.
Hatta bazen Maomao, Hongniang'ın isteği üzerine karışımlar
üretiyordu.

Yinghua birkaç gümüş tabak aldı ve özenle başladı
kuru bir bezle parlatırdı. Maomao nadiren fazla konuşurdu, ancak bir
sohbette nasıl kibar bir dinleyici olunacağını bilirdi, bu yüzden onunla
konuşmaktan asla zarar gelmezdi. Yinghua da öyle yaptı ve ona son
zamanlarda duyduğu bazı söylentileri anlattı. Dans eden solgun bir
kadının hikayeleri
havada.

Maomao, tamamladığı soğuk algınlığı ilacı ve bir sepet çamaşırla
muayenehaneye doğru yola çıktı. Sadece şekil olsun diye bile olsa,
herhangi bir ilaca onay vermek doktorun hakkıydı.

Bu ruh geçen ay aniden ortaya mı çıktı? Maomao bu sıradan hayalet
hikâyesi karşısında başını salladı. Yeşim Köşkü'ne gelmeden önce böyle
bir şey duymamıştı ve Xiaolan'ın ona duymaya değer bir şey
söyleyeceğine güvendiği için söylentinin yeni olduğunu düşünmek
zorundaydı.

Arka saray kale duvarlarına benzeyen bir duvarla çevriliydi. Her iki
duvardaki kapılar tek giriş ve çıkış yoluydu; bariyerin uzak tarafındaki
derin bir hendek hem izinsiz girişi hem de kaçıışı engelliyordu. Bazıları,
arka saraydan kaçmak isteyen eski cariyelerin bu hendeğin dibinde
gömülü olduğunu söylüyordu
Şimdi bile.

Yani hayaletin kapının yanında ortaya çıkması gerekiyordu, öyle mi?

Yakın çevrede hiç bina yoktu, sadece yayılan bir çam ormanı vardı.

Yaz sonu gibi başladı.

Belli bir şeyi hasat etme zamanıydı.

Maomao bu küçük yaramaz düşünceyi aklından geçirir geçirmez, hiç
hoşlanmadığı ama her zaman özellikle onun peşindeymiş gibi görünen bir
ses duydu.

"Gördüğüm kadarıyla yine sıkı çalışıyorsunuz."

Maomao adamın bir şakayık çiçeği kadar güzel gülümsemesini
çalışkan bir kayıtsızlıkla karşıladı. "Pek çalışmıyorum efendim, sizi temin
ederim."

Sağlık ofisi güneydeki merkezi kapının yanında, arka sarayın işleyişini denetleyen üç büyük ofisin merkezinin yakınındaydı. Jinshi sık sık orada görülebilirdi. Bir hadım olarak asıl yeri Ev Hizmetleri Dairesi'ydi ama bu adamın belirli bir görev yeri yok gibiydi; hatta neredeyse tüm sarayı denetliyor gibiydi.

Neredeyse Hizmetçi Kadınlar Başhemşiresi'nin başının üstünde gibi.

Mevcut imparatorun vasisi olması her zaman mümkündü ama Jinshi'nin yirmi yaşlarında görüldüğü düşünülürse bunu hayal etmek zordu. Belki de İmparator'un oğlu ya da onun gibi bir şeydi ama o zaman neden hadım olsun ki? Eş Gyokuyou ile yakın görünüyordu; belki de onun yerine vasisiydi, ya da belki...

İmparatorun sevgilisi...?

Majesteleri ziyarete geldiğinde İmparator ve Gyokuyou arasındaki ilişkiler her zaman son derece normal görünüyordu, ancak işler her zaman görüldüğü gibi değildi. Maomao yine de olasılıkları denemekten yoruldu ve bu sonuncusunda karar kıldı. En kolayı buydu.

Jinshi gözlerini kısarak ona baktı ve "Yüzün dünyanın en düşüncesine sahip olduğunu söylüyor," dedi.

"Hayal görmediğine emin ?" Onun önünde eğildi ve doktorun bıyıklı şarlatanının bir havanda bir şeyleri ezmekle meşgul olduğu muayenehaneye girdi.

Maomao, onun durumunda bunun tıbbi bir karışım yapmak için bir adım olmadığını, sadece zaman geçirmenin bir yolu olduğunu anladı.

Aksi takdirde, yaptığı herhangi bir ilacı ona vermesine neden ihtiyaç duysun ki? Doktor en temel ilaç tarifleri ya da teknikleri dışında bir şey biliyor gibi görünmüyordu.

Tıp personeli, arka saraydan da tahmin edilebileceği gibi, sürekli olarak yetersizdi. Kadınların doktor olmasına izin verilmiyordu ve birçok erkek doktor olmak istese de çok azı hadım olmak istiyordu. Buradaki yaşlı şarlatan ilk başta Maomao'yu tedavi etmişti.

Ama kızın yaptığı ilaçları görünce tavrı yumuşadı. Şimdi çay ve atıştırma koyuyor ve

İhtiyacı olan her türlü malzemeyi onunla memnuniyetle paylaştı, ancak bunun için minnettar olsa da, bunun bir hekim olarak onun hakkında ne söylediğini sorguladı. Gizlilik onun için pek önemli görünmüyordu.

Acaba bu uzaktan iyi mi? Maomao bu düşünceyi aklından geçirdi ama bir şey söylemedi. Mevcut düzenleme onun için fazlasıyla elverişliydi.

"Yaptığım bu ilacı kontrol etme nezaketinde bulunur musunuz?" "Ah, merhaba, genç bayan. Elbette, bir dakika bekleyin." O atıştırma malzemeleri ve bir çeşit çay getirdi. Artık tatlı çörekler yok; bugün pirinç krakerleri vardı. Bu Maomao için sorun değildi. daha sıcak bir tadı tercih etti. Görünüşe göre doktor onun tercihlerini hatırlayacak kadar nazik davranmıştı. Doktorun kendisini ona sevdirmeye çalıştığı hissine kapılmıştı ama bu onu rahatsız etmemişti. Bir şarlatan olabilirdi ama iyi bir insandı.

"Eminim bana da yetecek kadar vardır?" dedi arkasından tatlı bir ses. Arkasını dönmesine gerek kalmadı; adamın havadaki ışıltısını neredeyse hissedebiliyordu. Şimdiye kadar kim olduğunu öğrenmiş olmalısınız: Jinshi, kanlı canlı.

Doktor, şaşkınlık ve heyecan karışımı bir duyguyla, krakerleri ve aromalı *eski* zacha çayını hemen daha arzu edilen beyaz çay ve mooncakes ile değiştirdi.

Pirinç krakerlerim.

Işıl ışıl bir gülümseme Maomao'nun yanına oturdu. Aralarındaki sosyal fark nedeniyle, kendilerini asla yan yana otururken bulmamaları gerekirdi ama yine de buradaydılar. Bu son derece yüce gönüllü bir jest gibi görünebilirdi ama Maomao bunda çok farklı bir şey, sivri ve güçlü bir şey hissetti.

"Zahmet verdiğim için özür dilerim Doktor, ama arka tarafa gidip bunları benim için getirebilir misiniz?" Jinshi şarlatana bir kâğıt uzattı. Maomao, net bir şekilde göremese bile, bir bol miktarda ilaç listesi. Doktoru bir süre meşgul edebilirdi. Şarlatan listeye gözlerini kısarak baktı, sonra da hüzünle arka odaya çekildi.

Demek başından beri plan buydu.

"Tam olarak ne istiyorsunuz?" Maomao çayını yudumlarken açık açık sordu.

"Hayaletle ilgili kargaşayı duydun mu?" "Dedikodudan başka bir şey değil."

"O zaman uyurgezerlik diye bir şey duydunuz mu?"

Bu söz üzerine Maomao'nun gözlerinde parlayan ışıltı Jinshi'nin gözünden kaçmadı. Güzel gülümsemesine yaramaz bir memnuniyet karıştı. Geniş avucuyla Maomao'nun yanağını okşadı. "Peki bunu nasıl tedavi edeceğini biliyor musun?" Sesi bir meyve likörü kadar tatlıydı.

"En ufak bir fikrim bile yok." Maomao kendi kendine olmayı reddetti küçümsüyordu ama yeteneklerini de abartmak istemiyordu. Yine de neredeyse her tür hastalıkla karşılaşmış ve birçoğunu hastalarda görmüştü. Bu nedenle, bundan sonra söyleyeceği şeyi güvenle söyleyebilirdi: "Buna ilaçla yardım edilemez."

Bu bir ruh hastalığıydı. Bir fahişe Maomao'nun babası bu hastalığa yakalandığında tedavi için hiçbir şey yapmamıştı, çünkü uygulanacak bir tedavi yoktu.

"Ama ilaç dışında bir şeyle..." Jinshi herhangi bir potansiyel tedaviyi öğrenmek istiyordu.

"Uzmanlık alanım eczacılık." Bunun olabildiğince vurgulu olduğunu düşündü ama sonra, şimdi sıkıntıyla sarmalanmış olan güzel yüzü hâlâ çevresel görüş alanında süzülürken görebildiğini fark etti.

Gözlerinin içine bakma.

Maomao, sanki vahşi bir hayvanmış gibi onun bakışlarından kaçındı. Ya da en azından bunu denedi ama bu mümkün değildi. Yüzü ona dönük olacak şekilde kaykıldı. İnatçılıktan bahsediyorum. Sinir bozucuydu. Maomao'nun yenilgiyi kabul etmekten başka çaresi yoktu.

"Peki. Sana yardım edeceğim," dedi ama bu konuda çok mutsuz görünmeye dikkat ediyordu.

Gaoshun gece yarısı onu almaya geldi. Söz konusu hastalığa tanıklık etmek için dışarı çıkıyorlardı. Gaoshun'un suskun doğası ve çoğu zaman ifadesiz yüzü onu

yaklaşılmazdı ama Maomaonun hoşuna gitmişti. Tatlı ikramlar en çok salamura yiyeceklerle iyi gider. Gaoshun mükemmel bir Jinshi'nin sakarin tavrının tamamlayıcısı.

Hadım gibi görünmüyor.

Birçok hadım, biyolojik yangları zorla alındığı için efemine hale gelmiştir. Vücut kılları çok azdı, nazik kişilikleri vardı ve cinsel iştahları arttıkça obeziteye meylediyorlardı.

yerini mutfaktakilere bıraktı.

Şarlatan doktor bunun en bariz örneğiydi. Herhangi bir orta yaşlı adam gibi görünüyordu ama konuşması onu hali vakti yerinde bir tüccar evinin hanımı gibi gösteriyordu. Gaoshun'un ise vücudunda fazla kıl yoktu, ama olanlar da kalın ve siyahtı ve eğer arka sarayda yaşamıyor olsaydı onu askeri bir yetkili sanmak kolay.

Bu yolu seçmesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Merak edebilirdi ama Maomao bile gerçekten sormanın haddini aşmak olacağını anlamıştı. Sessizce başını salladı ve onunla birlikte gitti.

Gaoshun bir elinde fenerle önden gidiyordu. Ay sadece yarısı doluydu ama bulutsuz bir geceydi ve tüm ışığı onlara ulaşıyordu.

Maomao gecenin bu geç saatlerinde arka sarayda hiç bulunmamıştı: sanki farklı bir dünya gibiydi. Arada bir bir ses duyduğunu sanıyordu. Çalılarının arasından hışırtılar ve belki biraz da inilti geliyordu ama o bunları duymazdan gelmeye kararlıydı. İmparator arka saraya girmesine izin verilen tek düzgün erkekti, bu yüzden eğer Buradaki romantik karşılaşmalar daha az tipik biçimler almaya başladı.

"Maomao Hanım," diye başladı Gaoshun, ama Maomao bir şeyler hissetti

kibar hitap tarzından rahatsız oldum.

"Lütfen, bana böyle hitap etmenize gerek yok," dedi. "Sizin makamınız benimkinden çok daha yüksek, Üstat Gaoshun."

Gaoshun bunu düşünürken elini çenesinde gezdirdi. Sonunda, "Xiao Mao, o zaman," dedi, "Bayan Maomao "nun tam zıttı olan adının küçültülmüş bir şekli.

Bu belki de biraz fazla tanıdık, diye düşündü Maomao, belki de Gaoshun'un ilk görüldüğünden daha hafif bir kalbi fark etti, ama yine de başını salladı.

"Belki de," diye cüret Gaoshun, "sizden durmanızı isteyebilirim. Usta Jinshi'ye bir solucana baktığınız gibi bakabilirsiniz."

Lanet olsun. Fark etmişler.

Son zamanlarda tepkileri çok otomatikleşmişti; poker suratı artık onları gizleyemiyordu. Bunun için oracıkta kellesinin uçurulmasını falan beklemiyordu ama kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Bu ileri gelenlerin bakış açısına göre, solucan olan Maomao'ydu.

"Bugün bana, ona bir sümüklüböcekmiş gibi baktığınızı söyledi."

Özellikle sümüklü görünüyordu.

Gaoshun'u Maomao'nun her şeyinden haberdar etmesi küçümseyici bakışının hem azmine hem de zayıflığına işaret ettiğini düşündü. Bir erkek olarak onun hakkında pek bir şey söylemiyordu... ya da belki de eski bir erkek.

"Bana anlatırken o kadar geniş bir şekilde gülümsedi ki, gözleri doldu ve tüm vücudu titredi. Gerçekten, hiç bu kadar eşsiz bir neşe görmemiştim. ifade etti."

Maomao, Gaoshun'un açıklamasını (bunun sadece yanlış anlamaya neden olabileceğini biliyordu herhalde?) tam bir ciddiyetle karşıladı. bakarsanız, cevap verirken Jinshi'yi solucandan pisliğe indirgiyordu: "Gelecekte daha dikkatli olacağım."

"Teşekkür ederim. Bağışıklığı olmayanlar bir bakışta bayılma eğilimindedir. Bunun üstesinden gelmek oldukça çaba gerektiriyor." Gaoshun'un bu sözlerine eşlik eden iç çekişinde belirgin bir hayal kırıklığı vardı. Maomao bunun Jinshi'nin ardından temizlik yapmak zorunda kaldığı ilk sefer olmadığını tahmin etti. Çok saf bir üstünün olması başlı başına bir zorluktu.

Bu yorucu sohbet onları doğu tarafındaki kapıya getirdi. Duvarlar Maomao'nun yaklaşık dört katı yüksekliğindeydi. Diğer taraftaki büyük ve derin hendek, erzak ya da malzeme getirildiğinde bir köprünün indirilmesini gerektiriyordu. Hizmetçi kızların ara sıra değiştirilmesi. Kısacası, arka saraydan kaçmak en büyük cezayla yüzleşmek demektir.

Giriş, iki tarafında da nöbetçi kulübesi olan çift kapılıydı ve kapı her zaman korunurdu. İçeride iki hadım, dışarıda iki asker. Asma köprü kaldırılamayacak kadar ağırdı.

Yalnızca insan gücüyle daha düşük, bu yüzden işi yapmak için iki baş öküz hazırды. Maomao'yu yakındaki çamlığa gitme arzusu ele geçirdi.

malzeme aramak için ormana gitti, ama Gaoshun oradayken kendini dizginledi. Bunun yerine bahçedeki açık hava köşküne oturdu.

Ve sonra, orada, yarım ayın ışığında, o görüldü.

Gaoshun işaret ederek, "İşte " dedi. Maomao baktı ve inanılmaz bir şey gördü: solgun bir kadın figürü neredeyse havada süzülüyordu. Uzun elbisesi arkasından sürükleniyor, ayakları sanki bir dans ediyormuş gibi duvarın üzerinde zarifçe hareket ediyordu. Titriyordu ve giysisi sanki canlıymış gibi dalgalanıyordu. Uzun siyah saçları karanlıkta parıltıyor, ona belli belirsiz bir hale veriyordu. O kadar güzeldi ki neredeyse gerçek dışı görünüyordu. Sanki bir fanteziden çıkmış gibiydi, sanki efsanevi şeftali köyüne girmişlerdi.

"Yıldızların altındaki bir ebegümeci gibi," dedi Maomao aniden. Gaoshun şaşırılmış görünüyordu ama sonra mırıldandı, "Çabuk öğreniyorsun."

Kadının adı Fuyou, yani "ebegümeci" idi ve orta rütbeli bir eşti. Ve bir sonraki ay, yaptığı iyi işlerin ödülü olarak belli bir memurla evlendirilecekti.

Bölüm 11: Tedirgin Edici Ruh Meselesi (İkinci Kısım)

Somnambulizm çok gizemli bir durumdu. Kişinin uykudayken bile uyanıkmiş gibi hareket etmesine neden oluyordu. Nedeni kalpteki bir tür rahatsızlık olabilirdi ve hiçbir ilacın tedavi edemeyeceği bir şeydi. Çünkü sorunlu bir ruhu yatıştıracak hiçbir ilaç yoktu.

Maomao, bu hastalıktan muzdarip bir fahişe tanıyordu. durumdaydı. Neşeli bir mizacı vardı, iyi bir şarkıcıydı ve hatta bir adam onu fahişelikten satın almaktan bahsediyordu. Ancak görüşmeler sonuçsuz kaldı, çünkü her gece ele geçirilmiş bir kadın gibi genelevde dolaşıyordu. Çirkin söylentiler peşini bırakmamaya başladı.

Madam bir gece etrafta dolaşmasını engellemek için onu zapt etmeye çalıştığında, kadın onu o kadar kötü tırmalamış ki kanamış.

Ertesi gün, diğer kadınlar onun bu davranışını yüzüne vurdular, ama fahişe neşeyle, "Aman , hanımlar, siz neden bahsediyorsunuz?" dedi.

Kadın hiçbir şey hatırlamıyordu ama çıplak ayakları çamur ve çiziklerle kaplıydı.

"Peki ona ne oldu?" Jinshi sordu. O, Maomao ve Gaoshun, Konsolos Gyokuyou ile birlikte oturma odasındaydı. Hongniang küçük prensesle ilgileniyordu.

"Hiçbir şey," dedi Maomao kısık bir sesle. "Serbest bırakılmasıyla ilgili tartışmalar sona erdiğinde, etrafta dolaşması da sona erdi."

"O zaman tartışmalar onu üzdü mü?" Gyokuyou şaşkın bir bakışla sordu.

Maomao başını salladı. "Muhtemel görünüyor. Talip olan kişi bir

Büyük bir işti ama sadece karısı ve çocukları değil, torunları bile olan bir adamdı. Kadının sözleşmesi

Zaten bir yıl daha çalışmam gerekecek." Belki de bir yıl daha çalışma fikrini, hiç ilgi duymadığı bir adamla evlendirilmekten daha iyi bulmuştu. Sonunda, kadın bir çözüm bulmuştu.

kontratının geri kalanını satın almak için başka teklifte bulunmadı. "İstisnai duygusal ajitasyon yaygın olarak gezinme ile sonuçlanır

Bu yüzden ona sakinleşmesine yardımcı olabilecek parfümler ve ilaçlar vermeye çalıştık. Onu biraz rahatlattılar ama daha fazlasını yapmadılar." Maomao her zaman karışimleri hazırlayan kişi olmuştu, Babası değil.

"Hmm," dedi Jinshi biraz da can sıkıntısıyla. "Ve bu hikayenin hepsi gerçekten bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar." Maomao, Jinshi'nin durgun bakışları karşısında alay etmemek için kendini zor tuttu. Gaoshun yanında oturmuş, sessizce onu bu çabasında cesaretlendiriyordu. Maomao, "İhtiyacın olan tek şey buysa, işimin başına dönmeliyim," dedi. Sonra başıyla selam verdi ve odadan çıktı.

Zamanı biraz geriye saralım. Ruha tanık olduktan bir gün sonra Maomao en sevdiği geveze Xiaolan'ı görmeye gitmişti. Xiaolan sürekli olarak Maomao'dan Gyokuyou hakkında bilgi almaya çalışıyordu, bu yüzden bu sefer Maomao hayalet hakkında bildiklerine karşılık ona bazı zararsız bilgiler verdi.

Sorun yaklaşık iki hafta önce başlamıştı. Ruh ilk olarak kuzey mahallesinde görülmüştü. Bundan kısa bir süre sonra doğu mahallesinde görülmeye başlandı ve her gece ortaya çıkmaya başladı. Tüm bu durumdan korkan muhafızlar hiçbir şey yapmadı Bu konuda. Ancak durum herhangi bir zarara yol açmıyor gibi görüldüğünden, kimse onları eylemsizlikleri için cezalandırmadı.

Görünüşe göre derin hendek, yüksek duvarlar ve genel Arka sarayın nüfuz edilemezliği muhafızları bu tür korkulara açık hale getirmişti. Güvenlik için değersiz.

Maomao daha sonra görmeye gitti. Gevşek dudakları ona yeni bir şey söylemişti - Prenses Fuyou hakkında, onun nasıl Son zamanlarda iyi değildi. Parmakla gösterilebilecek kadar küçük bir vasal devletin üçüncü prensesiydi.

"Prenses" unvanına sahip olsa da aslında yüksek rütbeli bir cariyeden biraz daha fazlasıydı. Kuzey mahallesinde bir binası vardı. Dans etmeyi severdi ama gergin ve sinirliydi ve bir keresinde Majesteleri için dans ederken bir hata yapmıştı. Diğer cariyeler Katılımcılar ona gülmüştü ve o zamandan beri odasından çıkmayı . Hassas bir ruh olduğu söylenebilir.

Prenses Fuyou'nun dansı dışında göze çarpan hiçbir özelliği yoktu ve arka saraya gelmesinden bu yana geçen iki yıl içinde Majestelerinin onunla bir kez bile gecelemediği söyleniyordu. Şimdi eski bir arkadaşı olan bir askeri yetkiliyle evlendirilecekti ve mutlu olabileceği umuluyordu.

Maomao, *babam her zaman varsayımlara dayanarak bir şey söylememesini söylerdi*, diye düşündü.

Ve bu yüzden yapmamaya karar verdi.

Solgun ve ağırbaşlı prenses yanından geçerken kızarıyordu. Orta kapıdan içeri girdi. Sıra dışı bir güzelliğe sahip değildi, ama bariz mutluluğu çevredekilerin hayranlık çığlıklarına neden oldu. seyirciler. Beklenti içindeki toplu bakışlar kapıya yöneldi.

Eğer biri evlendirilecekse, ideal olan buydu. Böyle görünmeliydi.

"En azından bana söyleyebilir misin?" Eş Gyokuyou parlak bir gülümsemeyle konuştu. Halihazırda küçük bir kızın annesi olmasına rağmen, aslında henüz yirmi yaşında bile değildi ve gülümsemesinde bu konuda hoydenimsi kalite.

Ne yapmalıyım? Maomao düşündü. Eş Gyokuyou ona en iyi bakışlarını dikmişti ve vazgeçmiyordu ve sonunda Maomao etti. "Eğer söyleyeceklerimin nihai olduğunu anlıyorsan Sadece spekülasyon," dedi iç çekerek. "Ve eğer kızmayacağına söz verersen."

"Tabii ki kızmayacağım. Soran bendim."

Hrrrm. Konuşmaktan başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu. Maomao kendini hazırladı. "Ve başka kimseye söylemeyeceksin."

"Dudaklarım mühürlü." Gyokuyou'nun sesi neredeyse küstahça çıkıyordu ama Maomao ona güvenmeye karar verdi. Sonra eşine şu hikayeyi anlattı

Uyurgezer fahişе. Jinshi ve bir gün önce anlattığı hikâye değil. Farklı bir hikâye.

Tıpkı diğer fahişede olduğu gibi, bu durum ilk olarak bir talip onu sözleşmesinden satın almayı teklif ettiğinde ortaya çıkmıştı. Görüşmeler sonuçsuz kaldı - bu kadarı diğer hikayeye aynıydı. Ama bu kadın uyurgezerliği bırakmadı ve parfümler ve ilaçlar ilk fahişeyi biraz rahatlatan şey bu seferkine hiç yardımcı olmamıştı.

Sonra başka biri kadını satın almayı teklif etti. sözleşme. Madam hasta bir insanı bu şekilde kaçıramayacağını söyledi ama talip hala ilgilendiklerinde ısrar etti. Ve böylece ilk adamın teklifinin yarı fiyatına gümüş karşılığında anlaşma imzalandı.

"Sonradan öğrendik ki bu başından beri bir dolandırıcılıkmış." "Dolandırıcılık mı?"

Teklifle gelen ilk adam ikincisinin arkadaşıydı. Kadının hasta numarası yapacağını bildiği için pazarlığı kesmiş. Sonra arkadaşı devreye girmiş ve kadını yarı fiyatına almış.

"Bu fahişenin sözleşmesinde hala önemli bir süre vardı ve adamın onun için ödediği gümüş bunu karşılamaya yetmedi."

"Ve siz de bu kadınlarla Prenses Fuyou'nun ortak bir noktası olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Askeri yetkili, eski dostu, aynı vasal devletten olabilirdi ama yine de bir prensesle evlenmek isteyecek kadar yüksek bir sosyal statüye sahip değildi. Bir prensesle evlenmeyi

yeterince kahramanca işler yaparsa bir gün

elini istedi. Araya siyaset ve Fuyou kendini arka sarayda buldu. Hâlâ resmi görevlisini özleyen prenses, normalde çok başarılı olan dansını kasten berbat ederek

İmparator'un dikkatini çekmemek için. Sonra sarayda bir gölgeden fazlası gibi görünmeyene kadar kendini odasına kapattı.

Tam da istediği gibi, iki yılın sonunda hâlâ saftı ve İmparator onu bir kez bile ziyaret etmemişti. Askeri yetkili kahramanca görevlerini yerine getirmişti ve şimdi

Prenses Fuyou evlendikten sonra bu gizemli gezintileri yapmaya başladı. Majestelerinin onu gönderme konusunda tereddüt etmemesi, onu aniden yatak arkadaşı yapmak için bir neden olmaması için uğraşıyordu.

Ne de olsa, bazı vicdansız güç sahipleri var ki Bir kadının, hiç değer vermedikleri bir kadının bile başkasına gitmesine dayanamazlar. Majesteleri Prenses Fuyou'yu yatak odasına alsaydı, daha sonrasına kadar evlendirilemezdi. Ve iffeti konusunda titiz olan Fuyou'nun kendisi de onunla yüzleşemezdi. geceyi İmparator'la geçirdikten sonra çocukluk arkadaşı.

Belki de doğru kapısının yanında dans etmesi, arkadaşının seferlerinde güvende olması için ettiği bir duaydı.

Maomao sakince, "Bunun sadece bir spekülasyon olduğunu tekrar vurgulamalıyım," dedi.

"Şey... Majesteleri söz konusu olduğunda yanıldığınızı söyleyemem."

Şehvet düşkününü imparator, astlarından birinin bu değer verdiği birine olan ilgisinin arttığını düşünebilirdi. Gyokuyou'yu birkaç günde bir ziyaret ediyordu ve ziyaret etmediği bazı geceler resmi işlerle ilgilenmek zorunda kalmasıyla açıklanabilirdi. Ama hepsini değil. Majestelerinin görevlerinden biri de mümkün olduğunca çok çocuk doğurmaktı.

"Sanırım Prenses Fuyou'yu kışkandığımı söylemek beni en berbat insan yapar."

Maomao başını salladı. " sanmıyorum." Her şeyi doğru anladığına az çok ikna olmuştu, ancak hiçbir şey hissetmiyordu.

Jinshi'ye söylemek için özel bir dürtü. İşin içindeki tüm kadınlar bu şekilde daha mutlu olacaktı. Onun cehaleti onların mutluluğuydu.

Gülümsemesinin olduğu gibi yumuşak ve masum kalmasını istiyordu.

Her şey çözülmüş gibi görünüyordu...

Ama aslında, bir gizem hâlâ ediyordu.

"Oraya kadar nasıl çıktı?" Maomao kendisinden dört kat uzun duvara bakarak sordu. Belki de bir ara bunu araştırması .

O gece dans ederken, Prenses Fuyou gerçekten

Kadınların çok sevdiği resimli öykü parşömenlerinden birinin kahramanı gibi güzeldi. Metanetli, suskun prensesle aynı kadın olduğuna inanmak neredeyse zordu.

Maomao Yeşim Köşkü'ne geri döndü ama düşünceleri bundan daha az yüksekti: keşke aşkı şişeleleyebilseydi. Bir kadını bu kadar güzelleştirebilecek ne büyük bir ilaç olurdu bu!

Bölüm 12: Tehdit

Bir çarpışma oldu. Haşlanmış patates ve tahıl lapası çay ve ezilmiş meyvelerle birlikte uçup gitti. Giysileri yulaf lapasına bulanmış Maomao başını kaldırıp karşısındaki kişiye baktı.

"Bu işkembeyi Leydi Lihua'ya servis etmeye nasıl cüret edersin? Tekrar yap ve bu sefer doğru yap!" Ağır makyajlı genç bir kadın Maomao'ya ters ters bakıyordu. Konsolos Lihua'nın nedimelerinden biri.

Ah, ne acı. Maomao içini çekti ve bulaşıkları toplamaya ve dökülen yiyecekleri temizlemeye başladı.

Leydi Lihua'nın konutu olan Kristal Köşk'teydi. Etrafını düşmanca bakışlar sarmıştı. Alaycı bakışlar, küçümseyen gözler ve düpedüz düşmanca ifadeler. Maomao gibi Konsolos Gyokuyou'nun bir hizmetkârı için burası gerçekten düşman bölgesiydi, çivili bir yataktı.

Majesteleri bir gece önce Gyokuyou'nun odasına gelmişti. Maomao her zaman yaptığı gibi zehirli yiyeceklerin tadına bakmış ve tam odadan çıkmak üzereyken İmparator'un kendisi onunla konuşmuştu: "Hakkında çok şey duyduğum eczacıdan bir ricam var."

Tam olarak ne duyduğunu merak ediyorum.

İmparator güçlü kuvvetli ve yakışıklı bir adamdı, henüz otuzlu yaşlarının ortasındaydı. Ve bu ulusun mutlak hükümdarıydı; arka saraydaki kadınların gözlerini kamaştırmasına . Maomao birkaç istisnadan biriydi. İmparator hakkında düşündüğü yaklaşık tek şey şuydu: "Bu gerçekten uzun bir sakal. Dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum."

Şimdi de başını saygıyla eğerek, "Bu ne olabilir Majesteleri?" diye sordu. Önemsiz olduğunu biliyordu.

İmparator'un önünde, Majesteleri'nin bir nefesinin hayatını düşündü ve bir an önce odadan çıkmak istedi.

kazara bir şekilde görgü kurallarını ihlal etti.

"Eş Lihua kendini hissetmiyor. Belki bir süre ona siz bakabilirsiniz."
İşte buradaydı. Maomao, başı ve omuzlarının uzun bir süre daha yakın ilişkiler içinde olmasını istediğinden, mümkün olan tek cevap, "Elbette efendim," oldu.

Maomao, Majestelerinin *onunla ilgilenmekle onu iyileştirmeyi* kastettiğini anladı. İmparator artık Eşi Lihua'ya ziyaret etti, ama belki de sevgisinin bir kırıntısı kalmıştı - ya da belki de güçlü bir adamın kızını ihmal edemeyeceğini biliyordu. Ama fark etmezdi. Maomao ona yardım etmezse, uzun süre başını dik tutmayı bekleyemezdi. Bir bakıma Lihua ile aynı kaderi paylaşacaklardı.

İmparatorun bunu genç bir kızdan istemiş olması Maomao ya arka sarayın doktoruna güvenilemeyeceğini çok iyi bildiğini ya da doktorun ona güvenip güvenmemesinin umurunda olmadığını söylemek istiyordu.

İkisinden biri ya da ikisi de ölmüş olabilir. Her iki durumda da bu pervasızca bir istekti. Maomao, İmparatorluk Sarayı'nda hüküm süren ve "bulutların üstünde" yaşayan bu insanlarla ne kadar çok zaman geçirirse Geleneksel ifade gittikçe daha fazla kendini onların her emir ve arzusunun ne kadar büyük bir soruna yol açtığını düşünürken buldu.

Yine de, diğer eşinin önünde bana bunu sormak zorunda mıydı?

Böyle bir istekte bulunabilen bir adama neredeyse hayret ediyordu. lüks bir yemek yiyin ve hemen Eş Gyokuyou ile yakınlaşın. Belki de bu senin için sadece bir imparatordu.

Maomao, Eş Lihua'ya "bakmaya" başladığında ilk olarak kadının beslenme düzenini iyileştirmeye yöneldi. Jinshi'nin emriyle zehirli yüz pudrası arka sarayda kullanımdan kaldırılmış ve bunu getiren tüccarlar için kapsamlı bir ceza belirlenmişti. Bundan sonra bu maddeden daha fazla almak mümkün olmayacaktı.

Bu durumda, öncelik Lihua'nın vücudunda kalan toksinlerin atılması olmalıydı. Şu anki öğünleri yumuşak ama genellikle üzerine kızarmış balık gibi şeyler konurdu,

kızarmış domuz eti, kırmızı-beyaz fasulyeli çörekler ve köpekbalığı yüzgeci ya da yengeç gibi diğer zengin yiyecekler. Besleyici oldukları doğru, ancak nekahat dönemindeki bir hastanın midesi için fazla ağır.

Salyalarını akıtmamak için kendini zorlayan Maomao, aşçıya menüyü değiştirmesini söyledi. İmparatorluk görevinin ağırlığı bir aşçıya bile

Maomao gibi önemsiz bir hanımefendinin ve Lihua'nın yemekleri yulaf lapası (lif açısından zengin), çay (mükemmel bir idrar söktürücü) ve meyveden (kolay sindirilen) oluşacak şekilde hazırlandı.

Ne yazık ki, bunların hepsi şimdi yere saçılmıştı. gibi kırmızı ışık bölgesinde büyümüş olan Maomao, yiyecek israfı karşısında dehşete düşmüştü.

Kristal Köşk'ün kadınları, şu kadınlardan daha az etkilendiler Maomao'nun sahip olabileceği İmparatorluk görevi ne olursa olsun, rakipleri olan Konsolos'a hizmet etmesinden hoşnut Gyokuyou. Maomao seve seve hepsine ağzının payını verirdi ama bunun yerine dilini ısırdı ve ortalığı temizledi.

Lihua'nın nedimleri eşe görkemli yemekler getirdiler, ancak zamanla daha fazla dokunulmamış olarak geri döndüler.

Muhtemelen hanımlar kalan yemeklerin tadını çıkarmışlardır.

Maomao hastayı düzgün bir şekilde muayene etmek isterdi ama Lihua'nın kanopili yatağı

Etrafı, oldukça nezaketsiz ve etkisiz bir hemşirelik görevini topluca yerine getiren bekleyen hanımlardan oluşan bir falanksla çevriliydi. Onlar Lihua uyurken yüzüne beyazlatıcı pudra sürerek öksürmesine neden olduklarında, "Buranın havası çok kötü. Bu zararlı solucan yüzünden!" diyerek Maomao'yu odadan kovarlardı. Sınav yapmak için Lihua'ya ulaşamıyordu.

Aklımda soru işareti yok. Böyle giderse, ölene kadar yıpranmaya devam edecek.

Belki de zehri çok fazla almıştı ve vücudundan atmak için çok geçti. Ya da belki de yeterince güçlü değildi. Bir insan yemek yemezse ölürdü. Lihua yaşama isteğini kaybediyor gibi görünüyordu.

Maomao bir duvara yaslanmış, kafasının bedenine bağlı kalacağı günleri sayıyordu ki, cilveli bir ses tonu duydu.

Bu konuda içinde çok kötü bir his vardı. Başını yavaşça kaldırdı ve kendini güneş gibi gülümseyen muhteşem bir yüzle karşı karşıya buldu. Bu güzel haremağasıydı.

"Sıkıntılı görünüyorsun," dedi.

"mi?" Maomao, gözleri yarı kapalı bir şekilde cevap verdi.

"Sen söylemeseydin ben de söylemezdim." Adam doğrudan ona baktı, o da başka tarafa bakmayı denedi. Adam eğildi, kirpikleri ve gözleri tekrar buluştuğunda, ona karşı koymak için fark edilir derecede uzun,

Maomao, bir çöp parçasına bakan birinin ifadesini benimseyerek Gaoshun'a verdiği sözü büyük ölçüde bozdu.

"Bu kızın nesi var?" Kelimeler yumuşak ama zehirliydi.

Maomao yemeği döken kadından bahsediyordu. Çekilmez biriydi ve gerçekten de tehditkâr bir havası vardı.

Bir kadının öfkesi korkunç bir şeydi ama Jinshi yine de bal rengi sesiyle usulca kulağına, "İçeri girelim mi?" dedi.

Maomao itiraz edemedi kendini odanın içine itilmiş buldu.

Odanın kendi kendini tayin etmiş muhafızları öncekinden daha da tehlikeli görünüyordu. Ama periyi yanlarında gördüklerinde Maomao, hepsi açıkça zorlanmış olsalar hemen soğukkanlı gülümsemeler takındılar. Gerçekten de kadınlar korkutucu olabiliyordu. Yaratıklar.

"Güzel ve yetenekli genç hanımların İmparator'un iyi niyetini suiistimal etmesinin yakışsız olduğunu kabul edersiniz herhalde."

Kadınlar durakladılar, dudaklarını ısırdılar ve sonra teker teker yataktan uzaklaştılar.

Jinshi, Maomao'yu sırtından hafifçe iterek neredeyse devrilmesine neden olacak şekilde, "İşte git," dedi. Eğilerek yatağa yaklaştı ve Lihua'nın elini tuttu. Solgundu; damarlar göze çarpıyordu belirgin bir şekilde.

Maomao'nun biraz tıp deneyimi vardı - tıp pratiği Şifa -ilaç kadar olmasa da- şifa veren karışımlar. Lihua'nın gözleri kapalıydı ve Maomao'ya karşı koymadı. Uyanık mı yoksa uykuda mı olduğunu söylemek bile zordu. Zaten bir ayağı çukurda gibi görünüyordu.

Maomao parmağını Lihua'nın yüzüne koyarak daha iyi bir görüntü elde etmeyi umdu.

gözüne baktı. Kaygan, kaygan bir doku onu karşıladı. Lihua'nın teni hiç olmadığı kadar solgundu.

Değişmemiş mi? Maomao kaşlarını çattı ve bekleyen hanımların yanına gitti. İçlerinden birinin önünde durdu, daha önce eşini hazırlayan kişinin. Kasıtlı olarak yumuşak bir sesle, Maomao ölçülü bir sesle, "Siz. Hanımefendinin makyajını yapan siz misiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle öyleyim. Bu bir nedimenin görevi, biliyorsun." Kadın Maomao'nun yakıcı bakışlarından hafifçe korkmuş görünüyordu. Meydan okumaya devam etmek için her şeyini ortaya koyduğu belliydi. "Biz istiyoruz ki

Eşim Lihua her zaman olabildiğince güzel olsun." Kız burnunu çekti; sesinden kendinden çok emin olduğu anlaşılıyordu.

"Bu doğru mu?"

Odanın içinde bir *çatırtı* yankılandı. Kız ne olduğunu anlayamadan kuvvetin geldiği yöne doğru tökezledi. Yanağında ve kulağında alışılmadık bir sıcaklık hissetti. Maomao'nun sağ eli Acıdı; neredeyse kızın sol yanağı kadar yandı. Maomao onu olabildiğince sert bir şekilde tokatlamıştı.

"Neyin var senin?!" diye sordu diğer bekleyen hanımlardan biri. Birkaçı açıkça hayrete düşmüştü.

"Ben mi? Ben sadece bir *aptala* hakkını veriyorum." Maomao kızı saçlarından tutup ayağa kaldırdı.

"Ah! Acıyor, dur!" diye feryat etti bekleyen hanımefendi ama Maomao ona aldırış etmedi. Kızı makyaj standına doğru sürükledi ve boştaki eliyle oymalı bir kavanoz aldı. Kapağını açtı ve içindekileri bekleyen hanımın yüzüne sürdü. Beyaz toz her yere yayıldı ve öksürük nöbetlerine neden oldu. Genç kadının gözlerinden yaşlar boşandı.

"İşte! Artık sen de hanımın kadar güzel olabilirsin. Ne şanslısın!" Maomao kızın saçlarını çekiştirerek onu göz göze gelmeye zorladı ve avını pençelerine almış bir canavar gibi baktı. "Gözeneklerinizde, ağzınızda, burnunuzda, vücudunuzun her yerinde zehir olabilir. Tıpkı sevgili Leydi Lihua'nız gibi gözleriniz çukurlaşana ve deriniz kansız kalana kadar kuruyup gidebilirsiniz."

"Hayır... Sana inanmıyorum..." diye mırıldandı yeni pudralanmış bekleyen hanımefendi.

"Bu şeyin neden yasaklandığını anlamıyorsun, değil mi?! Bu zehir!" Maomao artık iyice sinirlenmişti. Alaylar ve bakışlar yüzünden değil, dökülen yulaf lapası yüzünden değil, hiçbir şey düşünmeyen ama her konuda haklı olduğunu varsayan bu aptal nedime yüzünden.

"Ama bu en güzeli! En güzeli... Leydi Lihua'nın mutlu olacağını düşünmüştüm..."

Maomao elini yere saçılan toza daldırdı, sonra kızın yanağını tutup çekti ve dudaklarını çarpıttı. "Kim sürekli olarak hayatını emen bir zehirle kaplı olmaktan mutlu olur ki?" Bir çocuğun neden yanlış bir şey yaptığını açıklamaya çalışmasını dinlemek gibiydi. Maomao dilini şaklattı ve kadının gitmesine izin verdi. Geriye birkaç uzun siyah saç teli kalmıştı. parmaklarının etrafında. "Pekâlâ, git ağzını çalkala. Ve yüzünü yıka."

Kızın ağlayarak odadan kaçışını izledi ve sonra şimdi iyice korkmuş olan diğer bekleyen hanımlara döndü. "Devam edin. O şeyin hastanın üzerine bulaşmasını mı istiyorsunuz? Temizleyin!" Tozlu zemini işaret etti, gerçeği görmezden gelmeye karar verdi döküğünü söyledi. Diğer garson hanımlar yüzlerini buruşturdular ama sonra temizlik malzemelerini getirmeye gittiler. Maomao kollarını kavuşturdu ve homurdandı. Tozun bir kısmı kıyafetlerine bulaşmıştı ama umurunda değildi.

Tüm bu olanlar boyunca bir kişi sakinliğini ve soğukkanlılığını korumuştı. Jinshi şimdi ellerini kavuşturarak, "Kadınlar gerçekten de korkunç," dedi. geniş kollarının içine.

Maomao onun orada olduğunu tamamen unutmuştu. "Argh!" dedi kafasına hücum eden kan azalırken. Olduğu yere çömeldi.

Şimdi .

Bölüm 13: Hemşirelik

Eş Lihua'nın durumu Maomao'nun düşündüğünden daha kötüydü. Darı lapasını ince yulaf ezmesiyle değiştirdi ama Lihua kaşıktan zorlukla yudumladı. Maomao'nun Lihua'nın ağzını açması, yulaf ezmesini dökmesi ve yavaşça yutmasına yardım etmesi gerekiyordu. Pek de edepi bir rutin sayılmazdı ama zaten şu an edep konusunda endişelenmenin sırası değildi.

En büyük sorun buydu: Lihua yemek yemiyordu. Yaşlı bir Bir atasözü sağlıklı beslenmenin iyi bir ilaç kadar iyileştirici olduğunu söylüyordu ve Maomao hastasının yemek yemezse iyileşemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden Lihua'yı beslemeye çalışmakta inatla ısrar etti.

Odanın havasını değiştirtti ve tütsünün iğrenç kokusu azaldı, yerini hasta bir insanın karakteristik kokusu aldı. Tütsüleri bir umutla yakıyor olmalıydılar.

Lihua'nın vücudunun kokusunu örtüyordu. Banyo yapmayalı ne kadar olmuştu? Maomao bu akılsız hizmetçilere karşı her zamankinden daha fazla öfke duyuyordu.

En azından Maomao'nun azarladığı genç kadın bundan bir şeyler öğrenmiş görünüyordu. Lihua'nın üzerinde kullandığı beyazlatıcı pudra kendi gizli zulasından çıkmıştı. Üzücüdür , pudrayı bulup el koymayı başaramayan haremağası dayak yemeye mahkûm edilmişti. Doğum, kişinin aldığı cezaları bile etkileyebiliyordu.

Maomao tüm bu işlerden sorumlu haremağasının yüzüne karşı değersiz bir aptal diye alay etti ama bu pek bir şey ifade etmedi. "Özel" eğilimleri olan yüksek soylu insanlardan biri olduğu ortaya çıktı.

Maomao bir bez ve bir kova sıcak su hazırlattıktan sonra diğer hanımları çağırarak Eşi Lihua'yı yıkamasına yardım etmelerini istedi. Hanımlar rahatsız görünüyorlardı, ancak Maomao'nun bir bakışıyla uysalca gittiler.

Lihua'nın cildi o kadar kuruydu ki, neredeyse su damlacıkları oluşuyordu.

Dudaklar acı verici bir şekilde çatlamıştı. Kırmızı yerine bal sürdüler. Dudaklarına makyaj yapılmış ve saçları basit bir düğümle arkadan bağlanmıştı. Şimdi tek yapmaları gereken, fırsat buldukça çay içmesini sağlamaktı.

Arada bir, onun yerine sulandırılmış çorba veriliyordu. Bu onun biraz tuz almasına yardımcı olurdu. Bu da daha fazla tuvalete gitmesine ve vücudundaki toksinleri atmasına neden oluyordu.

Maomao, eşinin bu alışılmadık yeni bakıcıyı reddedebileceğini, hatta onu bir düşman olarak görebileceğini düşünmüştü ama Lihua bir oyuncak bebek kadar uysaldı. Onun boş gözlerine bakınca, insan Lihua'nın hatta bir insanı diğerinden ayırt edebiliyorlardı. Ama sonra onlar Yulaf lapası porsiyonunu yarım kâseden bir kâseye çıkardı ve ardından biraz pirinç ve tahıl ekledi. Lihua yardım almadan yutabildiğinde, et suyu eklenerek püre haline getirilmiş meyvelerle birlikte lezzetli bir çorba yapıldı.

Bir gün tuvaleti kendi başına kullanmayı başardığında, Lihua aniden konuştu: "Neden yani?"

Maomao fısıltıyla söylenen sözleri yakalamak için daha da yaklaştı.

"Neden ölmeme izin vermedin?" Ses yok denecek kadar azdı.

Maomao kaşlarını çatı. "Eğer istediğin buysa, o zaman yemeyi bırak. Yulaf ezmesini almaya devam etmen bana ölmek istemediğini söylüyor." Sonra da Lihua'ya biraz sıcak çay ikram etti.

Kadın hafifçe öksürdü. "Anlıyorum..." Belli belirsiz de olsa gülümsedi.

Lihua'nın nedimleri Maomao'ya karşı iki tepkiden birini gösterme eğilimindeydi: ya ondan korkuyorlardı ya da ondan korkuyorlardı ama yine de karşı koyuyorlardı.

Sanırım biraz fazla ileri gittim.

Maomao'nun duyguları bir kez noktasına ulaştığında, kendisi de taşmaya alışkındı. Bunun kötü bir alışkanlık olduğunu biliyordu. Daha kaba ifadeler için sarayın zarif dilini bile terk etmişti.

Maomao duygularını pek belli etmese de sıcacık bir kalbi vardı ve insanların ona uzaktan bir şeytana ya da canavara bakar gibi baktığını görmek onu gerçekten incitiyordu. Bu son patlamasını mantıklı bulmuştu: Leydi Lihua'ya bakmak için yapmıştı bunu. Bu gerekliydi.

Jinshi'nin kendisi de sık sık ortaya çıkıyordu. İster İmparator'un emriyle olsun, ister Eş Gyokuyou'nun emriyle, Maomao bilmiyordu. Olan her şeyi kullanmaya kararlıydı. Yine de kendisine sağlanan imkanlar çerçevesinde Kristal Köşk'e bir hamam eklenmesini istedi. Mevcut banyo tesisleri bir buhar banyosu da içerecek şekilde genişletildi.

Maomao, elbette dolaylı olarak Jinshi'ye yardım edemeyeceğini ve burada istenmediğini anlatmaya çalıştı ama yine de bir hayalet inadıyla her fırsatta ona gülümsemeye devam etti. ona musallat olmuştu. Maomao, onun çok fazla boş vakti olan bir hadım olduğu sonucuna vardı. Onun bir ipucu almasını diledi en azından ikram getirme nezaketini Gaoshun'dan ne zaman ortaya çıksa. Bu kadar düşünceli bir insan iyi bir koca olabilirdi - bir hadım olsa bile.

Bu arada Lihua lif tüketmeye, su içmeye ve terlemeye, yani zehrin sisteminden atılmasına yardımcı olacak her şeyi yapmaya teşvik edildi. İki ay sadece ve sadece buna odaklanarak geçti ve Sonunda Konsolos Lihua kendi başına yürümeyi bile başardı.

Hastalığı nedeniyle zaten ağır bir durumdaydı. duygusal halsizlik. Maomao, daha fazla toksin sürece iyi olacağına karar verdi. Sağlıklı görüntüsüne ve yanaklarındaki kızarıklığa kavuşması biraz zaman alacaktı ama artık bu dünyayı diğerinden ayıran nehrin kıyısında duruyor gibi görünmüyordu.

Maomao Yeşim Köşkü'ne dönmeden bir gece önce Konsolos Lihua'ya resmi saygılarını sunmaya gitti. Yarı yarıya konsülün dikkatini çekemeyecek kadar düşük biri olarak reddedilmeyi bekliyordu ama durum böyle değildi. Lihua'nın da gururlu olduğunu ama kibirli olmadığını öğrenmişti. Prens etrafında olup bitenlerden sonra Maomao, Lihua'nın oldukça huysuz bir kadın olduğunu düşünmeye başlamıştı ama aslında Lihua gerçek bir prensin tavırlarına ve kişiliğine sahipti. İmparatorluk eşi.

Maomao ona, "Yarın sabah ayrılacağım ," dedi. Hanımefendinin ne yemesi gerektiğine dair bazı talimatlar ve birkaç uyarıcı tavsiye daha ekledikten sonra odadan çıktı.

Ama Lihua arkasından şöyle dedi: "Genç bayan, başka bir çocuk doğurabileceğimi düşünüyor musunuz?" Sesi düz ve duygusuzdu.

"Bilmiyorum. Bunu öğrenmenin tek yolu denemektir."

"Ama nasıl, Majesteleri artık benimle ilgilenmezken?"

Ne demek istediği yeterince açıktı. Prense hamile kalmasının tek nedeni, İmparator'un en sevdiği eşi Gyokuyou ile geçirdiği zamanın ardından onu ziyaret etmesiydi. Küçük prenses ile küçük prens arasında üç aylık yaş farkı olması işin aslını ortaya koyuyordu.

"Buraya gelmemi ilk emreden Majesteleriydi. Şimdi gidiyorum, onu tekrar göreceğinizi düşünmeliyim." Bu siyasi ya da duygusal bir sorun değildi. Sorun her ikisi için de aynıydı. Arka sarayda aşk ve romantizmin yeri yoktu.

"Eş Gyokuyou'yu yendüşünüyor musun? Ben onun tavsiyesini dinlemedim ve bunu yaparken kendi çocuğumu öldürdüm?"

"Bunun bir kazanma meselesi olduğunu düşünmüyorum. Hatalarımıza gelince, onlardan ders çıkarabiliriz." Maomao bir vazo indirdi.

Duvarı süsleyen ince bir şey, tek bir çiçeği tutmak için tasarlanmıştı. Şu anda yıldız şeklinde bir çan çiçeği tarafından işgal edilmişti. "Dünyada yüzlerce, hatta binlerce çeşit çiçek var, ama kim şakayığın mı yoksa irisin mi daha güzel olduğunu söylemeye cesaret edebilir ki?"

"Onun zümrüt gözleri ya da ateşli saçları bende yok."

"Bunun yerine başka bir şeyiniz varsa, o zaman sorun yok."

Maomao'nun bakışları Eş Lihua'nın yüzünde gezindi. Her zaman kilo verdiğinizde ilk giden şeylerin *bunlar* olduğunu söylerlerdi, ancak Lihua'nın hala geniş bir cömertliği vardı. "Bence böyle bir beden oldukça büyük bir hazine."

Maomao genelevlerde çok şey görmüştü, o yüzden bilmesi gerekirdi. Eşini her yıkadıklarında belli bir şaşkınlığa kapıldığı gerçeğini kendine saklayacaktı.

Lihua'nın kendi hanımının rakibi olduğu düşünülüğünde Maomao ona çok fazla yardım edemezdi ama gitmeden önce kadına son bir hediye vermeye karar verdi. "Hanımefendinin kulağına bir şey fısıldayabilir miyim?" Ve sonra, kimsenin duymaması için sessizce Eş Lihua'ya

bazı tavsiyeler. Gecenin yaşı hânımlarından birinin ona "bilmekten zarar gelmez" dediği gizli bir teknik. Ne yazık ki Maomao'nun gerekli büyüklükte ekipman. Ancak bu özel teknik Eş Lihua için mükemmel bir şey gibi görünüyordu.

Bunu duyan Lihua'nın yüzü bir elma kadar kızardı. Maomao'nun ona ne söylemiş olabileceği, daha sonra bir süre Lihua'nın nedimleri arasında harareti bir tartışma konusu oldu, ama Maomao için hepsi aynıydı.

Bu olaydan sonra Majestelerinin Yeşim Köşkü'ne yaptığı ziyaretler gözle görülür bir şekilde azaldı. Konsolos Gyokuyou ironi ve gerçek bir rahatlama karışımıyla sadece şöyle dedi: "Vay be! Sonunda biraz uyuyabileceğim!"

Maomao şaşkınlıkla bakakaldı. Ama bu başka bir zaman anlatılacak bir hikâye.

Bölüm 14: Yangın

İşte. . Bir kolundaki çamaşır sepetini dengeleyen Maomao gülümsedi. Bunlar doğu kapısının yakınındaki bir koruda yetişen kızılçamlardı.

Arka sarayın bahçeleri ustalıkla bakımdan geçirilirdi. Her yıl bir kez çam ormanındaki ölü yapraklar ve solmuş dallar da temizlenirdi. Ve Maomao iyi bakılmış bir çamın

Orman belli bir tür mantarın büyümesini teşvik etti.

Şu anda elinde küçük kapaklı bir matsutake mantarı tutuyordu. Bazı insanlar kokusundan hoşlanmazdı ama Maomao onları sevdim. Dörde bölünmüş matsutake mantarları, ızgarada pişirilmiş Üzerine bir tutam tuz ve biraz narenciye sıkamak onun cennet fikriydi.

Mütevazı bir ama uygun bir mantar kümesi bulduğu için sepetine beş tane koydu.

İhtiyarın evinde mi yiyeyim, yoksa mutfakta mı?

Bunu Yeşim Köşkü'nde yapamazdı; malzemeleri nereden bulduğuna dair çok fazla soru gelirdi. Hizmet eden bir kadının malzemeleri topladığını itiraf etmesine gülümsemeyebilirlerdi.

Mantarları korudan kendisi topladı. Maomao bunun yerine insanlarla arası çok iyi olan ve işinde çok kötü olan doktoru görmeye gitti. Eğer o da matsutake mantarını seviyorsa, o zaman her şey yolundaydı; sevmiyorsa, yine de başka bir yöne bakacak kadar nazik olacağını düşündü. Maomao artık bıyıklı adama kendini tamamen sevdirmişti.

Yolda Xiaolan'ın evine uğramayı da ihmal etmedi. Xiaolan, çok az arkadaşı olan Maomao için önemli bir bilgi kaynağıydı.

Maomao, Lihua'nın evinden döndüğünde, eşine yardım etmek için harcadığı çabadan dolayı her zamankinden daha zayıf görünüyordu.

Bekleyen hanımlar onu dolgunlaştırmayı üstlenmişti. Bir yandan Maomao bu durumdan memnundu; rakip bir hanımla birlikte olmasına rağmen hanımların gözünden düşmediğini gösteriyordu.

ama öte yandan, neredeyse iki ay boyunca sevindirici olduğu kadar sinir bozucuydu da. Her çay servisi yapıldığında aldığı ekstra ikramlarla şişmeye başlayan küçük bir sepeti vardı.

Ancak Xiaolan tatlı bir şeyi asla geri çevirmezdi; Maomao ona ne getirdiyse gözleri parlardı ve kısa bir mola vermekten, tatlıları atıştırmaktan ve Maomao'nun kulağını çınlatmaktan çok mutlu olurdu. tedbir.

Şimdi çamaşırhanenin arkasındaki birkaç fışının üzerine oturmuş, oradan buradan konuşuyorlardı. Her zamanki gibi garip olayların hikayeleri büyük bir kısmını oluşturuyordu, ancak diğer şeylerin yanı sıra Xiaolan şunları anlattı

Maomao: "Saray kadınlarından birinin katı yürekli bir asker tipini kendisine aşık etmek için bir iksir kullandığını duydum. işe yaradı!"

Maomao bunun üzerine soğuk terler döktü. *Muhtemelen benimle bir ilgisi yoktur, değil mi? Muhtemelen.*

Geriye dönüp baktığında, o aşk iksirinin kimin için olduğunu sormayı hiç düşünmediğini fark etti. Ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? "Saray" gerçek saray demekti, arka saray değil, bu da demek oluyordu ki

güvenli bir şekilde dışarıda gerçekleşti. Sarayın gerçek, çalışan adamları vardı, bu yüzden atama için popüler bir beklenti vardı.

rekabet çok şiddetliydi. Arka sarayda görev yapan kadınların aksine, bunlar konumlarını elde etmek için ciddi sınavlardan geçmiş seçkinlerdi.

Gerçek, işlevsel adamlar olmadığı sürece, arka sarayın daha yalnız bir görev gibi görünebileceği söylenebilir. Maomao için bunun bir önemi yoktu.

Maomao muayenehaneye vardığında, bıyıklı yaşlı adamı tanımadığı soluk yüzlü bir haremağasıyla birlikte buldu. Adam sürekli elini ovuşturuyordu.

"Ah, tam da görmek istediğim genç kadın," dedi doktor en sıcak gülümsemesiyle.

"Evet, ne ?"

"Bu adamın elinde bir kızarıklık var. Onun için bir merhem hazırlayabilir misiniz?"

Maomao, görünüşte sarayın doktoru olan bir adam için pek de uygun sözler olmadığını düşündü. Biri bunu yapmasını beklerdi kendisi. Ancak bu yeni bir şey değildi ve Maomao ecza dolaplarıyla dolu odaya girip malzemelerini almakla yetindi.

Yine de önce sepeti yere bıraktı ve matsutake'yi çıkardı. "Hiç kömürün var mı?" diye sordu.

"Oh ho, ne güzel örnekler bulmuşsunuz!" dedi şarlatan neşeyle. "Biraz soya ezmesi ve tuz da isteyeceğiz."

Bir kazanan bulmuş gibi görünüyordu. Bu işleri kolaylaştırırdı. Doktor dans ederek odadan çıktı.

uygun baharatları bulmak için yemekhaneye gitti. Belki de işine bu kadar tutkuyla sarılırsa.

Hasta için üzücü olan, kendi başına bırakılmış olmasıydı.

Belki ona bir teselli mantarı veririm, eğer severse,

Maomao, malzemeleri karıştırırken hüzünlü haremağasını izleyerek düşündü. Şarlatan baharatlar, küçük bir kömür ızgarası ve bir ızgarayla geri döndüğünde, Maomao iyi ve kalın bir merhem hazırlamıştı.

Hadımın sağ elini tuttu ve merhemi kızgın kırmızı döküntülerin üzerine nazikçe sürdü. Merhem dünyadaki en hoş kokulu şey değildi ama buna katlanmak zorundaydı.

Kadın sözlerini bitirdiğinde, adamın daha önce solgun olan yüzü biraz olsun eski parlaklığına kavuşmuş gibiydi. "Ama o çok nazik bir genç kadın." Hizmetçi kadınlar arasında hadımlara tepeden bakanlar vardı. Onları ne kadın ne de gerçekten erkek olan tekinsiz şeyler olarak görüyorlardı ve bunu yüzlerinde saklamıyorlardı.

"Öyle değil mi? Bunun gibi küçük şeylerde bana hep yardımcı oluyor," dedi doktor gururla.

Tarihte, hadımların

güç peşinde koşan kötü adamlar olarak muamele gördüler, ancak aslında sadece birkaçı

hiç böyle olmamışlardı. Çoğunluğu bu ikisi gibi sakin ve hoştu.

Belki hepsi değil ama..İstenmeyen bir yüz parladı

Maomao'nun zihninden ve o da bunu kasıtlı olarak kovaladı. Onlar

Kömürü yaktılar, ızgarayı yerleştirdiler, sonra mantarları elleriyle parçalara ayırdılar ve pişmeye bıraktılar. Maomao meyve bahçesinden küçük bir *sudachi* narenciyesi almıştı ve şimdi onu

Dilimler. Pişmekte olan matsutake mantarının o eşsiz kokusunu almaya başladıklarında, hassas bir şekilde kararmış mantarı tabaklara koyup tuz ve narenciye suyuyla tatlandırıdılar.

Maomao ilk lokmasını almak için diğerk ikisinin de yemeye başladığından emin olana kadar bekledi: yaşlı adamlar lokmalarını aldıkları anda Maomao'nun suç ortağı oldular. şarlatan doktor hoşnut bir şekilde sohbet ederken o da bir şeyler atıştırdı. "Bu genç bayan bana her türlü yardımı yaptı. Hemen hemen her şeyi yapabiliyor, biliyorsun. Sadece merhem değıl, güneşin altındaki her tür ilacı karıştırıyor."

"Huh! Çok etkileyici."

Yaşlı adamın sesi sanki kendisiyle övünüyormuş gibi geliyordu. Kızım. Maomao bunun ideal olduğunu düşündüğünden emin değıldi. O Birden kendini altı aydan uzun süredir görmediğı babasını düşünürken buldu. Düzgün beslenip beslenmediğini merak etti. İlaçlarını stoklamak için yaptığı masrafların onu zor durumda bırakmadığını umuyordu.

Tam da Maomao'nun bu kadar duygulandığı bir anda şarlatan çıkıp özellikle sağır bir tonda bir şeyler söylemek zorunda kaldı. "Onun türlü ilacı yapabileceğine inanıyorum."

Guh?

Ancak Maomao yaşlı adama mübalağalarını kendine saklamasını söyleyemeden, karşılarında oturan haremağası, "*Herhangi bir tür?*" diye sordu.

"Evet, neye ihtiyacınız varsa." Doktor, Maomao'nun zihninde sadece şarlatanlığını doğrulayan muzaffer bir homurtu çıkardı. Diğerk haremağası Maomao'ya yeni bir ilgiyle baktı. Aklında bir şeyler olduğundan emindi.

"Bu durumda, laneti iyileştirmek için bir şeyler yapabilir misiniz?"

İltihaplı elini acınası bir şekilde ovuşturuyordu. Yüzü bir kez daha solgundu.

gece olmuştu.

Yaptığı son şey her zaman çöp toplamaktı. Arka sarayın etrafındaki tüm çöpleri ve süprüntüleri bir arabada toplar, sonra da bunları yakılacağı büyük bir çukurun bulunduğu batı mahallesine götürürdü. Normalde gün batımından sonra ateş yakılmasına izin verilmezdi, ancak hava nemli olduğu ve rüzgar olmadığı için bunun güvenli olduğu düşünülürdü ve ona izin verildi.

Astları çöpleri çukura attılar. Kendisi de bir el attı, bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu. Arabadaki eşyaları azar azar çukura attılar.

Sonra arabanın üzerindeki yığının içinde bir şey gözüne çarptı. Bir kadın kıyafetiydi. İpek değildi ama kesinlikle yüksek kaliteliydi. Kurtulmak için bir israf. İncelemek için havaya kaldırdığında, bir dizi ahşap yazı fişi yuvarlandı. Onları taşıyan kıyafetin kolunda gözle görülür bir yanık izi vardı.

Bu ne anlama geliyor olabilir?

Ama kafa yorduğu için işinin daha çabuk bitmeyeceğini biliyordu. Tahta parçaları teker teker aldı ve çukura fırlattı.

"Sonra da ateşin doğal olmayan renklerde parladığını mı söylüyorsunuz?"

"Bu doğru!" Yaşlı adamın omuzları sanki bu anıyı korkunç bulmuş gibi titredi.

"Renklerin kırmızı, mor ve mavi olduğunu mu söylemiştiniz?" Maomao sordu.

"Evet, !"

Maomao başını salladı. Demek Xiaolan'ın o sabah kendisine bildirdiği söylentilerin kaynağı buydu.

Batı mahallesinden bir şeyin buraya kadar geleceğini kim bilebilirdi? Görünüşe göre kadınlar arasındaki söylentilerin hızlı ayaklı bir skandhadan daha hızlı yayıldığı söyleniyordu.

"Yıllar önce burada çıkan bir yangında ölen cariyenin laneti olmalı. Gece yangın çıkarmam yanıştı, bunu şimdi biliyorum! Bu yüzden elim bu hale geldi!" Elindeki kızarıklık

Hadımın eli ateş olayından sonra ortaya çıkmıştı. Solgun ve titreyerek, "Lütfen hanımefendi. Bana bir ilaç yapın

bir laneti iyileştirebilir." Adam yalvarırcasına ona baktı. Kadın adamın kendini kamış hasırın üzerine yüzüstü atacağını düşündü.

"Böyle bir ilaç yok. Nasıl olabilir ki?" Maomao soğuk bir tavırla konuştu. Ayağa kalktı ve ecza dolaplarının çekmecelerini karıştırmaya başladı, ikisi de iyice keyifsiz görünen yaşlı adamı ve doktoru görmezden geldi. Sonunda masanın üzerine bir şeyler koydu. Birkaç çeşit toz ve tahta parçaları.

"Bu senin ateşinde gördüğün renk mi?" Maomao sordu. Odun parçalarını kömür közlerinin arasına yerleştirdi ve onlar yanarken bir çay kaşığı aldı ve beyaz tozdan biraz alevlere serpti. Ateş kırmızı bir renk aldı.

"Ya da belki bu?" Farklı bir toz ekledi ve ortaya mavi-yeşil bir renk çıktı. "Bunu bile yapabilirim." Mantarların üzerine koydukları tuzdan bir tutam aldı ve sarıya dönen alevlerin içine attı.

İki haremağası şaşkınlıkla onu izliyordu. Şaşkın doktor, "Hanımefendi, bu *nedir*?" diye sordu.

"Renkli havai fişeklerle aynı prensip. Renkler neyi yaktığınıza bağlı olarak değişir."

Genelevlerine gelen ziyaretçilerden biri havai fişek yapımcısıydı. Sözde zanaatının sırlarını asla paylaşmamaya yemin etmişti, ama yatak odasında ticari sırlar basit yastık sohbetlerine dönüştü. Ve eğer huzursuz bir çocuk yan odadan dinliyorsa, kimse daha akıllı değildi.

"Peki ya benim elim? Lanetli olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu yaşlı haremağası, hâlâ acıyan uzvunu ovuşturarak.

Maomao beyaz tozdan bir miktar uzattı. "Bu şey çıplak tene bulaşırsa kızarıklık oluşabilir. Belki de tahta şeritlerin üzerinde cila vardı. Kim bilir? Başlangıçta kızarıklıklara yatkın mısınız?"

"Şimdi sen söyleyince..." Haremağası sanki kemikleri vücudundan ayrılmış gibi gevşedi. Yüzünde bir rahatlama ifadesi vardı. Önceki gün eline aldığı tahta şeritlerin üzerinde buna benzer bir madde olmalıydı. Renklenmeye neden olan şey buydu.

Ateş. Hepsi buydu, bir lanet ya da şeytanlık değil.

tüm bu gizemli maddeler nereden geliyor?

Maomao'nun düşünceleri alkış sesiyle kesildi.

Döndüğünde kapı aralığında ince bir figürün durduğunu gördü.

"Süper."

Bu davetsiz misafir ne zaman gelmişti? Bu Jinshi'ydi ve her zamanki su perisi gülümsemesiyle orada duruyordu.

Bölüm 15: Gizli Operasyonlar

Maomao ve Jinshi gidecekleri yere vardıklarında, Maomao'nun onları Hizmetçi Kadınların Başhemşiresinin ofisine getirdiğini gördü. Orta yaşlı kadın içerideydi ama Jinshi'nin bir sözüyle hızla odadan çıktı. Nasıl olduğu konusunda dürüst olalım

Maomao hissediyordu: dünyada isteyeceği son şey bu yaratıkla yalnız kalmaktı.

Maomao güzel şeylerden nefret etmiyordu. Ancak bir şey *çok* güzel olduğunda, insan en ufak bir kusurun affedilemez bir suç gibi olduğunu hissetmeye başlıyordu. Tıpkı tek bir Mükemmel ve cilalı bir üzerindeki çizik, fiyatını yarıya indirebilir. Dış görünüşü güzel olsa da, içinde ne olduğu sorusu vardı. Ve böylece Maomao sonunda

Jinshi yerde sürünen bir böcek gibi.

yardım edemezdi.

Ona uzaktan hayranlık duymayı tercih ederim. Basit bir halktan olan Maomao gerçekten de böyle hissediyordu. O zaman, odada kadının yerini alan Gaoshun'u biraz rahatlatarak selamladı. Tüm suskunluğuna rağmen bu haremağası son zamanlarda onun için bir sığınak haline gelmişti.

"Bunun gibi kaç renk var?" Jinshi, doktorun odasından getirdiği tozları sıraya dizerek sordu.

Maomao'göre onlar sadece ilaçtı.

Bilmediği başka şeyler de olabilirdi. Ama dedi ki, "Kırmızı, sarı, mavi, mor ve yeşil. Ve eğer bunları alt bölümlere ayırırsanız, muhtemelen daha fazlası vardır. Size tam bir sayı veremem."

"Peki ahşap bir yazı şeridi bu renklerden birini nasıl elde edebilir?" Toz kolayca sürülemezdi; sadece tekrar silinirdi. Her şey çok tuhaftı.

"Tuz, bir nesneyi renklendirmek için suda çözülebilir. Sanırım bir Benzer yöntem burada da işe yarayacaktır." Maomao beyaz tozu çekti

ona doğru. "Diğerlerine gelince, bazıları sudan başka bir şeyde çözünebilir. Tekrar söylüyorum, bu benim uzmanlık alanımın dışında, o yüzden emin olamıyorum."

Dışarıda çok sayıda beyaz toz vardı: bazıları suda çözünüyor, bazıları çözünmüyordu; diğerleri Mesela yağda çözünebilir. Eğer malzemenin bir kısmı bir yazı şeridine emdirilecekse, suda çözünecek bir madde makul bir varsayım gibi görünüyordu.

", yeter." Genç adam kollarını kavuşturdu ve düşüncelere daldı. O kadar güzeldi ki, bir tablo olabilirdi. Cennetin böyle bir adama vermiş olması neredeyse yanlış görünüyordu. olağanüstü bir güzellik. Ve daha sonra bu adamın arka sarayda bir hadım olarak yaşamasına ve çalışmasına neden olmak son derece ironikti.

Maomao, Jinshi'nin çok sayıda olayda parmağı olduğunu biliyordu. Arka saraydaki meşhur kurabiye kavanozları. Belki de kızın söylediği bir şey onun için bir bulmacanın parçalarının yerine oturmasına neden olmuştu. Onları çözmeye çalışıyor gibiydi.

Bu bir kod olabilir mi?

Muhtemelen her ikisi de aynı sonuca varmıştı. Ama Maomao bunu yüksek sesle söylememesi gerektiğini çok daha iyi biliyordu. Ama Sessiz sülün vurulmaz, diye bir atasözü vardı. (Bu sözlerin hangi ülkeden geldiği söyleniyordu?)

Artık kendisine ihtiyaç duyulmadığını hisseden Maomao ayrılmaya hazırlandı. Jinshi, "Bekle," dedi.

"Evet, efendim, ne ?"

"Şahsen ben onları en çok toprak bir tencerede buharda haşlanmış olarak seviyorum." "Onlar "ın ne olduğunu sormasına gerek yoktu. *Beni , ha?*

Belki de matsutake yemek biraz fazla gelmişti.

Doktorun odasındaki mantarlar. Maomao'nun omuzları çöktü. "Yarın biraz daha bulmaya çalışacağım."

Görünüşe göre ertesi gün için ajandası belirlenmişti: koruya geri dönecekti.

Kapının kapandığını gösteren *tıkırtıyı* duyduğunda

Jinshi hızlıca tatlı bir gülümseme verdi. Ancak gözleri elması kesecek kadar sertti. "Yakın zamanda kollarında yanık olan herkesi bulun," diye yardımcısına emretti. "Kendi odaları olanlarla ve onlara hizmet eden kadınlarla başlayın."

Sanki bunu bekliyormuş gibi sessizce oturan Gaoshun başını salladı. "Nasıl isterseniz efendim."

Odadan çıktı ve Başhemşire onun yerine geri geldi. Jinshi her ortaya çıktığında onu kovaladığı için kendini kötü hissediyordu. "Yapmalıyım Sürekli olarak ofisinizi altınızdan çaldığım için özür dilerim." "Ah,

Tanrım, hiç de değil," dedi kadın, yüzü kızarmış gibi çok daha gençti. Jinshi, yüzünde hâlâ ambrosiyak bir gülümseme emin oldu.

Kadınların ona böyle tepki vermesi gerekiyordu. Ama *onun* üzerinde, bakışları tamamen etkisizdi. Yüzünün ona sağlayabileceği tek şey bu muydu? Jinshi dudaklarını kısa bir süre için büzmeden önce gülümsemesi geri döndü ve odadan çıktı.

Yeşim Köşkü'ne döndüğünde Maomao'yu bir haremağası tarafından teslim edilen bir yığın dokuma sepet bekliyordu. Oturma odasında oturuyorlardı, bekleyen hanımlar da yoğun bir şekilde içindekileri inceliyorlardı. İlk başta bunların Majestelerinden bir hediye ya da belki de evden gelen bir bakım paketi olabileceğini düşündü, ama bu iki şeye de pek benzemiyorlardı. İçindeki giysiler bir şey olamayacak kadar sadeydi. Konsolos Gyokuyou giyebilirdi ve birkaç kopya vardı.

Kıyafetler. Diğer kızların elbiselerin boyunu kontrol etmek için kendilerine doğru tutmalarından Maomao bunların yeni üniformalar olduğunu tahmin etti.

"İşte, bunu dene," dedi diğer bekleyen hanımlardan biri, Yinghua, Maomao'ya kıyafetlerden birini iterek. Açık kırmızı bir eteğin üzerinde sade bir üst giysiden oluşuyordu, kolları ise soluktu sarı ve normalden biraz daha genişti. İpek değildi ama son derece ince bir brokar kumaştı.

"Bunlara ne oluyor?" Maomao sordu. Renkler, hizmet eden bir kadına yakışır şekilde hafifti ama tasarım

son derece kullanışsızdı. Maomao da içgüdüsel olarak kaşlarını çatı. Aşırı açık göğüs, diğer kıyafetlerinde hiç yer almayan şeydi.

"Ne demek ne? Bunlar bahçe partisi için kıyafetlerimiz."

"Özür dilerim. Bahçe partisi mi?"

Kendisinden daha deneyimli nedimelerin hoşgörüsüyle iyice yalıtılmış olan Maomao'nun düzenli yemek tatma ve ilaç yapma rejimi dışındaki tek gezintisi

malzeme toplamak, Xiaolan ile sohbet etmek, doktorla çay içmek ve benzeri şeyler. Sonuç olarak, başının üstündekiler arasında neler olup bittiğine dair pek bir şey duymuyordu. Açıkçası, artık

Bir insanın hayatını bu kadar kolay görünen bir işte kazanmasının gerçekten kabul edilebilir olup olmadığını merak ediyordu.

Yinghua, bunu heceleme zorunda kaldığı için biraz şaşırılmış bir halde Maomao'ya olduğunu anlattı. Yılda iki kez İmparatorluk bahçelerinde bir parti düzenlenirdi. Majestelerinin kraliçesi olmadığı için kendisine Birinci cariyeleri eşlik ederdi. *Onlara* da nedimleri eşlik ederdi.

Arka saray hiyerarşisinde Gyokuyou, *guifei* ya da

"Değerli Eş", Lihua ise *xianfei*, "Bilge Eş" unvanını taşıyordu. Bu kadınlara ek olarak iki kadın daha vardı: *defei* ya da "Erdemli Eş" ve *shufei* ya da "Saf Eş". Bu dördü Üst Birinci Rütbeyi oluştururdu.

Kış bahçesi partisine genellikle sadece Erdemli ve Saf Eşler katılırdı. Ancak çocuklarının doğumu nedeniyle Gyokuyou ve Lihua son toplantıya katılamamıştı, dolayısıyla bu sefer dördü de hazır bulunacaktı.

"Yani hepsi orada mı olacak?"

"Bu doğru. İyi bir gösteri sunmaya hazır olmalıyız!" Yinghua neredeyse titriyordu. Arka saraydan çıkmak için çok nadir bir fırsat olmasının yanı sıra, en önemli eşlerin bir araya geldiği bu toplantı Prenses Lingli'nin ilk kez sahneye çıkması anlamına da geliyordu.

Maomao, deneyimsizliğini bahane ederek partiden kaçamayacağını farkındaydı. Konsolos Gyokuyou'nun çok az

Bunu yapması için zaten bekleyen hanımlar var. Ayrıca, böyle halka açık bir toplantıda bir yemek tadımcısının hizmetleri özellikle önemli görülecektir.

Maomao'nun sezgileri onu rahatsız ediyordu. *Kan banyosu olabilir, dikkatli değiller.* Ve sezgilerinin haklı çıkmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. "Hmm, sanırım o sandığı doldursan iyi olur. Sana biraz yardım edeceğim

Poponun etrafında da. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Konuyu sizin yetenekli ellerinize bırakıyorum."

Burada güzellik standardı belli bir şehvetlilikti, bu da ne yazık ki Maomao'nun doğal şeklinin biraz Yinghua'nın kaçınılmaz olarak açıklığa kavuşturduğu bir nokta. Kemerleri bağlamakla ve uygunlukları kontrol etmekle meşguldü. "Sen de makyaj yapmak zorunda kalacaksın. En azından arada çillerini gizleme zahmetine katlanabilirsin." Yinghua, Maomao'ya küçük yaramaz bir sırıtiş attı ve

Maomao'nun kaşlarını çatarak cevap verdiğini söylemek zor.

Hongniang ona partide işlerin nasıl gideceğini anlattığında Maomao'nun biraz cesareti kırıldı. Baş nedime, Bir önceki yılın bahar etkinliğine katılmış olan bir kişi iç geçirdi ve "Bu yıl bununla uğraşmak zorunda kalmamayı dört gözle bekliyordum. yıl." Maomao bir şey olup olmadığını sorduğunda Hongniang yapacak bir şey olmadığını açıkladı. Bekleyen hanımlar tüm zaman boyunca öylece durdular.

Dans gösterilerinin ardından iki telli *erhu* eşliğinde şarkılar söylenir, yiyecekler sunulur ve yenir, ardından kızlar törene katılan çeşitli yetkililerle zoraki gülümsemeler ve hoşbeşler ederdi. Ve tüm bunlar açık havada, esen kuru rüzgara maruz kalacakları bir ortamda gerçekleşecekti.

Bahçeler, Majestelerinin gücünün bir kanıtı olarak çok genişti. "Hızlı" bir tuvalet ziyareti bile otuz dakikadan fazla sürebilirdi. Ve eğer gerçek onur konuğu olan Majesteleri kararlılıkla devam ederse, refakatçilerinin de oturmaktan başka çaresi .

Görünüşe göre demir bir mesaneye ihtiyacım olacak, diye düşündü Maomao.

Bahar partisi bu kadar sorun çıkardıysa, kışın daha ne kadar kötü olabilirdi?

Ancak Maomao, potansiyel bir rahatsızlık kaynağıyla mücadele etmek için iç çamaşırına, içine ısıtıcıların yerleştirilebileceği birkaç cep dikmişti. Ayrıca zencefil ve mandalina kabuklarını kıyıp şeker ve meyve suyuyla kaynatarak şeker ürettiyordu.

Bu ürünleri Hongniang'a gösterdiğinde, bekleyen baş hanımefendi ona herkes için biraz yapması için adeta yalvardı.

O bunlar üzerinde çalışmakla meşgulken, çok fazla zamanı olan bir hadım ortaya çıktı ve kendisi için de bir şeyler yapmasını istedi. Asistanı bu konuda kendini kötü hissediyor gibiydi ve en azından işinde ona yardım etti.

Dahası, Konsolos Gyokuyou, İmparator'un gece ziyaretlerinden birinde Maomao'nun fikirlerini ağzından kaçırmış gibi görünüyordu ve ertesi gün Majestelerinin kişisel terzisi ve aşçısı ona yaklaştı. O da onlara kendi yöntemlerini öğretmiş.

Sanırım bu tür etkinliklerde zorlananlar sadece biz değiliz, diye düşündü. Yine de, bu kadar basit fikirler üzerine koparılan gürültü, diğer herkesin partiye ne kadar ezbere yaklaştığını gösteriyordu. Kişi kendini geleneklere fazla kaptırdığında, en küçük yenilikleri bile keşfetme yeteneğini .

Böylece Maomao bahçe partisine kadar olan zamanı ev işleriyle geçirdi. Bu arada Hongniang, Maomao'nun zaman zaman saygılı olmayan konuşmalarını düzeltmeye çalışmakla meşguldü. Maomao her ne kadar bu jesti takdir etse de, dersleri zorlayıcı buluyordu. Diğer üç hizmetçi kızın aksine, liderleri Hongniang, Maomao'nun gerçekte nasıl biri olduğuna biraz fazla uyum sağlamıştı.

Bahçe partisinden önceki gece nihayet özgür kaldığında, Maomao elindeki bitkilerle biraz ilaç yapmaya koyuldu. Her ihtimale karşı küçük bir şey.

"Kesinlikle çok güzel görünüyorsunuz, Leydi Gyokuyou." Yinghua hepsi adına konuştu ve sözleri sadece bir iltifattan daha fazlasıydı.

Sanırım bu sizin için İmparator'un en sevdiği eşi.

Kıpkırmızı bir etek ve daha açık kırmızı renkte bir cübbe giymiş olan Gyokuyou egzotik bir güzelliğe sahipti. Üzerine giydiği geniş kollu ceket

Eteğiyle aynı kırmızı renkteydi ve altın iplikle işlenmişti. Saçları iki büyük halka şeklinde toplanmıştı.

Çiçeklerle süslenmiş süslü saç çubukları ve saç halkalarının arasına yerleştirilmiş bir taç takıyordu. Düz gümüş saç çubukları Kendileri de kırmızı püsküller ve yeşim taşlarıyla süslenmiş olan özenli dekorasyonun etrafını sarmıştır.

Gyokuyou'nun kişilik gücünün bir göstergesiydi ki, özenli tasarımlara rağmen, kendi kıyafetleri tarafından hiçbir şekilde gölgede bırakılmadı. Alev kırmızısı saçları olan eşin kırmızılar içinde ülkedeki herkesten daha güzel görüldüğü söylenirdi. Yeşim taşı gibi yeşil gözleri Kendileri, tüm bu kırmızının içinden parlayarak sadece onun gizemini arttırdı. Belki de bu, Gyokuyou'nun damarlarında dolaşan bol miktardaki yabancı kanın bir ürünüydü.

Maomao ve diğerklerinin giydiğı eteklerde de Konsolos Gyokuyou'ya hizmet ettiklerini belirtmek için açık kırmızı kullanılıyordu. Ayrıca, hanımefendileriyle aynı renkte ama daha açık bir tonda etek giymek, onun çok daha fazla öne çıkmasını sağlayacaktı.

Bekleyen hanımların hepsi eteklerini giydi ve saçlarını yaptı. Konsolos Gyokuyou, bunun özel bir durum olduğunu belirterek, kendi tuvalet masasından mücevherli bir kutu çıkardı. İçlerinde yeşim taşıyla süslenmiş kolyeler, küpeler ve saç çubukları vardı.

"Sizler benim nedimelerimsiniz. Sizi işaretleme . küçük kuşların sizinle uçmaya çalışmadığından emin olun." Sonra her birine saçlarına, kulaklarına ya da boyunlarına birer aksesuar taktı. Maomao'ya takması için bir kolye verildi.

"Teşekkür , Milad-"

Hrk!

Minnettarlık ifadesini olarak bitiremeden, kendini boğulmuş halde buldu. Yinghua kollarını ona dolamıştı.

Maomao. " *! Makyaj zamanı!*"

Hongniang elinde kaş cımbızı ve yüzünde bir sırıtışla orada duruyordu. Sadece Maomao'nun hayal gücü müydü, yoksa her zamankinden biraz daha neşeli mi görünüyordu? Diğer iki bekleyen hanımın da kendilerine ait eşyaları vardı: bir kutu dudak boyası ve bir fırça.

Maomao, diğer kadınların son zamanlarda ona makyaj yaptırmakla yakından ilgilendiklerini unutmuştu.

"Hee hee. Eminim çok güzel görüneceksin."

Görünüşe göre ortak bir komplocuları vardı! Eş Gyokuyou'nun kahkahası bir çanın çınlaması gibiydi. Maomao sıkıntısını gizleyemiyordu ama bekleyen dört kadın acımasızdı.

"Önce yüzünü silmemiz ve oraya biraz kokulu yağ sürmemiz gerekiyor."

Maomao'nun yüzüne özenle nemli bir bez uygulandı.

Ama sonra Yinghua ve diğerleri hep bir ağızdan haykırdılar: "Ha?"

Ugh... Maomao yenilmiş bir halde tavana baktı. Kızlar bezden yüzüne ve arkasına bakıyorlardı, ağızları açık kalmıştı. *Sanırım oyun bitti.* Maomao gözlerini kapattı, pek memnun değildi.

Burada bir şey söylemeliyiz. Maomao'nun nefret etmesinin sebebi

makyajı temelde sevmediği için yapmıyordu. Makyaj ona herhangi bir şekilde ters gelmiyordu. Aslında, onunla sorun yaşamak bir yana, kullanımında oldukça yetenekli olduğu söylenebilirdi. O zaman neden nefret ediyordu? Çünkü yüzü *zaten* makyajlıydı.

Nemli bez üzerinde birkaç hafif leke görülebiliyordu. Yüz Herkesin ağır çilli zannettiği aslında kozmetik ürünüydü.

Bölüm 16: Bahçe Partisi (Birinci Kısım)

Partinin başlamasına yaklaşık bir saat kala, Konsolos Gyokuyou ve nedimleri bahçedeki açık hava pavyonunda vakit geçiriyorlardı. Her türden sazanla dolu bir göl vardı ve ağaçlar son kırmızı yapraklarını döküyordu.

"Bizi gerçekten kurtardın."

Güneşin ışığı hâlâ boldu ama rüzgâr soğuk ve kuruydu. Normalde kızlar orada titreyerek dururlardı ama giysilerinin altındaki sıcak taşlar sayesinde o kadar da kötü olmadığını fark ettiler. Endişelendikleri Prenses Lingli bile kendi ısıtma taşıyla donatılmış beşiğinde kıvrılmış, sıcacıktı.

"Prensesin altındaki taşı belirli aralıklarla çıkardığınızdan ve sargısını değiştirdiğinizden emin olun. Aksi takdirde yanabilir. Şekerlere de fazla yüklenmeyin; çok fazla şeker ağzınızın içini uyuşturur." Maomao, prensesin bezleri ve kıyafetleriyle birlikte bir sepette bekleyen birkaç yedek taşla sahipti. Haremağalarının ricası üzerine, taşları ısıtmak için kullanılan kömür ızgarası parti alanının arkasındaki gizli bir yere taşınmıştı bile.

". Ama yine de..." Gyokuyou alaycı bir şekilde kıkırdadı ve diğer nedimler de alaycı gülümsemeler takındı. "Sen benim nedimemsin, unutma." Gyokuyou yeşim kolyeyi işaret etti.

"Gerçekten de öyleyim ." Maomao onun sözlerine itibar etmeye karar verdi.

Gaoshun, ustasının Faziletli Eş'in sağlığını merakla sormasını izledi. Jinshi yüce gülümsemesi ve etkileyici sesiyle, henüz çok genç olmasına rağmen olağanüstü güzellikte olduğu kabul edilen eşinin kendisinden bile daha güzeldi. Jinshi'nin şu anki kıyafeti, her zamanki sade resmi kıyafetlerinden sadece bazı nakışlar ve bazı işlemeler nedeniyle farklıydı. Saçında gümüş iğneler vardı ama yine de tüm o süslü püslü kıyafetleri içinde eşini gölgede bırakmakla tehdit ediyordu. Bu durum onu bir kızgınlık nesnesi haline getirebilirdi, ancak gölgede kalan eşin kendisi de ona hayranlıkla bakıyordu, bu yüzden belki de ortada gerçek bir sorun yoktu.

Gaoshun, efendisinin düpedüz suçlu olduğu sonucuna vardı.

Jinshi diğer üç eşle görüştüktan sonra nihayet Gyokuyou'ya geldi. Onu gölün uzak tarafındaki açık hava pavyonunda buldu. Görünüşe göre zamanını dört kadın arasında eşit olarak bölüştürmek onun göreviydi, ancak son zamanlarda Gyokuyou'yu oldukça fazla görüyor gibiydi. Belki de bu yüzden ona kötü gözle bakmak doğru değildi; ne de olsa o İmparator'un gözdesiydi.

Ancak ziyaretlerinin başka nedenleri de olduğu açıktı.

Görünüşe göre eski alışkanlığı olan oyuncaklarıyla durmadan oynamak hiç tedavi edilmedi. Gaoshun başını iki yana sallayarak, "*Sıkıntılı* bir durum," diye düşündü.

Jinshi eşini selamladı. Kırmızı kıyafetinin güzelliğini övdü. Gaoshun, onun içinde kesinlikle çok güzel görüldüğünü özel olarak kabul etti. Yabancı gizemi ve doğal cazibesi bir araya gelince neredeyse hissedilebilirdi. Eş Gyokuyou belki de arka sarayda Jinshi ile katıksız bir şekilde rekabet edebilecek tek kişiydi. zarif bir saflık.

Etraftaki diğer kadınların da böyle olmadığını söylemek zordu. güzeldi ve aslında her biri kendi cazibesini vurgulamaya çalışıyordu. Jinshi'nin eşsiz yeteneklerinden biri de bu cazibelere doğrudan hitap edebilmesiydi. Herkes kendi en iyi özelliklerinin övüldüğünü duymaktan hoşlanır. Ve Jinshi bu konuda çok ama çok iyiydi.

O da asla yalan söylemezdi. Yine de zaman zaman tüm gerçeği söylemekten kaçındı. Tamamen soğukkanlı davrandı, ama sol Ağzının köşesi hafifçe yukarı doğru seğirdi. Uzun zamandır

Yıllarca ona hizmet eden Gaoshun bunu fark etti. Oyuncaklarıyla oynayan bir çocuğun bakışıydı bu. *Sıkıntılı.*

Jinshi, genç prensese yaltaklanma bahanesiyle minyon bir hizmetçiye doğru ilerledi. Gaoshun'un gördüğü kız bir yabancıydı. Tanıdık olmayan bir nedime, ifadesiz ama Jinshi'yi küçümsüyor gibi görünüyor.

"İyi akşamlar, Jinshi Usta." Maomao düşüncelerinin (*Yapacak daha iyi bir işi yok mu?*) yüzüne yansımamasına dikkat ediyordu. Gaoshun onu izliyordu, bu yüzden elinden geldiğince sakın kalmak istedi.

"Biraz makyaj yaptık, değil mi?" Jinshi kayıtsızca sordu. "Hayır efendim, ." Dudaklarına hafif bir kırmızı sürmüştü. ve gözlerinin kenarlarında makyaj sayılabilecek kadar azdı; onun dışında tamamen doğaldı. Birkaç benek kalmıştı

Burnunun yanında belli belirsiz vardı ama fark edilmeye değmezdi. "Ama çillerin gitmiş."

"Evet. Onlardan kurtuldum."

Geriye kalanlar ise uzun zaman önce iğneyle kendi eliyle yaptığı dövmelemlerdi. Çok derine batırmamıştı; seyreltilmiş pigmentler bir yıl içinde solacaktı. Sonsuza dek sürmeyeceklerini bilse de, yaşlı adam onun bu işi yapmasından pek de hoşnut olmamıştı.

Aslında suçlulara yaptıklarının aynısı.

"Makyajlı demek istiyorsun, değil mi?" Jinshi sorgularcasına konuştu. Kaşlarını çattı ve gözlerini kısarak Maomao'ya baktı.

"Hayır. Makyajımı temizleyince onlardan kurtuldum."

Hrm, belki de sadece başımı sallamalıydım, diye düşündü. Ama Maomao'nun cevapları değiştirmesi için artık çok geçti. Ve bu Açıklamak zorunda olmak can sıkıcı.

"Ne dediğinizi anlamıyorum. Hiç mantıklı değil."

"Tam tersine, efendim. Çok mantıklı."

Kimse makyajın sadece bir şeyleri daha güzel yapmak için kullanılabileceğini söylemedi.

Güzel. Bazen evli kadınların kendilerini daha az çekici hale getirmek için bu maddeyi kullandıkları bilinmektedir. Maomao kuru kili

ve her gün burnunun etrafındaki pigmentler. Dövmeli çilleriyle ustalıkla birleştirildiğinde, renk değişimleri ya da belki de doğum lekeleri gibi görünmeye başladılar. Kimse onun böyle bir şey yapacağını tahmin edemezdi, bu yüzden kimse fark etmedi. O sadece yüzünde çiller ve lekeler olan başka bir kızdı. Ona çirkin derlerdi. Ama bu, onda özel bir şey olmadığını, kalabalığın arasından sıyrılmadığını söylemenin başka bir yolu; ortalama görünüyordu.

Sadece bir parça kırmızı pigment bu izlenimi değiştirebilir Maomao'nun farklı biri gibi görünmesine neden oldu. Jinshi duyduklarına bir anlam verememiş gibi ellerini başının üzerine koymuştu. "Ama neden makyajı bu şekilde kullanıyorsun? Ne amaçla?"

"Efendim, kendimi karanlık bir sokağa sürüklenmekten korumak için."

Kırmızı ışık bölgesinde bile kadınlara aç olanlar vardı. Çoğunlukla paraları yoktu, şiddet uygulayabiliyorlardı ve birçoğunda cinsel yolla bulaşan hastalıklar vardı. Eczacı dükkânı, genelevlerden birinin bir bölümünde caddeye cepheli olarak kurulmuştu, bu yüzden bazen alışılmadık bir temaya sahip bir vitrin sanılıyordu. Dışarıda şehvetlerini tatmin etmekten hoşlanan pek çok kişi vardı. Maomao da doğal olarak onlardan uzak durmak istiyordu. Çilli ve zayıf bir kızın hedef alınması daha az olası görünüyordu.

Jinshi bu sözleri şaşkınlık ve giderek artan bir korkuyla dinledi. "Peki sen hiç...?"

"Birkaçı denedi." Maomao onun ne demek istediğini anlayarak kaşlarını çattı. "Ama sonuçta beni kaçırانlar oldu," diye ekledi kinle.

Bu tür insanlar güzel kadınları arka saraya gönderebilecekleri en büyük ödüller olarak görürlerdi. Tesadüfe bakın ki Maomao o gün ormana gittiğinde makyajını unutmuştu.

otlar topluyordu. Aslına bakarsanız, solan dövmelerini yenilemek için boya arıyordu. Görünüşe göre satılmamaya çok yaklaşıyordu.

Jinshi başını ellerinin arasına aldı. "Özür dilerim. Bir gözetmen olarak bu benim başarısızlığım." Arka sarayda pek çok şeyden sorumlu olan biri olarak kadınları bu şekilde elde etmek onu memnun etmemiş gibi görünüyordu.

Jinshi aniden normal ışıltısından yoksun kaldı, üzerinde bir bulut gibi görünüyordu.

"Kaçıranlar tarafından satılmak ile bir aileyi daha az doyurmak için satılmak arasında çok az fark var. bakım."

İlki bir suçtu, ikincisi ise yasaldı. Yine de onu kaçırınlardan satın alan kişi, nasıl elde edildiğini bilmediğini iddia ederse, muhtemelen cezasız kalacaktı. Pek çok kadın tam da bu boşluktan yararlanarak arka saraya geliyordu. Onları kaçırınlar, yeterince farklı türde kadın gönderirlerse, birinin Majestelerinin gözüne çarpabileceğini ve bunun sonucunda ortaya çıkan maaş artışının bir kısmının doğrudan kaçırınlaların kesesine gideceğini biliyorlardı.

Maomao'nun neden burada, arka sarayda makyaj yapmaya devam ettiğine gelince, bu da yapamıyormuş gibi davranmasıyla aynı nedendi. Yaz. Bu noktada artık bir önemi yoktu, ama ne zaman aniden yıkılmamış bir yüzle ortaya çıkmak için doğru zaman olduğundan emin değildi ve ivme onu sadece sürüklemişti.

"Kızgın değil misin?" Jinshi şaşkın görünüyordu.

"Elbette öyleyim. Ama bu sizin hatanız değil, Jinshi Usta." Maomao, bir ülkenin yöneticilerinden mükemmellik beklemenin aptallık olduğunu anlamıştı. Tabiri caizse sellere karşı korunmaya çalışılabilirdi ama bir fırtına her zaman hazırlıkları alt üst ederdi.

"Anlıyorum. Beni affetmelisiniz." Sesi düz, neredeyse duygusuzdu.

Ne kadar da alışılmadık bir şekilde doğrudan. Maomao tam başını kaldıracaktı ki kafasına bir şey saplandı. "Acıyor efendim." Jinshi'ye baktığında bu kez hoşnutsuzluğunu gizlemedi. Onun ne yaptığını bilmek istiyordu.

"Öyle mi? Bunu sana veriyorum." Her zamanki kıyafetlerini giymiyordu. sakarin bir gülümseme ile melankoli arasında sıkışmış görünüyordu. utanç. Maomao, süssüz olması saçlarına dokunduğunda soğuk ve metalik bir şeyin orada durduğunu hissetti.

"Pekâlâ. Ziyafette görüşürüz," dedi Jinshi ve omzunun üzerinden el sallayarak açık hava pavyonundan ayrıldı.

Saçına taktığı şey bir adamın gümüş saç çubuğuydu. Tahminine göre kendisinin de taktıklarından biriydi. İlk bakışta sade görünüyordu, ancak hassas tasarımlarla yakından işlenmişti. Bu

olsa muhtemelen iyi bir meblağ getirir.

"Vay canına, ne kadar ," dedi Yinghua, aksesuara özlemle bakarak. Maomao aksesuarı ona vermeyi düşündü ama diğer iki hanım da aynı ifadeyi takınınca ne yapacağından emin olamadı. Tam aksesuarı onlara uzatıyordu ki Hongniang sırttı ve başını sallayarak elini geri çekti. Mesaj, alınan bir hediye vermek için çok aceleci olmayın gibiydi.

"Bu söz için çok fazla. Çok uzun sürmedi."

Gyokuyou neredeyse söyledi. Eşi sopayı elinden aldı Maomao ve genç kadının saçına düzgünce yerleştirdi. "Sanırım artık sadece *benim nedimem* değilsin."

İyi ya da kötü, Maomao sarayın, özellikle de daha üst düzey sakinlerinin örf ve adetleri konusunda pek bilgili değildi. Saç çubuğunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bölüm 17: Bahçe Partisi (İkinci Kısım)

Parti, merkezi bahçelerde kurulan bir ziyafet alanında gerçekleşti. Kırmızı halılar geniş açık hava alanlarına serildi. Pavyonlar ve iki uzun masa, her iki ucunda şeref koltukları olacak şekilde uç uca yerleştirilmişti. İmparator'un kendisi orta masada oturuyordu. İmparatoriçe Dowager ve İmparator'un küçük erkek kardeşi onun iki yanında oturarak şeref koltuğuna oturdular. Masanın doğu tarafında Değerli Eş ve Erdemli Eş otururken, batı tarafında Bilge Eş ve Saf Eş vardı. Şunlar için

Maomao, oturma düzeni kasıtlı olarak anlaşmazlığı kışkırtmak için tasarlanmış gibi görünüyordu. Majestelerinin "dört hanımefendisi" arasındaki düşmanlık ateşini körüklemekten başka bir işe yaramayacaktı.

Genç prensin ölümüyle birlikte, İmparator'un küçük kardeşi artık veliahtlık için ilk sıradaydı. Her ne kadar İmparatorluk Küçük kardeş, tıpkı hükümdarın kendisi gibi, Dowager İmparatoriçesi'nin oğluydu ve gün ışığını nadiren görüyor gibiydi. Prens için bir şeref koltuğu tahsis edilmişti ama aslında boştu. Sık sık hastalanıyor, odasından nadiren çıkıyor ve hiçbir resmi görevde bulunmuyordu.

Herkesin buna farklı bir açıklaması vardı: İmparator'un kendisinden oldukça küçük olan kardeşini çok sevdiği ve sağlığı için onu sakın tutmak istediği; prensi gözlerden uzak tutmak istediği; ya da Anne İmparatoriçe'nin

aşırı korumacı davrandı ve genç adamın dışarı çıkmasına izin vermedi. Her , bunların hiçbirinin Maomao ile bir ilgisi yoktu.

Yemekler öğleden sonraya kadar servis edilmeyecekti; şu anda konuklar müzikal performansların ve dansların tadını çıkarıyordu.

Konsorsiyum

Gyokuyou'ya sadece Hongniang eşlik ediyordu; özel bir işleri olmadığı sürece diğer hanımları bir perdenin arkasında duruyordu

ve talimatları bekledi.

İmparatoriçe Dowager şu anda prensesi kollarında Kadın, etrafındaki dört saygıdeğer refakatçiyle bile görmezden gelinemeyecek bir klas ve solmayan bir güzellik yayıyordu.

O kadar genç görünüyordu ki, İmparator'un yanında otururken kolaylıkla Majestelerinin kraliçesi sanılabilirdi.

Ve Dowager İmparatoriçe aslında nispeten gençti. Yinghua Maomao'ya tam olarak ne kadar genç olduğunu söylediğinde -ve Maomao şimdiki İmparator'un yaşından yola çıkarak annesinin onu doğurduğunda kaç yaşında olması gerektiğini hesapladığında- bu durum Maomao'nun İmparatoriçe'ye karşı derin bir şüphe duymasına yetmişti. önceki hükümdar. Özel bir yeteneğe sahip olanlar vardı.

Çok küçük yaştaki kızları tercih etmeleri sapkınlıktı ama kendi hükümdarı böyle bir eğilime sahip olduğunda nasıl tepki vermeliydi? Her halükarda, Ana İmparatoriçe güçlü durmuş ve çocuğu doğurmuştu ve en azından bunun için Maomao ona saygı duyuyordu.

Maomao bunları düşünürken bir rüzgâr . Titrediğini hissetti. *Bizim için bir çadır kurma zahmetine bile girmediler mi?* diye düşündü. Arkasında durduğu perde sadece görevlileri gözden uzak tutmaya yetiyordu; rüzgârı engellemek için çok az şey yapıyordu.

Maomao ve sıcak taşlarıyla bekleyen diğer hanımlar üşüyorsa, diğer eşlerin hanımları için durum ne kadar kötü olabilirdi ki? Onların öfkeyle titrediğini ve birkaçının güvercin parmaklı olduğunu görebiliyordu. O anda tuvalete gitmenin özel bir sorun yaratacağını düşünmüyordu ama belki de diğer hanımlar izlerken sürdürülmesi gereken bazı numaralar vardı.

Bu nedimelerin kendilerini metresleri adına vekalet savaşları vermek zorunda hissetmeleri bir sorundu. Onları hizaya getirebilecek olan baş nedimeler ise konsomatrislerle ilgilenmekle meşguldü. Onları durduracak kimse yoktu.

ikincil kadınlar.

Şu anda, neredeyse iki tablo gibiydiler; *bunlardan* birinin adı *Eş Gyokuyou'nun Güçleri*

Eşi *Lihua*, diğeri ise *Saf Eşin Güçleri Erdemli Eşin Güçleriyle Karşılaşıyor* olarak adlandırılabilir. Ve bırakın

"Gyokuyou'nun kuvvetleri "nin sadece dört kadından oluştuğu, yani karşılarındakilerin yarısından azı olduğu unutulmamalıdır. Sayıları ama Yinghua aradaki farkı kapatmak için çabalıyordu.

"Bu da ne? *Sade mi?* Nesin sen, aptal mı? Bekleyen hanımlar tek bir sebep için vardır, hanımlarına hizmet etmek için. Gösteriş yapmanın onlara ne faydası olur ki?"

Görünüşe göre kıyafetleri yüzünden bir tartışma yaşanmış. Bayanlar Maomao ve Yinghua'nın karşısında Konsolos Lihua görev yapıyordu ve bu nedenle kıyafetleri mavi renk üzerine kuruluydu. Kıyafetleri fırfırlı ve yoğun aksesuarlıydı, bu da onları Gyokuyou'nun maiyetinden daha dikkat çekici kılıyordu.

"Asıl aptal olan sensin. Eğer bir hanımefendi iyi görünmüyorsa, bu metresine kötü yansır. Ama böyle beceriksiz bir hödüğü işe alan birinden başka ne beklenir ki?" Kristal Köşk'teki kızların hepsi kıkırdamaya başladı.

Oop, sanırım dalga geçiliyor. Maomao'nun aklına Sanki başka biriyle ilgiliymiş gibi. Söz konusu hödüğün kendisi olduğuna şüphe yoktu. Arka sarayın standartlarına göre ortalamanın pek de üzerinde olmadığına o da herkes kadar farkındaydı.

Bu açıklamaları yapan gururlu kadın, daha önce Maomao'ya meydan okuyanlardan biriydi. Güçlü bir kişiliğe sahipti, ancak onu topraklayacak hiçbir şey yoktu; sürekli "Babama söyleyeceğim!" diyordu. Maomao onu susturmak için bir keresinde yalnızken bulmuş ve duvara yapıştırmıştı. Dizini kızın kalçalarının arasına koymuş ve bir parmağıyla ensesini gıdıklıyordu. "Peki," demişti. "Hadi seni de bırakalım. Ona bir şey söylemeye utanıyorum." Bundan sonra kız mesafesini korudu.

Sanırım kırmızı ılık bölgesi bana eşsiz bir mizah anlayışı verdi.

En azından soyluların korunaklı çocuklarında işe yaramayan bir şey. Şimdi genç kadın Maomao'yu her zaman kol mesafesinde tutuyordu. uzunluğunda, başına gelebileceklerden korkuyormuş gibi ürkerek uzaklaştı. Bir şakayı olduğu gibi kabul edemeyecek kadar tecrübesizdi.

"Burada olmadığını görebiliyorum. Sanırım onu geride bıraktın. İyi seçim. Böyle bir eşin olması eş için aşağılayıcı olurdu.

iğrenç bir yaratık. Tek bir dekoratif saç çubuğu bile alamayacağına eminim."

Hizmetçi kadın belli ki Maomao'yu tamamen gözden kaçırmıştı.

Bu hiç hoş değil. Hem de iki ay birlikte çalıştıktan sonra.

Yinghua'nın pis görevliyle uğraşmasını engellemek için diğer iki kadının elinden geleni yapması gerekiyordu ve Maomao bu küçük tartışmaya bir son vermenin zamanı geldiğini düşündü. O gitti Yinghua'nın arkasından dolanarak burnunu gizlemek için elini kaldırdı ve mavili genç kadınlara baktı. İçlerinden biri ona baktı şüpheyle , kime baktığını fark etti, beti benzi attı ve diğer kadına fısıldamaya başladı. Elini burnunun önüne koyduğunda, çilleri olmasa bile Maomao olduğunu anladılar.

Haber bir fısıltı oyunu gibi hizmet eden kadınlar zinciri boyunca ilerleyerek en öndeki mağrur bayana ulaştı. O da işaret ettiği parmağı titremeye başladı ve ağzı açık kaldı. Gözleri Maomao'nun gözleriyle buluştu.

Sonunda beni fark ettin, ha? Maomao en büyük takındı ve avını köşeye sıkıştırmış bir kurt gibi Lihua'nın bekleyen hanımlarına baktı.

"Ah-Ah, ahh, ahem!" Görünüşe göre kadın o kadar şaşkındı ki söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyordu.

"Evet? Ne?" Yinghua, Maomao'nun arkasında sırtarak durduğunu bilmeden konuştu. Birdenbire uysallaşan hizmetçi kadın onu şaşırtmıştı.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Seni bıraktığım için mutlu ol." Bu zorlukla tutarlı ayrılık atışıyla, bayan perdeli alanın uzak ucuna doğru fırladı. Çok sayıda açık alan vardı ama Maomao ve Gyokuyou'nun diğer kadınlarından en uzak olanı seçti. Maomao, ağzı açık bakan Yinghua ve diğerlerine baktı. *Komikti. Hâlâ acıyor.*

Yinghua kendini toparladı ve sonra Maomao'yu gördü. "Bah, onun bir cadı olduğunu hep biliyordum. Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu kadar tatlı biri hakkında ne söylenir ki?" Yinghua'nın sesi düpedüz özür diler gibiydi.

"Beni rahatsız etmiyor," dedi Maomao. "Her neyse, el ısıtıcılarını değiştirmek istemiyor musun?"

Maomao'yu gerçekten rahatsız etmiyordu, bu yüzden sorun değildi. Ancak Yinghua kaşlarını çatmaktan ve ona sempati dolu bakışlar atmaktan vazgeçmiyordu.

"Hayır, yok. Hâlâ sıcaklar. Yine de o kızın neden aniden titremeye başladığını merak etmeden duramıyorum." Bekleyen diğer iki hanım da aynı soruyu soruyor gibiydi. Üçü de

Yeşim Köşkü'nden gelenlerin hepsi sadık işçilerdi.

hayal kurma eğilimleri vardı ve bu onları bazı şeylerden habersiz bırakıyordu. Ancak Maomao, birlikte çalışmayı biraz zorlaştırsa da, bu özelliklerinden bir şekilde hoşlanıyordu.

"Kim bilir? Belki de çiçek toplamaya gitmiştir, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur," dedi Maomao pişkince.

Takip edenler için Maomao'nun efsanesi büyüyordu: O artık babası tarafından istismar edilen, sonra da satılan bir kızdı.

Arka saray, tek kullanımlık bir piyon gibi yemek tadımcısı yapılmış ve tüm bunlardan sonra, Kristal Köşk sakinlerinin sapan ve oklarına katlanarak iki ay geçirmek zorunda kalmıştı. Söylendiğine göre, erkeklere karşı o kadar derin bir güvensizlik duyuyordu ki, kendi yüzünü bile lekeleme ihtiyacı hissediyordu.

Maomao için uygun olmayan bir şekilde, Yinghua ve diğerleri de en az kendi yaşlarındaki kızlar kadar hayal gücüne sahipti. Jinshi'nin bitmek bilmeyen gülümsemeleri bile zihinlerinde zavallı gence acıyan bakışlara dönüşmüştü. Maomao nerede olduklarını anlayamıyordu.

Bu fikre kapılmak.

Ancak onları düzeltmeye çalışmak büyük bir zahmet olacağından, hikayeyi olduğu gibi bıraktı.

Bu arada, başka bir vekalet savaşı ediyordu. Yediye yedi. Bir grup beyaz, diğer grup ise siyah giysiler içinde bekliyordu. İlk grup Erdemli Eş Lishu'nun kadınlarıydı, ikincisi ise Saf Eş Ah-Duo'ya hizmet ediyordu.

"Onlar da pek anlaşıyorlar," dedi Yinghua. Mangalın üzerinde ellerini ısıtıyordu. Maomao'nun gizlice getirdiği kestaneleri de sessizce kavurup yiyordu ama Kristal Köşk'ün kadınları mesafelerini koruyorlardı ve

İkisini de bu yüzden azarlayacak kadar yüksek ahlaki değerlere sahip biri. "Leydi Lishu on dört yaşında ve Leydi Ah-Duo Otuz beş. İkisi de eş ama aralarında anne-kız olacak kadar yaş farkı var. Göz göze gelmemelerine şaşmamalı."

"Evet, şaşılacak bir şey yok," dedi çekingen bir nedime olan Guiyuan. "Erdemli Eş'in bu kadar genç ve Saf Eş'in bu kadar yaşlı olduğu bir ortamda, bu ilişkiyi yürütmek oldukça zor olmalı."

"Erdemli Eş de Saf Eş'in kayınvalidesi sayılır," diye ekledi sırık gibi bekleyen leydi Ailan başını sallayarak. Hem o hem de Guiyuan, Yinghua'dan daha az heyecanlı görünüyordu ama üçü de kendi yaşlarındaki kızların yapacağı gibi dedikodu yapmaktan son derece mutluydu.

"Kayınvalide mi?" Maomao şaşırarak sordu. Bu, arka sarayda pek duyulan bir ifade gibi görünmüyordu.

"Ah, evet. Durum biraz karışık..."

Maomao'nun öğrendiğine göre Lishu ve Ah-Duo sırasıyla eski İmparatorun ve genç prensin eşleriymiş. Eski İmparator vefat ettiğinde, Faziletli Eş yas dönemi için saraydan ayrılmıştı. Bu esasen gösteriş içindi,

Ancak, kısa bir süreliğine dünyayı terk ederek - yani rahibe olarak - önceki İmparatora hiç hizmet etmemiş gibi kabul edildi ve daha sonra son hükümdarın oğluyla evlendi. Bu tam olarak kurallara uygun değildi ama güçlülerin yanına kâr kalabilecek türden bir şeydi.

Son İmparator beş yıl önce öldü, diye düşündü Maomao. O zaman Erdemli Eş dokuz yaşında olacaktı. Evlilik tamamen siyasi olsa bile, bu tedirgin edici bir düşünceydi. İmparatoriçe Dowager'ın arka saraya nasıl daha da genç yaşta girdiğini düşündüğünde, bu tedirgin edici olmanın da ötesindeydi; boğazında safranın yükseldiğini hissetti. Bu durum şimdiki İmparator'u düpedüz iyi huylu gösteriyordu. Tamam, özellikle tombul meyvelere karşı bir zaafı vardı ama babasının sapkınlıklarını paylaşmıyordu.

Doyumsuz olabilir ama en azından bunu yapmıyor. O sakallı hükümdarı resmetti. Geçerken yapılan sohbetlerde en şok edici şeyler duyulurdu.

"Bu doğru olamaz, değil mi? Dokuzda bir gelin mi?" Ailan inanmayarak söyledi. Şükürler olsun.

Bölüm 18: Bahçe Partisi (Üçüncü Bölüm)

Erdemli Eş Lishu hakkında edinilen ilk izlenim, etrafındaki havaya karşı pek de duyarlı olmadığı yönündeydi. Lishu'nun ilk Ziyafetin bir bölümü sona ermişti ve bir sonraki bölüm başlamadan önce ara verildi. Maomao ve Guiyuan Prenses Lingli'yi görmeye gittiler. Guiyuan soğumuş olan el ısıtıcısını yenisiyle değiştirirken, Maomao çocuğa hızlıca bir göz attı.

Görünüşe göre sağlığı yerinde.

Yüzü bir elma kadar kırmızı Lingli, Maomao'nun onu ilk gördüğü zamankinden çok farklı, sağlıklı bir tombulluğa sahipti ve hem babası İmparator hem de büyükannesi İmparatoriçe Dowager onun üzerine titriyordu.

Yine de bu şekilde dışarıda olması gerektiğinden emin değilim.

Özellikle de prensesin hava şartlarından dolayı üşütmesi halinde yuvarlanacak onca kelle düşünüldüğünde bu durum vicdansızlıktı. Her ihtimale karşı, bir zanaatkârla anlaşarak kuş yuvasına benzemeyen bir tür örtüsü olan bir beşik yaptırmışlardı.

Eh, o sevimli. Sanırım bu yeterince iyi bir sebep.

Ah, korkutucu bir şey, bebekler: bu Maomao'nun bile yüreğini ağzına getirebilirdi ve Maomao'nun çocuklara karşı özel bir düşkünlüğü yoktu. Ne zaman

Lingli dışarı çıkmak için kıvranmaya başladı, Maomao onu özenle taşıyıcısına yerleştirdi ve tam Hongniang'a teslim ediyordu ki arkasından belirgin bir homurtu duydu.

Şeftali pembesi özenli kollar giymiş genç bir kadın ona . Birkaç nedime onun arkasında sıralanmıştı. Kendisinin de sevimli ve çocuksu bir yüzü vardı ama şu anda dudakları bariz bir hoşnutsuzluk içinde büzülmüştü. Belki de Maomao'nun kendisine saygılarını sunmadan doğrudan çocuğa gitmesine üzülmüştü.

O zaman bu genç gelin olabilir mi? Maomao merak etti.

Hongniang ve Guiyuan onun önünde saygıyla eğiliyordu, Maomao da aynı şekilde eğildi. Konsolos Lishu, hala iyice sinirlenmiş görünüyordu, Arkasında bekleyen hanımlarıyla birlikte yürüdü. "Bu

Erdemli Eş miydi?"

", . Kalabalığın içinde göze çarpıyor." "Ama görünüşe göre okuyamıyor."

İmparator'un "dört leydisi "nin her birine kendine özgü bir renk paleti tahsis edilmişti. Eş Gyokuyou'nunki yakut ve yeşim taşıydı, Lihua'nın ultramarin ve kristali. Onun rengine göre karar vermek için Görevlilerin cübbeleri, Ah-Duo'ya, Saf Eş'e, siyah renk verilmiş olmalı. Garnet Köşk'ünde yaşıyordu, bu da Lal taşı onun ilişkilendirildiği değerli taşı.

Eğer beş elemente göre hareket ediyorsa, son rengin beyaz olmasını beklersiniz. Eş Lishu'nun giydiği açık pembe renk Konsolos Gyokuyou'nun kırmızısını kopyalamaya tehlikeli bir şekilde yakındı. İki hanımefendi ziyafette yan yana oturarak renklerinin çatıştığı izlenimini yarattı.

Aslında... Hizmetçi kadınlar arasındaki tartışmayı fark etti istemeden kulak misafiri olduğu konu aşağı yukarı aynıydı. Bir grup diğerini, eşlik ettikleri hanımefendininkinden yeterince ayırt edilemeyen renkler giydikleri için azarlıyordu.

"Büyümesini diliyorsun, değil mi?" Hongniang'ın iç çekişi her şeyi anlatıyordu.

Maomao soğumuş el ısıtıcısını aldı ve sadece bu amaç için beklettikleri mangalın üzerine koydu. Uzaktan kendisini bekleyen birkaç görebiliyordu, bu yüzden Gyokuyou'nun da onayıyla sıcak taşlardan birkaç tane dağıttı. Kuşkusuz biraz kafası karışmıştı: bu kadınlar ipek ve kumaşlarla dolu bir hayata alışkındı. Değerli taşlar, ancak hafifçe ısıtılmış bazı kayalar onlara gerçek bir neşe getirebilir.

Ne yazık ki, Kristal Köşk'ün kadınları Maomao'dan sanki manyetik olarak itilmiş gibi uzak durdular. Onların titrediğini görebiliyordu - el ısıtıcılarını alsalar yeterdi.

"Biraz yumuşak değil misin?" Yinghua sordu,

bıkkın.

"Şimdi sen , belki de." Sadece duygularını açıkça ifade etmişti. *Bir düşününce...*

Mola başladığından beri perdenin arkası oldukça kalabalıklaşmıştı. Sadece bekleyen hanımlar değil, askeri ve sivil yetkililer de oradaydı. Hepsinin en az bir elinde aksesuar vardı.

Bazıları hizmet eden kadınlarla teke tek konuşurken, diğerlerinin etrafı küçük bir kadın kalabalığıyla çevriliydi. Guiyuan ve Ailan, Maomao'nun tanımadığı bir askerle konuşuyordu.

Yinghua ona, "Bizim küçük çiçek bahçemizde saklanan en iyi kızları böyle buluyorlar," diye açıkladı. Sanki her şeyin üstündeymiş gibi homurdandı. Onu bu kadar heyecanlandıran neydi?

"Ah."

"Onlara bu aksesuarları bir sembol olarak veriyorlar."

"Oh."

"Elbette, bazen başka bir anlama da gelebilir..." "Uh-huh."

Yinghua kollarını kavuşturdu ve Maomao'nun sözlerine dudak büktü. karakteristik olmayan ilgisiz yanıtlar. "*Dedim* ya, bazen başka bir anlama da gelebilir!"

"Evet, seni duydum." Bunun ne anlama geldiğini soracak gibi bile görünmüyordu.

Yinghua, Maomao'nun Jinshi'den aldığı süs eşyasını göstererek, "Peki, saç çubuğunu *bana* ver," dedi.

Maomao mangaldaki taşları ters çevirirken, "Pekâlâ, ama bunun için diğer iki kızla birlikte taş-kâğıt-makas oynamanız gerekiyor," dedi.

Bunun bir kavgaya dönüşmesini istemiyordu. Ayrıca, Hongniang sopayı isteyen ilk kişiye verdiğini öğrenirse, muhtemelen kafasının arkasına bir tokat daha yiyecekti. Baş nedimenin eli çabuktu.

İki yıllık hizmeti bittikten sonra evine dönmeye niyetli olan Maomao için "dünyada başarılı olmak" hiçbir cazibe taşımıyordu.

Ayrıca, eğer beni itip kakma hakkını kendinde bulacaksa, Kristal Köşk'teki görevime geri dönmeyi tercih ederim, diye düşündü Maomao ölü bir ağustos böceğini inceler gibi bakarak.

İşte o zaman nazik bir ses duydu: "Bunu alın, genç bayan."
Ona süslü bir saç çubuğu hediye edildi. Üzerinde küçük, açık pembe bir mercan süsü sallanıyordu.

Maomao başını kaldırdığında, erkeksi görünümlü bir adamın ona içten bir gülümseme verdiğini gördü. Hâlâ gençti ve sakalı yoktu. Yeterince erkeksi görünüyordu ama çalışkan gülümsemesi hiçbir şey uyandırmıyordu.

Bu tür şeylere karşı alışılmadık derecede güçlü bir direnci olan Maomao'da herhangi bir duygu oluşmadı.

Askeri bir subay olan adam, kadının beklediği tepkiyi vermediğini gördü ama teklif edilen hediyeği geri çekmedi. Yarı çömelmiş durumdaydı, bu yüzden ayak bilekleri titremeye başlamıştı.

Sonunda Maomao bu adamı bir ikilem içinde bıraktığını fark etti. "Teşekkür ederim." Saç çubuğunu aldı ve adam Sahibini memnun etmiş bir köpek yavrusu kadar mutlu görünüyordu. Bir melez köpek yavrusu, diye düşündü Maomao.

"Peki, ta-ta, o zaman. memnun oldum. Bu arada adım Lihaku."

Seni tekrar göreceğimi düşünseydim, bunu hatırlamaya çalışabilirdim.

Şu anda Maomao'ya el sallayan koca köpeğin kemerinde hâlâ bir düzine saç çubuğu vardı. Muhtemelen onları herkese dağıtıyordu, böylece bekleyen hanımları ihmal ederek utandırmıyordu. Oldukça kibar bir davranış.

Sanırım ona haksızlık ettim, diye düşündü Maomao mercan süsüne bakarak.

"Bir tane aldın mı?" Guiyuan diğer kızlarla birlikte onun yanına gelerek sordu. Her biri ganimetini tutuyordu.

"Evet... Bir katılım ödülü," diye cevap verdi Maomao sessizce. Belki de onları konuşacak kimse olmadan etrafta dikilen kızlara veriyordu.

"Ne kadar yalnız bir bakış açısı," dedi arkasından tanıdık, zarif bir ses. Maomao arkasını döndüğünde o iyi donanımlı eş Lihua ile karşılaştı.

Biraz daha dolgun görünüyor. Yine de eskisi kadar güçlü değil. Yine de yüzündeki son gölgeler güzelliğini daha da belirginleştiriyordu. Koyu lacivert bir etek ve gök mavisini bir üstlük giymiş, omuzlarına da mavi bir şal örtmüştü.

Onun için biraz soğuk olabilir. Maomao, Konsolos Gyokuyou'nun hizmetkârı olduğu sürece Lihua'ya doğrudan yardım edemezdi. Lihua'ya yardım ettikten sonra

Kristal Köşk'ten ayrıldıktan sonra, eşin sağlığıyla ilgili gelişmeler bile ona sadece Jinshi'nin periyodik açıklamaları aracılığıyla ulaştı. Kristal Köşk'ü bizzat ziyaret etmeye cesaret etse bile, Lihua'nın nedimleri onu kapıda kovalardı.

Maomao, Hongniang'ın ona öğrettiği şekilde eğildi. "Çok uzun zaman oldu leydim."

"Evet, çok uzun," dedi Lihua, Maomao ona bakarken 'nın saçlarına dokunarak. Tıpkı Jinshi'nin yaptığı gibi saç a bir şey sapladı. Bu sefer acımadı. Sanki bir tutam saç a bir şey sıkışmış gibiydi. "Kendine iyi bak," dedi Lihua ve zarif bir şekilde uzaklaştı. şaşkınlıklarını gizleyemediler.

Ancak Yeşim Köşkü'nün kadınları da aynı derecede sinirlenmişlerdi. "Huh, Leydi Gyokuyou'nun bundan ne çıkaracağını tahmin edemiyorum." Yinghua kızgın bir ifadeyle çıkıntılı saç çubuğuna hafifçe vurdu.

Maomao'nun kafasında üç kuvars süslemeden oluşan bir dizi titredi.

Öğleden sonra Maomao, Hongniang'ın yerini Konsolos Gyokuyou'nun arkasına aldı, çünkü artık yemek vakti gelmişti. Yinghua'nın ısrarı üzerine, Maomao aldığı üç saç çubuğunu kemerinin içine sokmuştu. Gyokuyou'nun ona verdiği aksesuar bir kolyeydi, bu yüzden En azından birini saçına takması daha iyi olurdu, ama hangisini seçerse seçsin, bu diğer iki hayırseverine karşı bir küçümseme olarak algılanacaktı. Birinin eylemlerinin başkalarını nasıl etkileyeceğinin farkında olma ihtiyacı, nedime olmayı bu kadar zahmetli hale getiriyordu.

Ziyafeti şeref koltuklarından birinden izleme fırsatı bulan Maomao, bunun gerçekten etkileyici bir prodüksiyon olduğunu fark etti. Askeri yetkililer batı tarafında, sivil yetkililer ise doğu tarafında sıralanmıştı. Her on kişiden sadece ikisi uzun masaya oturabilmişti; diğerleri düzgün bir sıra halinde duruyordu. Bir açıdan, sahne arkasında çalışan hizmetli kadınlardan daha kötü durumdaydılar: saatlerce bu şekilde ayakta durmak zorundaydılar.

Gaoshun da askeri yetkililerle birlikte oturanlar arasındaydı. Maomao onun belki de sandığından daha önemli bir adam olduğunu fark etti ama bir haremağasının bu kadar kayıtsız bir şekilde resmi makamlar arasındaki yerini almasına da şaşırdı. Az önceki iri adam da oradaydı. Gaoshun'dan daha aşağıda oturuyordu ama yaşı düşünüldüğünde, belki bu sadece dünyada yeni yeni yol almaya başladığı anlamına geliyordu.

Bu arada Jinshi ortalıkta görünmüyordu. Biri

Bu kadar göz kamaştırıcı birinin kalabalıkta göze çarpacağını düşünmüştü. Ancak onu aramaya gerçekten gerek olmadığı için Maomao elindeki işe odaklandı.

Önce aperatif olarak biraz şarap geldi. Cam kaplardan gümüş kadehlere özenle dolduruldu. Maomao şarabı fincanın içinde döndürdü, zaman ayırdı ve bulanıklık olmadığından emin oldu. Arsenik mevcutsa koyu lekeler olacaktır.

Şarabın hafifçe dönmesine izin verirken, iyice kokladı ve ardından bir yudum aldı. İçinde zehir olmadığını zaten biliyordu ama denemezse kimse işini düzgün yaptığına inanmayacaktı. Yutkundu, sonra ağzını temiz suyla çalkaladı.

Hm? Maomao birdenbire ilgi odağı haline geldi. Diğer yemek tadımcıları henüz bardakları ağızlarına götürmemişlerdi. Ne zaman Maomao'nun tehlikeli bir şey olmadığını doğruladığını görünce tereddütle yudum almaya başladılar.

Eh, anlaşılabilir. Kimse ölmek istemiyordu. Ve eğer tadımcılardan biri önden gitmek istiyorsa, onu bekleyip ne olacağını görmek en güvenlisi olurdu. *Ve eğer bir ziyafette zehir kullanacaksanız, hızlı etki eden bir zehir tek yol olurdu.*

Maomao muhtemelen burada bazen eğlenmek için zehir deneyen tek kişiydi. Olağanüstü bir kişiliğı olduğunu söyleyebiliriz.

Eğer gitmek zorunda olsaydım, sanırım balon balığı toksininden olmak isterdim. Organlar güzel bir çorbaya karışır.

Dilinde yarattığı karıncalanmaya doyamıyordu. Sırf bunu deneyimleyebilmek için kaç kez kusmuş ve midesini temizlemişti?

Maomao kendini geniş bir bağışıklık kazanmak için çeşitli zehirler kullanıyordu ama balon balığı daha çok kişisel bir tercihti. Bu arada, balon balığı toksininin, kaç kez maruz kalınırsa kalınsın, vücudun bağışıklık kazanabileceğı bir toksin olmadığını biliyordu.

Aklından bu düşünceler geçerken Maomao'nun gözleri kendisine mezeleri getiren garson kadınınkilerle buluştu. Maomao'nun dudaklarının kenarları yukarı kalkmıştı; muhtemelen kadına hoş olmayan bir şekilde sırıtıyor gibi görünüyordu. Belki de biraz delirmiş gibiydi. Maomao kendi yanaklarına bir tokat atarak

alışkın olduğu tarafsız ifadeyi benimsemek için kendini zorladı.

Servis edilen meze, İmparator'un en sevdiği yemeklerden biriydi. favorileriydi; geceleri kaldığı zamanlarda bazen ortaya çıkan bir yemektir. Görünüşe göre bu ziyafetin mutfağını arka saray hazırlıyordu. Bu yemek oldukça tanındıktı. Diğer tadımcılar dikkatle Maomao'yu izlerken, Maomao çubuklarını hızla ayı.

Yemek çiğ balık ve sirkeyle terbiye edilmiş sebzelerden oluşuyordu. Majesteleri biraz fazla seks düşkün olabiliirdi ama yemek tercihleri şaşırtıcı derecede sağlıklı olanlardan .

Biraz karıştırmışlar, diye düşündü Maomao, malzemelerin her zamankinden farklı olduğunu fark ettiğinde. Yemek tipik olarak siyah sazanla servis edilirdi, ama bugün denizanası vardı.

Aşçıların İmparator'un en sevdiği yemek tarifinde hata yapması düşünülemezdi. Eğer bir karışıklık olduysa, diğer eşlerden biri için hazırlanan yemek onun yerine Eş Gyokuyou'ya gelmiş olmalıydı. Arka taraftaki mutfak servisi *shang*

Saray son derece yetenekliydi ve hatta Majestelerini ve çeşitli kadınlarını memnun etmek için aynı yemeği farklı şekillerde hazırlardı. Ne zaman ki Örneğin Gyokuyou emziriyordu, ona iyi anne sütünü teşvik eden sonsuz bir dizi yemek servis etmişlerdi.

Yemek tadımı bittiğinde ve herkes mezelerine gömüldüğünde, Maomao zihninde bir şey gördü, kime ne verildiği konusunda bir yanlışlık olduğuna dair spekülasyonunu güçlendirdi. Lishu, ilgisiz eş, ona bakıyordu meze ve biraz solgun görünüyor.

Sanırım ne varsa sevmiyor. Ama bu İmparator'un en sevdiği yemek olduğu için bitirmemek vicdansızlık olurdu. servis edildi. Yemek çubuklarının ucunda titreyen bir dilim çiğ sazanla cesurca yemeğini yemeye çalışıyordu. Arkasında, yemeğin tadımcısı olarak görev yapan garson hanımın gözleri kapalıydı. Dudakları titriyor ve hafif bir kavis çiziyormuş gibi görünüyordu.

Gülüyordu.

Keşke bunu görmemiş olsaydım, diye düşündü Maomao, sonra bir sonraki yemeğe döndü.

Keşke sadece bir ziyafet olsaydı, diye düşündü Lihaku. İmparatorluk sarayının yüce tepelerinden herkese ve her şeye tepeden bakan bu elit tiplerle anlaşılamıyordu. Dışarıda, dondurucu soğukta, rüzgârın her an sizi tırmaladığı bir parti vermenin neresi eğlenceliydi?

Güzel bir yemek, iyi olurdu. Hepsi atalarını taklit etmeli, birkaç yakın arkadaşlarıyla bir şeftali bahçesinde bir içki ve biraz et yemeliler.

Ama soyluların olduğu her yerde zehir de olabilirdi. Herhangi bir Malzemeler ne kadar iyi olursa olsun, ne kadar mükemmel hazırlanmış olursa olsun, yemek tadımcıları onlarla işlerini bitirene kadar soğur ve sıcaklıkla birlikte lezzetin en az yarısı da giderdi.

Yiyeceklerde zehir olup olmadığını kontrol edenleri suçlamıyordu ama bir lokmayı dudaklarına götürmek için kendilerini nasıl zorladıklarını, tüm bu süre boyunca yüzlerinin nasıl solgunlaştığını izlemek bile ona neredeyse pahalıya mal oluyordu. İştahı açıldı. Bugün, her zaman gibi, bunun çok uzun sürdüğünü hissetmekten kendini alamadı.

Ama gerçekte olan şey bu değilmiş gibi görünüyordu. Normalde, yemek tadımcıları kaplarını ağızlarına götürürken birbirlerine tedirginlikle bakarlardı. Ancak bugün, düpedüz hevesli görünen bir tadımcı vardı. Kıymetli Eş'e eşlik eden ufak tefek hanımefendi yemekten bir lokma aldı.

Diğer kadınlara bakmadan gümüş fincanından aperatif içti. Yavaşça yutkundu, sonra da sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi ağzını yıkadı.

Lihaku onun tanıdık geldiğini düşündü ve sonra onun daha önce saç çubuğu verdiği kadınlardan biri olduğunu hatırladı. O kadın Göze çarpan bir güzelliği yoktu, temiz ve derli topluydu ama özel bir ayrıcalığı yoktu. Muhtemelen arka saraydaki hizmetkâr kadınlar arasında kaybolup gitmişti.

Muhteşemdi. Yine de yüzündeki sabit ifade, bir bakışıyla diğerlerini alt edebilecek bir kadına işaret ediyordu.

İlk izlenimi kızın oldukça mesafeli görüldüğü yönündeydi, ancak kızın ifadesiz olduğuna karar vermesinin hemen ardından kız onun yanıldığını kanıtladı

kendiliğinden, açıklanamaz bir sırtışıla -ki bu sırtış ortaya çıktığı gibi aniden kayboldu. Şimdi oldukça hoşnutsuz görünüyordu. Tüm bunlara rağmen, tam bir kayıtsızlıkla zehirin tadına bakmaya devam etti. Bu çok garipti. Aynı zamanda zaman geçirmek için mükemmel bir yoldu, bir sonraki sefer nasıl bir surat yapacağını tahmin etmeye çalışmak.

Genç kadına çorba verildi ve bir kaşık aldı. Eleştirel bir gözle inceledi, sonra yavaşça dilinin üzerine birkaç damla damlattı. Gözleri biraz büyüdü, sonra birden yüzüne coşkulu bir gülümseme yayıldı. Yanaklarında bir kızarıklık vardı ve gözleri

Su. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, beyaz dişleri ve dolgun, neredeyse çekici kırmızı dili ortaya çıktı.

Kadınları bu kadar korkutucu yapan şey buydu. Dudaklarındaki son damlaları yalarken, sırtışı olgun bir meyve gibiydi, en başarılı fahişelerinki gibiydi. Yemek gerçekten lezzetli olmalıydı.

İçinde ne olabilir ki, tamamen sıradan bir kızı böylesine büyüleyici bir yaratığa dönüştüren neydi? Ya da belki de sarayın paha biçilmez derecede yetenekli aşçıları tarafından yapılan hazırlıktı?

Lihaku ağır ağır yutkundu ve tam o sırada genç kadın inanılmaz bir şey yaptı. Kesesinden bir mendil çıkardı, dudaklarına götürdü ve az önce yediğini tükürdü.

"Bu zehirli," dedi nedime, yüzünde yine düz bir ifade vardı. Sesinde bir kadının tüm aciliyeti vardı.

sıradan bir konuda rapor veren bir ve sonra kadınlar perdesinin arkasında kayboldu.

Ziyafet tam bir kaos içinde sona erdi.

Bölüm 19: Şenliklerden Sonra

"Çok enerjik bir yemek ."

Maomao daha ağzını yeni yıkamıştı ki, hiç beklenmedik ve tamamen beklenmedik bir anda boş gözlerle orta mesafeye bakıyordu az çalışan bir hadım ortaya çıktı. Onu ziyafetten bu kadar uzakta bulduğuna inanamıyordu.

Kısa bir süre önce Maomao, çiğ balıktan hemen sonra servis edilen yemekte zehir tespit etmişti. Tükürmüş ve kutlamadan geri çekilmişti.

Sanırım çoğu bekleyen kadın böyle bir şey yaptığı için azarlanırdı.

Daha ihtiyatlı olabilmeyi diledi ama bu mümkün değildi. Bu zehir uzun zamandır içtiği ilk zehirdi ve davetkâr ve lezzetliydi. Onu hemen yutabilirdi. Ancak bir yemek tadımcısı karşısına çıkan her zehri hevesle yutarsa, işini yapamazdı. Maomao'nun işler kontrolden çıkmadan önce kendisini durumdan uzaklaştırması gerekiyordu.

"Size iyi günler, Usta Jinshi." Onu her ifadesiz görüntüsüyle selamladı ama yanaklarının her zamanki kadar sert olmadığını hissetti; belki de zehrin bir kısmı hâlâ vücudundaydı. Bunun ona gülümsüyormuş gibi görünmesine içerledi.

"Sanırım iyi bir gün geçiren sizsiniz." Adam onu kolundan . Aslında oldukça üzgün görünüyordu.

"Ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Seni doktora götürüyorum tabii ki. Zehir tüketip öylece çekip gitmeniz saçma olurdu."

Aslında Maomao tam bir sağlık abidesiydi. Yemekteki toksine gelince, gerçekten yutmadığı sürece ona zarar vermesi zordu. Ama tükürmek yerine yutmuş olsaydı ne yapardı? İçinden bir merak geçti.

Büyük bir ihtimalle şu sıralar karıncalanma hissetmeye başlamıştı.

Şimdi.

Tükürmemeliydim. Belki de kalan çorbanın bir kısmını almak için çok geç değildi. Jinshi'ye bunun mümkün olup olmadığını sordu.

"Nesin sen, aptal mı?" dedi skandala uğramış bir halde.

"Her zaman kendimi geliştirmeye hevesli olduğumu söylemeyi tercih ederim."

Yine de herkesin bu tür bir kişisel gelişimi onaylamayacağını farkındaydı.

Her halükarda, Jinshi'nin saçındaki çubuğu değiştirmiş olmasına ve önceki gibi şık kıyafetler giymesine rağmen artık karakteristik ışıltısından çok az şey vardı. Bekle, yakası hafifçe yamuk muydu? Öyleydi! Demek buydu, alçak herif! Hiç şüphesiz, yağcılık yapmak için bahane olarak üşüdüğünü iddia edecekti.

Şu anda ne sesinde bal, ne de yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

Bu ışıltı açıp kapatabileceği bir şey mi? Yoksa o

Tüm olanlardan sonra sadece yorgun muydu? Belki de ziyafete katılmamasının nedeni, tüm zamanını bekleyen kadınlara, sivil memurlara, askerlere ve haremağalarına yaklaşıp ya da onlar tarafından yaklaşılarak geçirmiş olmasıydı. Evet, Maomao böyle yapardı. ile. Meşgul bir adamdan bahsediyoruz.

Onun olmak istemezdim.

Güzel ama durduğu yerden daha çok genç yaşta olduğundan şüphelendiği biri gibi görünüyordu.

Belki de daha gençti. Gaoshun'dan bundan sonra Jinshi onu ziyaret ettiğinde bunun ancak uygunsuz bir şey yaptıktan sonra olmasını sağlamasını istemesi gerekecekti.

"Sana bir şey söyleyeyim. Oradan öyle bir şekilde çıktın ki Bir kişinin içinde gerçekten zehir olup olmadığını merak ederek o lanet çorbayı içmesi ne kadar da acıklı!"

"Kim bu kadar aptal olabilir ki?" Pek çok farklı zehir türü vardı. Bazıları tüketildikten sonra uzun bir süre etkilerini göstermiyordu.

"Bir bakan uyuşukluk hissediyor. Ortalık karıştı." Ah, yani ulusun geleceği potansiyel olarak tehlikedeydi.

"Keşke bilseydim - bunu kullanabilirdik." Boynundan bez bir kese çıkardı, az önce sakladığı bir şeydi.

göğüs dolgusunun altında. İçinde önceki gece sessizce hazırladığı bir kusturucu vardı. "O kadar güçlü yaptım ki midenizden öksürebilirsiniz."

Jinshi şüpheli bir tavırla, "Kulağa zehirin ta kendisi gibi geliyor," dedi. "Burada kendi tıp subayımız var. Her şeyi onun ellerine bırakabilirsiniz."

Birden Maomao'nun aklına bir şey geldi ve olduğu yerde durdu.

"Ne oldu?" Jinshi sordu.

"Bir ricam var. Mümkünse yanımızda getirmek istediğim biri var." Maomao'nun açıklığa kavuşturmak istediği bir konu vardı. Ve bunu yapmasına yardımcı olabilecek tek bir kişi vardı.

"Kim? Bana bir isim ver," diye kaşlarını çatı Jinshi.

"Erdemli Eş, Leydi Lishu. Onu çağırabilir misiniz?" Maomao sakın ve kendinden emin bir şekilde cevap verdi.

Lishu çağrıya cevap verdiğinde, Jinshi'ye bahar kadar hoş bir gülümseme verirken, Maomao'ya sadece tamamen küçümseyen bir bakış attı. *Kim* bu? Bilmek istiyor gibiydi. Sağ eliyle sol elini huzursuzca ovuşturdu. Oldukça gençti ama yine de kadın denen yaratıktı.

Muayenehaneye gitmeyi denediler, ancak tüm şişirilmiş beyinli önemli tipler orada olmaları gerektiğini düşündükleri için inanılmaz bir kalabalık vardı ve Jinshi, Maomao ve Lishu gitmek zorunda kaldılar kullanılmayan bir idari ofise . Bu, Maomao'ya mimarının arka saray ile dışarısı arasında nasıl farklılık gösterdiğini takdir etme şansı verdi. Oda süssüz ama genişti.

Eş Lishu'nun suratı asıktı. Maomao, Gaoshun'dan Lishu'nun refakatçilerinin çoğunu uzaklaştırmasını istedi. Onları bir sürü halinde takip etti, böylece eşiyle birlikte sadece bir kişi kaldı.

Maomao başını serinletmek için bir antitoksin aldı. Bu ilaç olmadan da tamamen güvende olabilirdi ama yine de emin istiyordu ve başka birinin ilacı nasıl yaptığını görmek ilgisini çekmişti. Bu durumda, midesindekilerin tamamını çıkaracak kadar güçlü bir şekilde kusmasına neden oldu, nefis bir kusturucuydu. Arka saraydaki şarlatanın aksine, ana sarayın doktoru mahkeme son derece yetkindi. Jinshi, Maomao'nun sırtışını izledi.

Sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi her seferinde kusuyordu. Yine de genç bir kadın kusarken ona bakmasının oldukça kaba bir davranış olduğunu düşündü.

Artık oldukça dinlenmiş görünen Maomao, Lishu'nun önünde eğildi. Eşi ona gözlerini kısarak baktı.

Maomao Lishu'ya yaklaşarak, "Affedersiniz," dedi. Maomao sol elini tutup uzun kolunu geriye doğru kıvrarak soluk kolunu ortaya çıkardığında Lishu şaşkınlıkla tepki verdi. "Biliyordum," dedi Maomao.

Tam da beklediği şeyi gördü: normalde pürüzsüz ve lekesiz olan cildinde kırmızı bir kızarıklık vardı. "Balık yemeğinde yememen gereken bir şey vardı."

Lishu Maomao'ya bakmayı reddetti.

"Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?" Jinshi dedi ki, kolları geçti. İlahi tavrı sessizce geri dönmüştü ama hâlâ gülümsemedi.

"Bazı insanlar bazı şeyleri yiyemezler. Sadece balık değil. Bazılarının midesi yumurta, buğday ya da süt ürünlerini kaldırmıyor. Ben de karabuğdaydan kaçınmak zorundayım." Jinshi ve Gaoshun hayretle baktılar. Bunu söyleyen, rastgele zehir yutan bir kızdı!

Beni rahat bırakın, diye yalvardı Maomao sessizce. Kendini karabuğdaya alıştırmaya çalışmıştı ama karabuğday bronşlarının kasılmasına neden oluyor ve nefes almasını tehdit ediyordu. Aynı zamanda kızarıklıklara da neden oluyordu, ama sadece midesi tarafından emildikten sonra, bu yüzden uygun bir porsiyona karar vermek zordu ve etkilerinin geçmesi uzun zaman alıyordu. Sonunda kendini bu şeye alıştırmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Hâlâ bir gün bir kez daha denemeyi umuyordu ama bunu burada, arka sarayda yapmayacaktı, Bir şeyler ters giderse tek umudu şarlatan doktor olacaktı.

"Nereden biliyorsun?" Lishu titreyerek sordu.

"Önce sana bir soru sorayım. Karnınız nasıl? Mide bulantınız ya da kramplarınız yok gibi görünüyor." Maomao daha sonra ama Eş Lishu başını şiddetle salladı. Burada, tek bir kişinin önünde bunu düşünmek çok aşağılayıcıydı.

herkesin takıntılı görüldüğü aristokrat. Bu, Maomao'nun Lishu'nun kendisini aşağılamasına karşılık vermek için kullandığı küçük bir yöntemdi.

"O halde, lütfen oturun." Gaoshun ilk bakışta görüldüğünden daha ilgili bir tavırla bir sandalye çekti. Lishu oturdu.

"Sorun şu ki, yemeğiniz Leydi ile değiştirildi.

Gyokuyou'nun yeri. Hanımefendi yemek konusunda seçici değil, bu yüzden çoğunlukla Majesteleriyle aynı şeyleri yiyor," dedi Maomao. Ancak bu durumda, yemeklerinde kullanılan malzemelerden bir ya da ikisi farklıydı.

"Uskumru ve abalone - yiyemediğin şeyler , değil mi?"

Eşi başını salladı. Lishu'ya eşlik eden kadının yüzündeki şaşkınlık ifadesi Maomao'nun gözünden kaçmadı.

Maomao, "Bu tür diyet kısıtlamaları altında çalışmayanlar, bunun tercihin ötesine geçtiğini her zaman anlamıyor" dedi.

"Bu vakada, sonuçlar kızarıklıktan daha kötü değil gibi görünüyor, ancak bazen bu tür yiyecekler nefes almada zorluğa veya Hatta kalp sorunları. O kadar ileri gideceğim ki, eğer birisi size *bilerek* yiyemeyeceğiniz yiyecekler verirse, bu size zehir servis etmekle eşdeğerdir." Bu söz odanın geri kalanından hemen tepki aldı. "Anladığım kadarıyla İtiraz etmekte zorlandığınız koşullar olabilir, ama kendinizi büyük bir tehlikeye attınız." Maomao'nun bakışları hanımefendi ile hizmetkârı arasında gidip geldi. "Gelecekte bu dersi unutmamanızı tavsiye ederim." Her ikisiyle de konuşuyordu. Bir süre sonra Jinshi'ye, "Lütfen her zamanki şefinin de haberdar olduğundan emin olun," diye ekledi.

Ancak Lishu ve hizmetkârı hâlâ bir şey anlamamış görünüyordu. Maomao nedimeye tehlikeyi uzun uzun anlattı ve Lishu'nun başka bir tepki vermesi durumunda ne yapması gerektiğini not etti. Kadının beti benzi atmış, başını küçük, sarsıcı hareketlerle sallıyordu.

Demek birini tehdit etmek böyle bir şey.

Lishu'nun yanında kalan kadın onun yemek tadımcısıydı. Gülüyordu.

Eş Lishu geri çekildikten sonra Maomao arkasında neredeyse yapışkan bir atmosfer hissetti ve sonunda üzerinde bir el hissetti omuz. Elin sahibine soğuk bir bakış fırlattı; ona bir solucana bakar gibi baksaydı daha iyi olurdu.

"Ben basit biriyim ve bana dokunmamanızı dilerim." Daha az zarif kelimelerle: *Siktir git.*

"Bana böyle şeyler söyleyen tek kişi sensin."

"Sanırım diğer herkes çok düşünceli." Maomao Jinshi'den uzaklaştı. Mide ekşimesi varmış gibi çekti ve kendisine ilaç olması umuduyla Gaoshun'u aradı ama efendisine her zaman sadık olan Gaoshun, "Lütfen ona katlan: *Lütfen, sadece ona katlan.*

Maomao, "Pekâlâ, geri dönüp Leydi Gyokuyou'ya rapor vermeliyim," dedi. "Bana neden eşin yemek tadımcısının buraya gelmesini istediğinizi söyleyin.

Bizimle birlikte," dedi Jinshi ve aniden konunun özüne girdi.

Onunla uğraşmanın bu kadar zor olmasının nedeni buydu.

Maomao ifadesiz bir şekilde, "Ne demek istediğinizi anlamadığımı eminim," dedi.

"Yemekleri hazırlayan kişinin hata yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bilemem." Sonuna kadar aptalı oynayacaktı. "O zaman en azından şuna cevap verin. Erdemli Eş kasıtlı olarak mı hedef alındı?"

"Eğer diğer kaselerde zehir yoksa..."

O zaman bunun kasıtlı olması gerekir.

Jinshi düşüncelere dalmışken Maomao odadan çıktı. Güvenli bir şekilde dışarı çıktığında duvara yaslandı ve uzun bir nefes verdi.

Bölüm 20: Parmaklar

Yeşim Köşkü'ne döndüğünde Maomao kendisini titiz bir bakımdan geçmiş olarak buldu. Yeni kıyafetler giydirildi ve yatağa atıldı, her zamanki sıkışık odasında değil, düzgün bir yatakla hazırlanmış çok daha büyük bir yedek odada. Bu yeni ipek yatakta biraz dinlendikten sonra Maomao samanları düşündü. Genellikle üzerinde uyuduğu ve kendini bir bataklıktan bulutlara yükselmiş gibi hissettiği minder.

"İlaç aldım ve hiçbir sorunum yok. Fiziksel olarak," diye itiraz etti. *İlaç* derken kusturucuyu kastediyordu ama bunu söylemesine gerek yoktu.

"Saçmalama. O yemeği yiyen bakanı *görmeliydiniz*. O şeyi vücudundan atmış olman umurumda değil, İyi ve olmana imkân yok," dedi Yinghua, nemli bir bezi endişeyle Maomao'nun alnına bastırarak.

Aptal, aptal bakan, diye düşündü Maomao. Acaba aldığı ilk ilaçla gerçekten her şeyi atmayı başarmış mıydı diye merak etti verilmişti ama merakı ona burada özgürlük kazandırmayacaktı. Bu gerçeği kabul etti ve gözlerini kapattı.

Acı verici derecede uzun bir gündü.

Maomao düşündüğünden daha yorgun olmalıydı çünkü uyandığında neredeyse öğlen olmuştu. Bekleyen bir leydi için bu iyi değildi. Yataktan fırlayıp üzerini değiştirdi ve Hongniang'ı aramaya çıktı.

Hayır, bekle. Önce...

Maomao her zaman kullandığı yüz pudrasını bulmak için kendi odasına geri döndü. Herkesin çok ilgilendiği beyazlatıcı pudra değil, yüzündeki çilleri yaratan şey. Cilalı bir bronz levhayı ayna olarak kullanarak, dövmelelerinin etrafındaki noktalara parmak ucuyla dokundu ve özellikle

burnunun üstündekiler.

Bir daha kesinlikle makyajsız dışarı çıkmayacağım. Çok güzeldi. açıklamak için çok fazla sorun vardı. Maomao'nun aklından "çillerini" gizlemek için makyaj yapmış gibi davranmak geçti ama bu fikir onu sadece utandırdı. Muhtemelen biri bundan her bahsettiğinde kızarmış bir bakire gibi tepki vermesi beklenecekti.

Maomao'nun midesi gurulduyordu, bu yüzden atıştırmak için kalan ay keklerinden birini yedi. Kendisini silmek isterdi ama zamanı yoktu. Diğerlerinin çalıştığı yere doğru ilerledi.

Hongniang, Konsolos Gyokuyou ile birlikte Prens Lingli'ye göz kulak oluyordu. Oldukça hareketli olan genç bayandan gözlerini ayırmıyordu, Halının üzerinde kalması için onu hareket ettiriyor ya da prenses ayağa kalkmaya çalışırken düşmemesi için sandalyeleri destekliyordu. Oldukça erken gelişmiş görünüyordu.

Maomao başını eğerek, "Uyuyakaldığım için en içten özürlerimi sunarım," dedi. "Fazla uyumak mı? Bugün izin almalıydın." Gyokuyou bir elini Maomao'nun yanağına götürdü, endişeli görünüyordu.

"Pek sayılmaz leydim. Bana ihtiyacınız olursa lütfen arayın," dedi Maomao ama kendisine nadiren ciddi bir iş verildiğini ve muhtemelen yalnız bırakılacağını çok iyi biliyordu.

"Çillerin..." Gyokuyou, Maomao'nun fark etmesini en az istediği şeye odaklanarak konuştu.

"Onlarla kendimi çok daha iyi hissediyorum. Hanımefendi için sakıncası yoksa."

"Evet, elbette," dedi Gyokuyou, Maomao'nun beklediğinden çok daha kolay bir şekilde konuyu kapatarak. Maomao ona araştıran bir bakış attı ama Gyokuyou şöyle dedi: "Kesinlikle herkes o nedimemin *kim* olduğunu bilmek istiyordu. Ben de soruların asla bitmeyecek!"

"Özür dilerim."

Maomao, insanların zehirin varlığını ilan eden ve ardından kendi isteğiyle ziyafeti terk eden bir hizmetçi kıza iyi gözle bakmadığından şüpheleniyordu. Özel olarak, bunun için cezalandırılıp cezalandırılmayacağı konusunda bile endişelenmişti ve herhangi bir kınama gelmeyeceğini öğrenince rahatladı.

"En azından bu çillerle insanlar seni doğru tanıyamaz."

uzakta. Bu en iyisi olabilir."

Maomao bundan daha incelikli davrandığını düşünmüştü ama belki de yanılıyordu. Hatası neredeydi?

"Bir şey var. Gaoshun bu sabah seni aramaya geldi. Onu görecek misin? Boş vakti varmış gibi görünüyordu, ben de onu dışarıda ot biçmeye gönderdim."

Ayıklamak mı?

Doğru, görevi İmparator'un en sevdiği eşi yerine getiriyordu ama Gaoşun hizmetkâr bir kız değildi. Ya da belki de bu işi gönüllü olarak üstlenmişti. Maomao'nun izlenimine göre Gaoshun Hiyerarşide oldukça yüksek bir mevkideydi ama aynı zamanda yumuşak başlı birine benziyordu. Bekleyen hanımlardan herhangi birinin onun için çok zordu. Özellikle Gaoshun etraftayken Hongniang'ın gözlerinin parladığını hissediyordu. Baş nedime otuz yaşlarındaydı ve yakışıklılığına rağmen hatırı sayılır yetkinliği potansiyel taliplerini korkutuyordu.

"Oturma odasını ödünç alabilir miyiz?" Maomao sordu.

". Onu hemen çağıracağım," dedi Gyokuyou ve Gaoshun'u aramaya giden Hongniang'dan prensesi aldı. Maomao tam onu takip etmek üzereydi ki Gyokuyou eliyle onu durdurdu ve oturma odasına yönlendirdi.

Gaoshun, "Üstat Jinshi bunu selamlarıyla birlikte gönderdi," dedi hemen odaya girdi. Masanın üzerine bezle sarılmış bir paket koydu. Maomao paketi açtığında içi çorba dolu gümüş bir kâse gördü. Maomao'nun tadına baktığı şey değil, Konsolos Gyokuyou'nun yemek üzere olduğu tabak. Dün onu reddetmişti ama sonunda bunu sağlayacak kadar nazik davranmıştı. Kibarlık ediyordu ama Maomao bunun aynı zamanda bir soruşturma emri olduğunu tahmin etti.

Gaoshun belirgin bir endişe ifadesiyle, "Lütfen onu yemeyin," dedi.

Maomao, "Aklından bile geçirme," diye cevap verdi. *Ama sadece gümüş olduğu için*

çürümeyi teşvik eder. Oksitlenmiş yiyecekler asla lezzetli değildir.

Gaoshun onun çorbayı içmemek için kendi nedeni olduğunu fark etmemiş gibiydi. Onu şüpheyle izledi. Maomao doğrudan dokunmamaya dikkat ederek kâseye baktı. O da gözlerini

kaseye, içindekilere değil.

"Bir şey öğreniyor musun?" Gaoshun ona sordu.

"Buna çıplak ellerinle mi dokundun?"

"Hayır, sadece gerçekten zehirli olup olmadıklarını anlamak için kaşıkla içindekilerin bir kısmını çıkardım."

Sonra da zehir dolu bir kâseye dokunmaktan çekindiği anlaşılan Maomao'ya götürmek üzere bir beze sarmış.

Bu, Maomao'nun beklenti içinde dudaklarını yalamasına neden oldu.

"Pekala.

Bir dakika burada bekleyin." Oturma odasından çıktı ve salona gitti.

Mutfakta rafları karıştırıp bir şeyler aradı. Sonra daha önce uyuduğu odaya geri döndü. O

Başını süslü yatağa doğru eğdi, kumaşı dikiş yerlerinden ayırdı ve

Gaoshun'un beklediği yere geri dönmeden önce bir kısmını çıkardı.

Gaoshun'un gözünde, bir elinde beyaz bir pudra ve diğer elinde yumuşak görünümlü bir dolgu taşıyordu.

Diğer.

Maomao yastığı toparladı ve üzerine toz un serpti. Sonra gümüş kâseye hafifçe vurdu. Gaoshun merakla ona baktı. "Bu nedir?" diye sordu, üzerindeki izleri gözlemleyerek.

kasenin üzerinde belirdi.

"İnsan dokunuşunun izleri."

İnsan parmakları metal üzerinde kolayca iz bırakır. Özellikle de gümüşte. Küçükken Maomao'nun babası, yaramazlık yapmasını engellemek için dokunmaması gereken kapların üzerine boyalar sürmüştü. Az önce unla yaptığı küçük numara, bir ilham kaynağıydı.

O eski anı ve o bile ne kadar iyi olduğuna şaşırmıştı.

İşe yaradı. Un biraz daha ince olsaydı, izleri çıkarmak daha kolay bile olabilirdi.

"Gümüş kaplar kullanılmadan önce daima silinir. Sonuçta bulanık olurlarsa değersiz ."

Kase üzerinde birkaç farklı parmak izi tespit edilmiştir. Konumlarından ve boyutlarından, kâsenin nasıl tutulduğunu tahmin etmek mümkündü.

Baskıların tam desenleri tam olarak görünmese bile.

"Bu kaseye dokunulmuş..." Maomao dedi ama sonra durdu.

Gaoshun, onun yetersiz kalışını fark edemeyecek kadar anlayışlıydı. "Evet? Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Gaoshun'dan beceriksizce sır saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Bir gün önceki küçük maskaralığını anlamsız kılacak olsa bile. Maomao küçük bir iç geçirdi. "Bu kâseye toplamda dört kişinin dokunduğunu tahmin ediyorum." Beyaz tozun üzerindeki farklı desenleri işaret etti, kâseye dokunmamaya dikkat ederek kendi yüzeyinde. "Parlatırken kâseye dokunulmaz, bu yüzden parmak izlerinin çorbayı dağıtan kişiye, servis eden kişiye, Erdemli Eş'in yemek tadımcısına ve kimliği belirlenemeyen bir kişiye ait olduğunu varsayabiliriz."

Gaoshun ona sert bir bakış attı. "Neden yemek tadımcısı?"

Maomao bu işin sessizce bitmesini istiyordu ama her şey bu suskun adamın nasıl tepki vereceğine . "Çok basit. Çünkü yemek tadımcısının kaseleri kasten değiştirdiğinden şüpheleniyorum." Hanımının ne yiyip ne yiyemeyeceğini gayet iyi biliyordu ve kaseleri bilerek değiştirmişti. Kötü niyetle. Maomao kaseyi yere bıraktı, yüzünde hoş olmayan bir ifade belirdi. "Bu bir çeşit zorbalık."

"Zorbalık," diye tekrarladı Gaoshun, sanki buna inanamıyormuş gibi. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Bir nedimenin yüksek rütbeli bir eşe böyle bir şey yapması düşünülemezdi. İmkansızdı.

"Görüyorum ki emin değilsiniz," dedi Maomao. Gaoshun bilmek istemiyor gibi görünüyorsa, Maomao'nun ona söylemeye hiç niyeti yoktu. Söylemedi de.

varsayımlara dayanarak konuşmayı sevmezdi. Ama eğer bu kâsenin üzerinde bekleyen kadının parmak izlerinin neden bulunduğunu açıklamak istiyorsa, bunu yapmak zorunda kalabilirdi. Maomao, Gaoshun'u yanıltmak için yarım yamalak girişimlerde bulunmaktansa dürüstçe fikrini söylemenin daha iyi olacağına karar verdi.

"Ne düşündüğünüzü bana da anlatır mısınız?" Gaoshun onu incelerken kollarını kavuşturarak sordu.

"Pekâlâ, efendim. Lütfen bunun benim açımdan sadece bir spekülasyon olduğunu anlayın."

" değil."

Başlangıç olarak, Eş Lishu'nun olağandışı durumunu düşünün. Kendisi daha önceki İmparatorun cariyesi iken

Çok gençti ve kocası öldüğünde kendini rahibe olarak buldu. Pek çok kadına, özellikle de zengin olanlara, kendilerini bedenlen ve ruhen tamamen kocalarına adamalarının bir eş görevi olduğu öğretilirdi. Siyasi mantığı anlamış olsa da, Lishu eski eşinin oğluyla evlenmeyi korkunç derecede iffetsiz bulmuş olmalı.

"Konsolos Lishu'nun bahçede ne giydiğini gördün mü? Parti mi?" Maomao sordu. Faziletli Eş, boyunu çok aşan pembe, şatafatlı bir elbise giymişti.

Gaoshun hiçbir şey söylemedi, bu da onun içinde bulunduğu çevrelerde itibarının zayıf olduğunu gösteriyordu.

"Bu... biraz görgüsüzceydi, diyebilir miyiz?" Maomao önerdi. Ancak Konsolos Lishu'nun refakatçilerinin hepsi de çoğunlukla beyaz olan kıyafetler giymişti. "Normal bir durumda, nedimeler hep birlikte hanımlarını daha ihtiyatlı bir şeyler giymeye ikna eder ya da kendi kıyafetlerini hanımlarıninkiyile uyumlu hale getirirlerdi. Bunun yerine, yaptıkları şey Konsolos Lishu'yu palyaço gibi."

Bir nedime hanımına destek olmak için oradaydı. Bu, Hongniang'ın Konsolos Gyokuyou'nun diğer kadınlarına öğrettiği bir şeydi. Yinghua da ziyafet sırasında benzer bir şey söylemişti. Hanımlarını daha da öne çıkarmak için hafif kıyafetler giymekle ilgili bir şey. Bunu akılda tutarak, Konsolos Lishu'nun nedimeleriyle kıyafet konusundaki tartışma yeni bir boyut kazandı.

Saf Konsolos'un nedimleri onları uygunsuz davranışlarından dolayı azarlıyordu.

Acemi Lishu, pembe elbisenin kendisine çok yakışacağını söyleyerek gururunu okşayan hizmetkâr kadınların insafına kalmıştı onun üzerinde. Maomao'nun aklında hiç şüphe yoktu. Arka sarayda her yer düşmanlarla doluydu; insanın güvенеbileceği tek kişiler nedimeleriydi. Ve bunlar bu güvene ihanet ederek metresleri.

"Ve sırf Konsolos Lishu'nun hayatını daha da zorlaştırmak için yiyecekleri daha da değiştirdiklerine mi inanıyorsunuz?" Gaoshun tereddütle konuştu.

"Evet. Ama ne gariptir ki bu onu kurtardı."

Zehirin birçok çeşidi vardı. Bazıları oldukça güçlüydü, ama

hiçbir etki göstermedi. Başka bir deyişle, kaseler değiştirilmemiş olsaydı, Lishu'nun yemek tadımcısı yine de hiçbir kötü etki göstermeyecekti ve eş muhtemelen çorbayı içecekti,

Her şeyin olduğunu varsayarak.

Sanırım bugünlük bu kadar spekülasyon yeter. Maomao kâseyi tekrar eline aldı ve kenarını işaret etti. "Bunların zehri buraya koyanın parmak izleri olduğundan şüpheleniyorum. Belki de bunu yaparken kassenin kenarını sıkıştırmışlardır."

Hongniang'ın onlara öğrettiği bir başka şey de, bir yemek kabının kenarına asla dokunulmaması gerektiği idi. Parmaklar, soylu bir kişinin dudaklarının dokunabileceği hiçbir şeyi kirletmemelidir.

Maomao, "ilişkin benim görüşüm bu," dedi.

Gaoşun çenesini ovuşturdu ve kâseye baktı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, efendim?" Maomao, hâlâ bezine sarılı olan gemiyi Gaoshun'a geri verdi.

"Neden o kadını korumaya çalıştın?" Maomao'nun gergin ifadesinin aksine, Gaoshun düpedüz meraklı görünüyordu.

"Bir eşle kıyaslandığında," dedi Maomao, "bir leydinin hayatı çok ucuz." Özellikle de bir yemek tadıcısınıninki.

Gaoshun onun ne dediğini anlamış gibi kolayca başını salladı. "Jinshi Usta'nın durumu anladığından emin olacağım."

"Teşekkür ederim." Maomao kibarca Gaoshun'un gidişini izledi ve sonra bir sandalyeye yığıldı. "Tamam, tamam. Haklısın. Ona teşekkür etmem gerekecek."

Ne olsa onları değiştirecek kadar nazikti.

Maomao bunu gerçekten içmeliydi, diye düşündü.

"...Durum böyle efendim," dedi Gaoshun ve Yeşim Köşkü'nde öğrendikleriyle ilgili raporunu tamamladı. Kendisi gidemeyecek kadar meşgul olan Jinshi bir elini saçlarının arasında gezdirdi düşünceli bir şekilde. Masasının üzerinde kâğıtlar yığılıydı ve elindeki sopası duruyordu. Büyük ama çorak idari ofiste sadece o ve Gaoshun vardı.

Jinshi, "Ne kadar iyi bir konuşmacı olduğun beni her zaman etkilemiştir," dedi.

"Siz öyle diyorsanız efendim," dedi her zaman gergin olan yardımcısı sertçe. "Durum ne olursa olsun, bunun içeriden bir iş olduğu açık."

Gaoshun kaşlarını çatarak, "Koşullar öyle gösteriyor," dedi. Her zaman doğrudan konuya girerdi.

Jinshi'nin başı ağrıyordu. Düşünmeyi istedi. Diğerlerinin yanı sıra Bir gün öncesinden beri uyumaya, hatta kıyafetlerini değiştirmeye bile vakti olmamıştı. Bu durum öfke nöbeti geçirmesi için yeterliydi.

"Poker suratınız kayıyor, efendim."

Jinshi'nin her zamanki tatlı gülümsemesi kaybolmuştu. Genç bir adama daha çok yakışan somurtkan bir ifade takınmıştı. Ve Gaoshun onu bir kitap gibi okuyor gibiydi.

"Burada başka kimse yok. Bu gerçekten önemli mi?" Bakıcısı her zaman çok katıydı.

"Ben buradayım."

"Sen sayılmazsın."

"Evet, sayıyorum."

Jinshi şakanın onu bu durumdan kurtaracağını ummuştu ama ciddi ve çalışkan Gaoshun'un doğru zamanlarda espri anlayışı hiç olmamıştı. Doğduğunuz günden itibaren her hareketinize dikkat eden birinin olması ne büyük bir yükü.

Gaoshun başını işaret ederek, "Hâlâ saç çubuğunu takıyorsun," dedi.

"Oh. Kahretsin." Jinshi genellikle bu şekilde konuşmazdı. "Oldukça iyi gizlenmişti. Kimsenin fark ettiğini sanmıyorum." Jinshi sopayı çekerek hatırı sayılır bir işçiliğe sahip bir aksesuarı ortaya çıkardı. Efsanevi *qilin* şeklinde oyulmuştu, geyik ve at arası şeydi. Kutsal hayvanların başı olduğu söylenirdi ve onun benzerini takma hakkı sadece hatırı sayılır bir rütbeye sahip olanlara verilirdi.

"Al. Güvenli bir yerde sakla." Jinshi çubuğu kayıtsızca Gaoshun'a fırlattı.

"Buna dikkat edin. Bu son derece önemli."

"Anlıyorum."

"Kesinlikle değilsin."

Ve son sözü de söyledikten sonra, neredeyse on altı yıldır Jinshi'den sorumlu olan adam ofisten ayrıldı.

Jinshi hâlâ bir çocuk gibi davranarak masanın üzerine uzandı. Hâlâ yapması gereken çok iş vardı. Acele etmesi ve kendine biraz boş zaman yaratması gerekiyordu.

"Pekâlâ, hadi başlayalım." Büyük bir esneme hareketi yaptı ve fırçasını eline aldı. Ellerinde çok fazla zaman olması için önce işini bitirmesi gerekiyordu.

Bölüm 21: Lihaku

Görünüşe göre zehirleme girişimi Maomao'nun sandığından çok daha büyük bir olaydı. Xiaolan bu konuda onu durmadan sıkıştırıyordu.

Çamaşırhanenin arkasındaki bir nokta, hizmetçi kızların dedikodu yapmak için en sevdiği yer haline gelmişti; şimdi Maomao ve Xiaolan orada tahta kutulara oturmuş, Xiaolan'ın özellikle sevdiği bir ikram olan şekerlenmiş alıç meyveleri şişlerini yiyorlardı.

Her şeyin tam ortasında olduğuma asla inanmazdı.

Xiaolan, sallanan bacaklarını tekmeleyerek tatlıları mideye indirirken yaşından daha genç görünüyordu. O da arka saraya satılanlardan biriydi ama bu fakir çiftçinin kızı yeni hayatından keyif alıyor gibiydi. Neşeli ve konuşkan olan kız, ailesinin onu köle olarak satmış olmasından çok, karnını doyuracak kadar yiyeceğinin olmasından memnun görünüyordu.

"Zehiri yiyen kişi, çalıştığın yerdeki hizmetli kadınlardan biriydi, değil mi Maomao?"

"Evet, ," dedi. Yalan söylemiyordu. Sadece tam olarak doğruyu söylemiyordu.

"Bu konuda pek bilgim yok. Sence o iyi mi?"

"Sanırım o iyi." Maomao, Xiaolan'ın aklında ne tür bir "iyi" olduğundan tam olarak emin değildi ama olumlu bir cevap

Sipariş. Bu konuşmadan son derece rahatsız olan Maomao, Xiaolan dudaklarını büzüp pes etmeden önce birkaç soruyu daha geçiştirdi.

Elinde sadece bir tane dut kalmış bir şişle oturuyordu. için

Maomao, kan kırmızısı mercan süslemeli bir saç çubuğuna benziyordu.

"İyi. Hiç saç çubuğu aldın mı?" Xiaolan cesaret etti.

"Sanırım." Aslında, zorunluluktan verilen de dahil olmak üzere dört tane.

Konsolos Gyokuyou'nun kolyesini de sayarsak. (Neden olmasın?) "Ha! O zaman buradan gidebilirsin." Xiaolan kaygısız bir şekilde Gülümse.

Hm? Bu Maomao'nun ilgisini çekti. "Ne dedin sen?" "Ne demek ne ? Gitmiyor musun?"

Yinghua da aynı şeyi vurgulamıştı. Maomao onu görmezden gelmişti. Şimdi bir hata yaptığını fark etmişti. Başını ellerinin arasına aldı ve kendini suçlamaya başladı.

"oldu?" Xiaolan, Maomao'ya endişeyle bakarak sordu.

"Bana bundan biraz daha bahset."

Maomao'nun aniden ve nihayet söylediği bir şeyle gibi görüldüğünü fark eden Xiaolan göğsünü kabarttı. "!" Ve sonra genç kadın Maomao'ya saç çubuklarının nasıl kullanıldığı hakkında bildiği her şeyi anlattı.

Çağrı Lihaku'ya tam da eğitimini bitirdiği sırada geldi. Terini silerken, kılıcını kırılmış halde yakındaki bir astına fırlattı. Antrenman sahası ter kokuyordu ve havada eforun sıcaklığını taşıyordu.

Cılız bir subay Lihaku'ya ahşap bir yazı şeridi ve bir kadın saç uzattı. Pembe mercanlarla süslü aksesuar, son zamanlarda dağıttığı birkaç taneden sadece biriydi. Kadınların, süsleri onlara ciddiyetle değil, zorunluluktan verdiğini anlayacaklarını varsaymıştı, ama görünüşe göre en azından biri yapmamıştı. Onu utandırmak istemezdi ama kız gerçekten ciddiye bu onun için sorun yaratabilirdi. Ama yine de, eğer güzelse, en azından onunla tanışmamak utanç verici olurdu. Onu nasıl nazikçe hayal kırıklığına uğratacağını düşünen Lihaku yazı şeridine baktı. Şöyle yazıyordu: *Jade Pavilion-Maomao*.

Yeşim Köşkü'ndeki kadınlardan sadece birine, o soğuk gözlü hizmetçiye bir saç çubuğu vermişti. Lihaku düşünceli bir şekilde çenesini okşadı ve kıyafetlerini değiştirmeye gitti.

Erkeklerin arka saraya girmesi genellikle yasaktı. Elbette bu, hâlâ çeşitli parçalarına sahip olan Lihaku için de geçerliydi. Arka sarayda hizmet etmeyi beklemiyordu; aslında, oldukça

yaparsa ne anlama geleceği konusunda endişeliydi.

Burası her ne kadar dehşet verici olsa da, özel izinle kadınlar çağrılabilirdi. Araç -birkaç olası araçtan biri- bunun gibi bir saç çubuğuydu. Lihaku merkezi kapının yanındaki nöbetçi kulübesinde genç kadının gelmesini bekledi. kendisine getirildi. Daracık alanda iki kişilik sandalyeler ve masalar ile kapının iki yanında birer haremağası duruyordu.

Arka saray tarafındaki kapıdan minyon yapılı genç bir kadın çıktı. Çiller burnunu çevreliyordu. Enfes güzelliklerle dolu bir yerde nadir rastlanan sade bir yüzdü onunki.

"Peki sen kimsin?" Lihaku hırladı.

"Bunu bana sık sık soruyorlar," diye cevap verdi kız kayıtsızca, burnunu avucunun içine saklayarak. Birden onu tanıdı. Bu, onu buraya çağırın kadının ta kendisiydi.

"Makyajlıyken çok farklı göründüğünü söyleyen oldu mu hiç?" "Sık sık."

Genç kadın bu sözden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, ama gerçeği samimiyetle kabul etti.

Lihaku entelektüel olarak bunun o olduğunu anladı, bekleyen hanımefendi, yemek tadımcısı. Ama zihninde, çilli yüzle cazibeli fahişenin gülümsemesini bir türlü bağdaştıramıyordu. Bu En garip şey.

"Dinle, beni buraya bu şekilde çağırmanın ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?" Lihaku kollarını kavuşturdu, sonra da bacak bacak üstüne attı. İri yarı ordu subayının bu hareketi karşısında en ufak bir korkuya kapılmayan minyon genç kadın, "Ailemin yanına dönmek istiyorum," dedi. Bunu söylerken sesi tamamen duygusuz çıkıyordu.

Lihaku başını kaşıdı. "Ve benim yardım edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet. Eğer bana kefil olursan, sana yardım edebileceğimi duydum. geçici bir izin temin ."

Bu kız çok saçma şeyler söylüyordu. Kızın saç çubuklarının *gerçekten* ne işe yaradığını anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Ama Maomao adındaki kızın onu evine dönmek için kullanmak istediği belliydi. Sadece kendisi için iyi bir subay aramakla kalmıyordu. Cesur muydu, yoksa pervasız mı?

Lihaku çenesini ellerine dayadı ve . Kızın bunun kaba olduğunu düşünmesi umurunda değildi. İşte böyle olacaktı. "Peki, Ne? Seninle birlikte oynamalı mıyım?" Lihaku nezaketi ve iyi kalpliliğiyle tanınırdı, ancak ters ters baktığında yine de uygun bir şekilde korkutucu görünmeyi başarabilirdi. Tembelce davrandığında Astlarını azarladı, olayla hiçbir ilgisi olmayanlar bile özür dilemek zorunda hissettiler. Yine de bu Maomao kaşlarını bile çatmadı. Ona duygusuzca baktı.

"Tam olarak değil. Sanırım minnettarlığımı göstermenin bir yolunu buldum." Masanın üzerine bir demet yazı şeridi koydu. Görünüşe göre bir

Giriş mektubu.

"*Meimei, Pairin, Joka.*" Bunlar kadın isimleriydi. Aslında Lihaku onları duymuştu. Birçok erkek duymuştu.

"Belki de Verdigris Evi'nde bir çiçek izleme gezisi."

Bunlar en yüksek sınıftan fahişelerin isimleriydi, bir kişinin bir yıllık maaşını tek bir gecede gümüş olarak harcayabileceği kadınlardı. Mektupta adı geçen kadınlar topluca Üç Prenses olarak biliniyordu ve en popüler kadınlardı.

Maomao, "Herhangi bir endişeniz varsa, onlara bunu göstermeniz yeterli," dedi ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Bu bir şaka olmalı."

"Sizi temin ederim, durum oldukça ciddi."

Lihaku buna inanmakta güçlük çekiyordu. Sıradan bir leydinin, en yüksek rütbeli subayların bile görüşmekte zorlandığı fahişelerle bağlantı kurması neredeyse düşünülemezdi. Burada neler oluyordu? Lihaku ne yapacağını şaşırılmış bir halde saçlarını çekiştirirken genç kadın içini çekerek ayağa kalktı.

"Ne?" Lihaku sordu.

"Bana inanmadığınızı görebiliyorum. Zamanınızı harcadığım için özür dilerim." Maomao üniformasının yakasından sessizce bir şey çıkardı. Aslında iki şey. Saç çubukları: biri kuvars, diğeri, Gümüş. İma ettiği şey açıkltı: başka seçenekleri de vardı. "Tekrar özür dilerim. Başka birine soracağım."

"Şimdi bir saniye bekleyin." Lihaku, Maomao daha elini kaldıramadan elini odun demetinin üzerine vurdu.

Masa.

Kadın ifadesiz bir şekilde ona baktı. "Bir sorun mu var?" Onun doğrudan gözlerinin içine baktı, bu bakışları tecrübeli savaş adamlarını alt etti. Ve Lihaku onu alt ettiğini kabul etmek .

"Bundan emin misiniz, Leydi Gyokuyou?" Hongniang kapıdaki bir aralıktan Maomao'yu izledi. Rengi her zamankinden daha sağlıklı görünüyordu; eşyalarını toplarken neredeyse neşeli görünüyordu. İşin tuhafı, Maomao'nun kendisi de onun gayet normal göründüğünü düşünüyor gibiydi.

Eşi, "Sadece üç gün," diye cevap verdi.

"Evet, , ama..." Hongniang, kucağına almak için eteklerine yapışan küçük prensesi kucağına aldı. "*Eminim* ki o gerçekten anlıyorum."

"Evet, haklı olduğunuza eminim."

Diğer bekleyen hanımlar Maomao'yu Tebrikler, ama nedenini tam olarak kavrayamamış gibiydi. Sadece onlara hatıra getireceğine dair umursamazca söz vermişti.

Gyokuyou pencerenin önünde durmuş, dışarı bakıyordu. "Gerçekten, en çok üzüldüğüm kişi... şey." Uzun bir nefes verdi ama sonra yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Yine de çok eğlenceli." Fısıltıyla konuştu, ancak kelimeler Hongniang'dan kaçmadı.

Baş nedime endişeliydi: Ona başka bir tartışma daha olacaktı gibi geliyordu.

Sonunda işini bitiren ve yeniden boş zamanlarını değerlendiren Jinshi, Yeşim Köşkü'nü ziyaret ettiğinde Maomao'yu bir günle kaçırdığını fark etti.

Bölüm 22: Eve Dönüş

Maomao'nun dönmek için can attığı kırmızı ışık bölgesi aslında o kadar da uzakta değildi. Arka saray küçük bir şehir büyüklüğündeydi ama ülkenin başkentinin içinde yer alıyordu. Kırmızı ışık bölgesi, saray kompleksinden metropolün karşı tarafında yer alıyordu, ancak İmparatorluk konutunun yüksek duvarları ve derin hendekleri aşılabılırsa, yürüme mesafesindeydi.

Bir araba bulma zahmetine girmemize hiç gerek yoktu, diye düşündü Maomao. Yanında, Lihaku adındaki iri yarı adam oturmuş, atın dizginlerini elinde tutarak ıslık çalıyordu. Onun yüksek Bu ruh hali, Maomao'nun anlattıklarının doğru olduğunu şimdi anlamış olmasına bağlanabilir. Ülkedeki en ünlü fahişelerle tanışma ihtimali her erkeği iyi bir ruh haline sokardı.

Courtesan'ların, basit bir şekilde bir araya getirilmemesi gerektiği söylenmelidir.

sıradan fahişelerle birlikte. Bazıları

bedenlerini sattılar, evet, ama diğerleri sadece başarılarını sattılar. Kaba anlamda "popüler" olmak için yeterince müşteri almadılar.

Gerçekten de bu, algılanan değerlerinin artmasına yardımcı oldu.

Onlardan biriyle bir fincan çayı paylaşmak bile önemli miktarda gümüşe mal olabiliyordu

-Bırakın bir geceyi! Bu saygıdeğer kadınlar bir tür idol, sıradan insanların hayranlık nesneleri haline geldi. Bazı şehirli kızlar, kendileri de bu büyüleyici kadınlardan biri olma fikrine kapılarak, kırmızı ışık bölgesinin kapısını çalmaya başladılar, ancak sadece bir avuç kadarı bu yüce statüye gerçekten ulaşabildi.

Verdigris House, başkent in eğlence mahallesindeki en saygıdeğer kuruluşlardan biriydi; en az

Hanımlarının önemli bir kısmı orta dereceli cariyelerdi. En dikkate değer olanlar ise bölgenin en ünlü kadınlarıydı. Ve bunlardan bazıları Maomao'nun neredeyse kız kardeşi gibi gördüğü kadınlardı.

Araba takırdayarak ilerlerken tanıdık bir manzara ortaya çıktı.

Yemek için can attığı et şişleri satan bir sokak tezgâhı vardı, araba geçerken kokusu ona kadar geliyordu. Söğüt ağaçlarının dalları bir kanalın üzerine sarkıyordu ve

Yakacak odun satan biri. Her biri fırıldak taşıyan çocuklar koşarak yanlarından geçti.

Süslü bir kapının altından geçtiler ve sonra renk cümbüşüne boyanmış bir dünya önlerine serildi. Hala öğle vaktiydi ve etrafta fazla insan yoktu; gecenin birkaç aylak kadını el sallıyordu işyerlerinin ikinci katlarından.

Sonunda araba, girişi diğerlerinden fark edilir derecede büyük olan bir binanın önünde durdu. Maomao arabadan atladı ve koşarak girişte piposunu tüttüren zayıf, yaşlı bir kadının yanına gitti. "Hey, büyükanne. Seni bir süredir görmemiştin."

Uzun zaman önce inci gözyaşlarına sahip olduğu söylenen bir leydiydi, ama şimdi gözyaşları solmuş yapraklar gibi kurumuştı. Kendisini esaretten kurtarmak için yapılan teklifleri reddetmiş, bunun yerine yıllar geçtikçe herkesin korktuğu yaşlı bir el haline gelmişti. Zaman gerçekten de acımasızdı.

"Bir süre, gerçekten, seni cahil velet." Maomao'nun solar pleksusundan bir şok geçti. Boğazındaki safranın yükseldiğini, ağzında acı bir tat oluştuğunu hissetti. Ve garip bir şekilde, bunu bile sadece tanıdık, nostaljik olarak kaydedildi. Geçmişte kaç kez, çok fazla yuttuğu zehirleri kusması için bu şekilde uyarılmıştı?

Lihaku tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı ama temelde iyi bir insan olduğu için Maomao'nun sırtını hafifçe sıvazladı. *Bu kadın da kim?* diye sorar gibiydi. Maomao ayağıyla çamurlu zemindeki tozu biraz eşeledi. Lihaku ona endişeyle baktı.

"Demek sözde müşteriniz bu, ha?" Madam Lihaku'ya değerlendirci bir bakış attı. Bu arada araba da müessesenin erkek hizmetkârlarına emanet edilmişti. "İyi, güçlü bir vücut. Erkeksi özellikler. Duyduğuma göre gelecek vaat eden biriymiş."

"Büyükanne, bunu genellikle konuştuğun kişinin önünde sanmıyorum."

Madam duymamış gibi davrandı ama kapının önünü süpüren, fahişe eğitimi alan çırağı çağırırdı. "Git Pairin'i çağır."

Sanırım bugün bir yerlerde tembellik yapıyor."

"Eşleşmek..." Lihaku ağır ağır yutkundu. Pairin o ünlü fahişelerden biriydi; uzmanlık alanının enfes danslar olduğu söylenirdi. Lihaku'nun itibarı adına, hissettiği şeyin bir kadın arkadaşına duyduğu basit bir şehvet değil, gerçek yeteneklere sahip bir kadına duyduğu samimi takdir olduğunu eklemeliyiz. Bu idolle tanışmak için Bulutların üzerinde yaşamak, sadece onunla çay içmek bile büyük bir onurdu.

Eşleşmek mi? Yani... Evet, belki. Pairin, hoşuna gidenler için son derece iyi işler yapabiliyordu.

"Usta Lihaku," dedi Maomao, büyük ama şu anda yanındaki boş gözlü adama bir yumruk attı. "Pazularına ne kadar güveniyorsun?"

"Ne demek istediğinizi tam olarak anlamadım ama vücudumu herhangi bir erkek kadar iyi düşünmek hoşuma gidiyor."

"Öyle mi? İyi şanslar o zaman."

Lihaku ona son bir kez şaşkınca başını eğdi.

Çırak onu . Maomao ise kendisini buraya getirdiği için Lihaku'ya minnettardı ve ona bir şeyler vermek istiyordu minnettarlığını ifade edecek bir şey bulamazdı. Ve bir gecelik rüya, ömür boyu hatırlanacak bir anı sağlayabiliyordu.

"Şimdi, Maomao." Boğuk sesin sahibi korkunç bir gülümseme takındı. "On ay boyunca tek kelime etmedin mi?"

"Ne yapmam gerekiyordu? Arka sarayda görev yapıyordum." En azından genel durumu açıklayan bir tahta şerit göndermişti.

"Bana büyük borcun var. İlk kez müşteri kabul etmediğimi biliyorsun."

"İnan bana, biliyorum." Maomao çantasından bir kese çıkardı. Bu bugüne kadar arka saraydan elde ettiği kazancın yarısını içeriyordu- özellikle maaşından avans istemişti.

"Huh," diye kokladı kadın, kesenin içine bakarak. "Neredeyse yeterli değil."

"İtiraf etmeliyim ki Pairin'i gerçekten üretmeni beklemiyordum." Paranın, bir geceliğine çok iyi bir kadınla cilveleşmesini karşılayacağını düşünmüştü.

rütbeli bir fahişe. Ayrıca, Lihaku gibiler muhtemelen Üç Prenses'e bir göz atmakla bile tatmin olacaklardı. "At

azından bir fincan çayı karşılayacakmış gibi davran. Lütfen, benim için?"

"Aptal. kas beyinli bir salak mı? Pairin ısırır, bunu sen de biliyorsun."

Evet, tahmin etmiş olabilirim. En saygın fahişeler vücutlarını satmazlardı ama bu aşık olamayacakları anlamına gelmezdi. Bu işler böyledir. "Benim elimde değil diyelim..."

"Asla! Bu senin hesabına yazılacak."

"O kadar ödememin imkanı yok!" *Maaşımın geri kalanının bile aradaki farkı kapatacağını sanmıyorum. İmkânı yok.*

Maomao derin düşüncelere dalmıştı. Kadın açıkça onunla dalga geçiyordu. Bu yeni bir şey değildi.

"Bah, en kötü ihtimalle borcunu bedeninde ödeyebilirsin. Majestelerinin o büyük, süslü sarayındaki tek müşteriniz olduğuna biliyorum, ama aynı fikir. Ve tüm o yara izleri için endişelenme. Bu tür şeylerden hoşlanan bazı tipler var."

Madam bunca yıl boyunca Maomao'nun bir fahişe olması için ısrarla uğraşmıştı. Tüm hayatını kırmızı ışık bölgesinde geçirmiş olan kadın, bir fahişenin kaderinin mutsuz bir kader olduğunu düşünmüyordu.

"Sözleşmemin bitmesine daha bir yıl var."

"O zaman beni daha fazla müşteriyle korkutmak için harcayın. Yaşlı moruklar da değil. Bugünkü arkadaşın gibi bir şeyler koparabileceğimiz genç adamlar."

Ah ha. Yani kar elde edilebileceğini düşünüyor.

Yaşlı kadının düşündüğü tek şey paranın nerede . Maomao' kendini satmaya hiç niyeti yoktu, bu yüzden madama düzenli bir "kurban" akışı sağlamaya başlamak zorunda kalacaktı. Uygun görünen herkes.

Acaba haremağalarını göndererek paçayı kurtarabilir miyim?

Jinshi'nin yüzü aklından geçti ama Maomao bu fikri reddetti. Cariyeler onun hakkında o kadar ciddileşebilirdi ki tüm müesseseyi dize getirebilirlerdi. Bunu istemezdi. Ama yine de Gaoshun'u ya da şarlatan doktoru gönderdiği için kendini kötü hissedecekti. Sonunda yaşlılar tarafından ezilmelerinin sebebi olmak istemiyordu.

Hanımeferdi. Şimdi Maomao, arka sarayda erkeklerle tanışmak için bu kadar az iyi yol olduğu için gerçekten pişmanlık duyuyordu.

"Maomao, baban evde olmalı. Koşarak git ve

Onu gör."

"Evet, teşekkürler."

Ne kadar düşünürse düşünsün, sorunu burada ve şimdi çözemezdi. Maomao, Verdigris Evi'nin yanındaki yan patikadan aşağı eğildi.

Sadece bir sokak ileride, kırmızı ışık bölgesi çok daha ıssız bir yer haline geldi. Dükkân ya da ev süsü verilmiş yıkık dökük barakalar, ellerindeki kırık çay fincanlarına bozuk para atacak birini bekleyen dilenciler ve frengiden gözle görülür yara izleri olan gece gezginleri.

Bu köhne binalardan biri Maomao'nun eviydi. Burası bir toprak zeminli sıkışık bir ev. İçeride, acele bir hasırın üzerine diz çökmüş, bir havan ve havaneli üzerine eğilmiş, aleti gayretle çalıştıran bir figür vardı. Yüzünde derin kırışıklıklar ve nazik bir görünüm olan bir adamdı; neredeyse büyükanneye benzer bir hali vardı.

"Hey, babalık. Geri döndüm."

"Ah, uzun sürdü," dedi babası, hiçbir şey olmamış gibi onu her zamanki gibi selamlayarak. Sonra da yanına gitti.

dengelessiz bir yürüyüşle çay hazırladı. Maomao'nun minnetle aldığı hırpalanmış bir çay fincanına döktü. Yorgun yapraklardan yapılmış olmasına rağmen çay sıcaktı ve onu rahatlatıttı.

Maomao başına gelen her şeyi birbiri ardına anlatmaya başladı ve babası sadece arada bir *mırıldanarak* ya da *hıh* diyerek dinledi. Akşam yemeğinde otlar ve patatesle koyulaştırılmış congee yediler ve sonra Maomao doğruca yatağa gitti. Banyo ertesi güne kadar bekleyebilirdi, diye karar verdi, Verdigris Evi'nden güzel, sıcak su ödünç alabileceği zaman.

Toprak üzerine serilmiş bir hasır olan basit yatağının üzerine kıvrıldı. zemin. Babası üzerine bir kimono geçirdi, sonra da sönmemesi için fırının ateşini yaktı.

"Arka saray... Sanırım bu karma," dedi babası.

Fısıldadı ama sözler Maomao'ya ulaşmadı; o çoktan uyumuştı.

Bölüm 23: Buğday Saplari

Oh evet...

Horozun ötüşü Maomao'yu uyandırdı ve harap evinin dışına çıktı. Arka tarafta küçük bir tavuk kümesi, çiftlik aletleri için bir kulübe ve tahta bir sandık vardı.

Çapanın kayıp olmasından, babasının tarlada olduğunu anladı. Kırmızı ışık bölgesinin hemen dışındaki bir koruda bir tane tutuyordu.

Bunun bacakları için iyi olmadığını biliyor. Babasının yaşı ilerliyordu ve bu zor fiziksel aktiviteleri bırakmasını diliyordu.

ama bunu yapacağına dair hiçbir belirti göstermedi. İlaçlarını kendi yetiştirdiği bitkilerden yapmayı severdi. Bu nedenle, evlerinin etrafında garip bitkilerden oluşan rengarenk bir koleksiyon filizlendi.

Maomao bitkilerin durumunu kontrol etmek için oradan buradan bir yaprak kopardı. Göze çarpmayan ahşap sandığa baktı. Üzerinde fırça darbeleriyle bir tabela vardı: *ELLER HAVAYA*. Maomao yutkundu. Kapağı geriye itti ve kalp atış hızına hiç iyi gelmese de içeri baktı. Eğer doğru hatırlıyorsa

Sandıkta şarapta pişirilmek üzere bırakılmış çeşitli malzemeler vardı. Malzemelerin çok canlı ve yakalanması zor olduğunu hatırlıyor gibiydi.

Bir süre sonra Maomao kapağı olduğu gibi yerine koydu. Görünüşe göre insanlar işarete kulak veriyordu. Her zaman dikkatli düşünen babası, kutunun içine akıllıca tek bir şey koymuştu. Bu akıllıca bir seçimdi. Birkaçı bir arada birbirini yiyebilir ve zehirli hale gelebilirdi.

, *her neyse...* Düşünceleri kapının gürültüyle vurulmasıyla bölündü. Tembelce başını kaşıyan Maomao

evin ön tarafına doğru ilerledi. "Kıracaksın," dedi yumruğunu sallanan kapıya vuran panik halindeki kıza. Verdigris Evi'nden değildi. Yakındaki genelevlerden birinde çalışan bir hizmetçi çırağıydı.

ara sıra Maomao'nun eczanesine gelirdi.

"Ne ? Eğer babamı arıyorsanız, o dışarıda." Maomao esnemenin tam ortasındaıdı ki kız elini tuttu ve gerçekten onu sürükledi.

Çıarak Maomao'yu çok uzak olmayan orta halli bir geneleve getirdi. Verdigris House'dan. Büyük bir yer değildi ama iyi bir kaliteye sahipti. Maomao burada birkaç fahişe ve mükemmel müşteriler olduğunu hatırlıyordu. Ama hizmetçi kız ne istiyordu da onu buraya getirmişti?

Maomao yıpranmış saçlarını düzeltmeye ve kıyafetlerinin kırıxıklıklarını gidermeye çalıştı. Bir gece önce pijamalarını giymemişti ve bu iyi bir şeymiş gibi görünmeye başlamıştı. Ama burada sıcak su almak için plan yapıyordu.

Verdigris Evi...

"Abla, eczacıyı getirdim!" diye seslendi kız, genelevin arka kapısından geçip odalardan birine doğru ilerlerken.

Odalar. Maomao orada, göremediğı bir şeyin etrafında toplanmış, makyajsız ve yorgun görünen bir grup kadın keşfetti. Yaklaştığında, bir yatakta yatan bir erkek ve bir kadının aynı yastığı paylaştıklarını ve ağızlarından tükürükler aktığını gördü. Yatağın üzerinde kusmuk izleri varmış gibi görünüyordu.

Yakınlarda yerde bir pipo duruyordu ve tütün yaprakları etrafa saçılmıştı. Yerde birkaç saman parçası ve yakınlarda kırılmış bir cam kap gördü. İçindekiler dökülmüş ve yastığı Hava çok farklı bir aroma ile doluydu. İki şarap

Şişeler de aynı şekilde kaosun bir parçasıydı, devrilmiş ve dökülmüşlerdi. Yastığın üzerindeki iki farklı renkteki leke neredeyse garip bir sanat eserine benziyordu.

Bu manzara karşısında Maomao'nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve uyku onu terk etti. Adamın ve kadının gözlerini aralayıp içlerine baktı; nabızlarını kontrol etti ve bir parmağını ağızlarına soktu. Görünüşe göre ilk değildi, çünkü fahişelerden birinin parmakları hastalıktan kirlenmişti.

Adam nefes almıyordu; Maomao midesindekileri boşaltmak için solar pleksusuna bastırdı. Bir *hrrk* sesi duyuldu ve ağızından tükürükler akmaya başladı. Maomao adamı yakaladı.

Ağzının içini silmek için çarşaflar. Sonunda onu etrafında kaydırđı ve ağzına nefes verdi.

Bunu gören fahişelerden biri Maomao'nun kadın için yaptıklarını taklit etmeye çalıştı. Adamın aksine, kadın hala nefes alıyordu, bu yüzden kolayca kusması sağlandı. Cariye ona biraz su ikram etmek istedi ama Maomao bağırdı: "Onu içmesine izin vermeyin! Kömür, bize kömür lazım!" Şaşkın fahişe şaşkınlıktan suyu döktü ama sonra koridorda koşmaya başladı.

Maomao bu işlemleri adamla birlikte birkaç kez daha tekrarladı, kusturmak için göğsüne bastırđı ve ardından onun için nefes aldı. Sadece mide asidi gelmeye başladığında, nihayet kendi başına nefes almaya başladı.

Bu noktada bitkin düşen Maomao, kendisine ikram edilen suyu aldı ve yakındaki pencereden dışarı tükürmeden önce ağzını çalkaladı.

Sabahın ilk işiydi. Yemek bile yememişti. ve şimdi yatağa dönmek istiyormuş gibi hissediyordu. Ama bu hissi bastırmak için başını salladı ve hizmetçi kızı çağırdı. "Babamı buraya getir. Muhtemelen güney duvarının yanındaki tarladadır. Bunu ona ver; ne anlama geldiğini bilecektir." Tahtadan bir yazı fişi getirtti ve üzerine birkaç harf karaladıktan sonra kıza verdi. Çocuk ikircikli görünüyordu ama aldı ve gitti.

Maomao bir yudum daha su içti, bu sefer kana kana içti ve ardından getirilen odun kömürünü toz haline getirmeye başladı.

Aptalca, can sıkıcı, zahmetli bir şey, diye düşündü, bütün yapraklarına kaşlarını çatarak baktı ve sonra bir iç geçirdi.

Yaklaşık yarım saat sonra, hizmetçi kızın önderliğinde, bacakları kötü durumda olan yaşlı bir adam geldi. Maomao, *yeterince uzun sürdü,* düşündü, ama babasına dikkatlice toz haline getirilmiş kömürü gösterdi. Birkaç farklı bitkinin kurutulmuş yapraklarını da ekledikten sonra karışımı içmeleri için adama ve kadına verdi.

"Sanırım bununla başa çıkarak iyi bir iş çıkardın," dedi ve yerden saman parçalarından birini alıp bir ucunu dikkatle inceledi.

"Sadece fena değil mi?" Maomao yaşlı babasını izledi ama

yumuşak iş anlamına gelir. Yerdeki bir cam parçasını ve tütün yapraklarından bazılarını aldı. Son olarak, Maomao gelmeden önce ortaya çıkan ilk şey olan kusmuğun bir kısmını inceledi.

O giderken onu inceledi. Eğer çevresini yakından gözlemleme gibi bir alışkanlığı varsa, bunu kesinlikle ondan almıştı. Bu adam- Usta bir eczacı olan üvey babası, tek bir yeni olgudan iki ya da üç yeni şey çıkarabilirdi.

"Bunu hangi zehir sandın?" dedi babası. Ses tonu ona bir tür ders verdiğini ima ediyordu. Maomao eline aldı

Tütün yapraklarından birini kendisi koparıp ona gösterdi. Buruşuk yüzünde "*Evet, doğru*" dercesine geniş bir gülümseme belirdi. "Anlaşılan hiç su içmelerine izin vermemişsiniz?"

"Bu ters etki yaratır, değil mi?"

Babası aynı anda hem baş sallama hem de başını sallama gibi görünen belirsiz bir hareketle karşılık verdi. "Duruma göre değişir. Mide asidi zehrin emilimini önlemeye yardımcı olabilir. Bu gibi durumlarda hastaya su vermek ters etki yaratır. Ancak madde başlangıçta suda çözünmüştse, o zaman seyreltmek bazen en iyi seçimdir." Bir çocuğa talimat verir gibi her şeyi yavaşça, dikkatlice anlattı. Gerçekten de, bu belki de babasının

Maomao'nun kendisini daha çok bir eczacı olarak görmesini engelleyen bir varlıktı. Ve belki de arka sarayın doktorunu hak ettiğinden daha fazla şarlatan olarak görmesine neden oldu.

Maomao kusmukta tütün yaprağı izi olmadığını gözlemlediğinde, babasının önerdiği yöntemin muhtemelen doğru olduğunu fark etti. Yaprakların yokluğunu hiç fark etmemiş olabilirdi ama yine de gözden kaçırmıştı. Belki de fark ettiğinden daha uykuluydu.

Kendine bu gidişatı hatırlatmaya çalışırken Çıracak kız, Maomao'nun kolunu çekiştirerek "Bu taraftan" dedi. Bu sadece Maomao'nun hayal gücü müydü, yoksa kız bir şekilde somurtkan mı görünüyordu? Her Maomao, çayın hazırlandığı bir odaya götürülmesine izin verdi.

Tatlı kırmızı fasulyeleri paylaştıran bir kadın, "Tüm bu zahmeti mazur görmelisiniz," dedi. Görünüşe bakılırsa artık mesleğini icra ediyordu; Maomao onun bir madam olduğunu tahmin etti.

bu özel ev. Belli ki Verdigris Evi'nin hanımefendisi kadar cimri değildi; sıradan bir eczacıya asla çay ve şekerleme vermezdi ("Sadece müşteriler!").

"Biz sadece işimizi yaptık, hanımefendi." Maomao paralarını alabilselerdi yeterince mutlu olacaktı. Yanında neşeli bir ruh hali içinde oturan babası bu kısmı unutmaya meyilliydi, bu yüzden Maomao Parayı aldığından emin olmak için.

Kadın gözlerini kısarak yan odaya baktı. Hasta olan fahişe şimdi uyuyordu ve erkek müşteri de başka bir odada uyuyordu. Kadının yüzü belirgin bir şekilde karardı.

Bir sevgili intiharı girişimi, belki? Kırmızı ışık bölgesinde pek de alışılmadık bir durum değildi. İmkânı olmayan bir adam, kontratının bitmesine daha çok zaman olan bir kadınla tanıştığında akıllarına gelen ilk şey hep bu olurdu. Ortada böyle bir şeyin varlığına dair hiçbir kanıt yokken, birbirlerine öbür dünyada buluşacaklarına dair tatlı sözler fısıldarlardı.

Maomao kırmızı fasulyeden bir parça aldı ve çiğnedi düşünceli bir şekilde. Çay ılıktı ve bir kenarında bir buğday sapı uzanıyordu.

Biliyor musun, o odada bunlardan birkaç tane görmüştüm, diye düşündü Maomao. Buğday saplarının içi boştu; bunun pipet olarak kullanılması amaçlanmıştı. Buradaki genelevler içki kaplarına ruj bulaşmasından nefret ederdi ve içki içmek için buğday sapı kullanmak adettendi.

Tanrım, ama kadınlarla erkekler arasındaki küçük bir dostluk karmaşık olabilirdi. O odadaki adam son derece varlıklı görünüyordu. Kesinlikle bir playboy ama üzerinde ince ipekten bornoz vardı. Çekici bir yüzü de vardı: deneyimsiz genç bir kadının kolayca ilgisini çekebilecek türden biriydi. Maomao, babasının böyle bir önyargının düşüncelerine girmesine izin verdiği için onu azarlayacağını biliyordu ama bu adam ona hiç de gecenin hanımefendisi gibi görünmüyordu. Geleceği olmadığı için çaresizlik içinde zehir içen biri. *Ölmek isteyecek kadar köşeye sıkışmış birine benzemiyordu.*

Maomao' aklına bir fikir geldi mi, peşini bırakmazdı. sonuna kadar takip edene kadar. O böyle biriydi. Babasının parayı madamdan aldığından emin olduktan sonra

"Gidip hastayı kontrol edeceğim" dedi ve odadan çıktı.

Adam fahişeden daha kötü durumdaydı. Maomao binanın uzak tarafındaki odasına yöneldiğinde, kapının hafif aralık olduğunu fark etti. Ve küçük aralıktan çok tuhaf bir şey gördü.

Bu hizmetçi kızdı, onu buraya getiren kederli çocuktü ve başının üzerinde bir bıçak kaldırıyordu.

"Hey! Ne yapıyorsun?!" Maomao aceleyle odaya girip çocuğun elinden bıçağı alırken şöyle dedi.

"Beni durdurmayın! Ölmeyi hak ediyor!" Kız fırladı Maomao'ya saldırarak bıçağı geri almaya çalıştı. Maomao o kadar küçüktü ki bir çocuk bile onu alt edebilirdi.

yeterince çaresizdi. Başka seçeneğı kalmayan Maomao kızın kafasına vurdu ve kız darbenin etkisiyle sersemleyen yanağına sert bir tokat attı. Kız darbenin etkisiyle geriye düştü. Ağlamaya başladı, kocaman hıçkırıklarla, burnundan bol miktarda sümük akıyordu.

Maomao tam kendi şaşkınlığını kaydediyordu ki, gürültüden uyanan bir başka fahişe odaya girdi. "Burada neler oluyor böyle?!" Ne olduğunu çabucak kavramış gibiydi.

Ancak kendi sorusuna cevap alamadı ve Maomao, soruşturmasının aleyhine olacak şekilde başka bir odaya götürüldü.

Aşıkların intihar girişiminin merkezindeki adam ortaya çıktığında, zaten sorunlu bir müşteri olarak nam salmıştı. Zengin bir tüccar ailesinin üçüncü oğluydu ve bir fahişenin gözüne girmek için yakışıklılığını ve tatlı dilini kullanma, sözleşmesini satın alacağına dair belirsiz vaatlerle onu oyalama ve ondan sıkıldığında bir kenara atma gibi bir geçmişi vardı. En azından bir kadın daha sonra hayatından ümidini kesmiş ve kendini öldürmüştü. Bu onun ölüme yakın bir kızgınlıkla ilk karşılaşması da değildi;

çapkınlığına öfkelenen diğer kadınlar onu bıçaklamaya, hatta zehirlemeye kalkışmışlardı. Babasının en sevdiği kadının oğlu olarak Cariye olsa da, baba her zaman çocuğun başını beladan başarmış ve bu da onu çürümüş, şımarık bir çocuk olarak bırakmıştı. Son zamanlarda

Hatta babasını, korumalarının onu güvenli bir şekilde genelevlere götürmesi için ikna etti.

"Bu kızın ablası başka bir dükkanda çalışıyordu," diye açıkladı bir fahişe ağlamaya devam eden çocuğu okşarken. Çocuk Hizmetçi kızın kız kardeşi de adamın terk ettiği kişilerden biriydi. Kızın kız kardeşinden aldığı son haber, sevinçle, kız kardeşinin satın alınacağını bildiren bir mektuptu.

sözleşme. Ve çocuğun onun hakkında duyduğu bir sonraki şey, kendini öldürmüş olduğuydu. Nasıl hissetmiş olmalı?

"Buradaki kızlardan biriyle yakınlaştı... Bugün zehirlenmekten kurtardığınız kızla." Kadın özür dileyerek Maomao'ya baktı.

Diğer tarafa bakmamı mı istiyor? Görünüşe göre kadının umudu, Maomao'nun sempatisini kazanmak ve çenesini kapalı tutmak için bu acıklı hikayeyi paylaşmaktı. Neyse , kargaşa babasının ve diğerlerinin bulunduğu odaya ulaşmamıştı.

madam vardı. Maomao hiçbir şey söylememeyi tercih etseydi, çocuk büyük olasılıkla cezasız kalacaktı. *Ne acı.*

Kişisel olarak, bir müşterinin bu kadar sorun çıkaracağı biliniyorsa, onu sadece yasaklamaları gerektiğini düşünüyordu, ama görünüşe göre onu içeri davet eden talihsiz fahişenin kendisiydi. Eğer ortaya çıkarsa çifte intihar girişiminde bulunulduğu ortaya çıkarsa, bu kurumun başının epey ağrıyacağı kesindi. Herkesin Maomao ve babasına bu kadar minnettar görünmesinin bir nedeni de, ne kadar iğrenç olursa olsun, söz konusu adamın hala bir ailenin oğlu olmasıydı. önemli bir aileden geliyordu ve onu ölümden kurtarmıştı.

Bu da küçük hizmetçi kıza dayanılmaz bir adaletsizlik gibi gelmiş olmalı.

Onu suçladığımı söyleyemem, diye düşündü Maomao. Bugün evdeydi ama Maomao son aylarda kırmızı ışık bölgesine hiç gitmemişti. Bu küçük kızdan şüphelenmek akla yatkındı,

Evinin alışverişini ve diğer ayak işlerini yapan kişi, Maomao'nun babasının ne zaman evde olup olmadığını biliyor olabilirdi.

Ayrıca, böyle acil durumda normalde doktora gidilir, eczacıya değil.

Çocuk eczacının dışarıda olacağı bir anı bilerek mi seçmişti? Biri için korkutucu bir zihin çabukluğu ima ediyordu.

çok gençti. Bu, Maomao'nun babasını getirmekte neden bu kadar yavaş davrandığını da açıklıyor olabilirdi. Bu adamdan ne kadar nefret ettiğinin bir göstergesiydi.

Sonunda Maomao basitçe: "Anlıyorum" dedi ve babasının yanına döndü.

Babası hafifçe, "Eve hoş geldin," dedi. O ve Maomao sabahın büyük bir bölümünü olay yerinde geçirdikten sonra küçük kulübelerine geri dönüyordu. Maomao babasından para kesesini aldı, içindekileri iki kez kontrol ettikten sonra ona geri verdi. Miktar, içinde biraz sus payı olduğunu gösteriyordu. Kötü şöhretli müşterinin durumu ama bu muhtemelen buralarda bulunmasına son kez izin verilişiydi. Sadece bu geneleve değil, tüm genelev bölgesine. Böyle bir yerde dedikodular hızlı yayılırdı.

Eve vardıklarında Maomao gıcırdayan bir sandalyeye yerleşti ve bacaklarını açtı. Hiç bu kadar sıcak su içmemişti. Terleme mevsimi olmadığı için şanslıydı ama o kadar koşuşturmanın arasında yine de terliyordu ve bu ona iğrenç geliyordu.

Çifte intihar meselesi de neredeyse o kadar rahatsız ediciydi. Bu konuda bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Söz konusu adam o kadar aşağılık biriydi ki çırak kız bile ondan nefret ediyordu ve Diğerlerinin söylediklerine bakılırsa en çok dikkat ettiği kişi kendisiymiş gibi görünüyordu. Böyle bir adam, çifte intihar gibi aşırı ısınmış bir aşk gösterisinin içine çekilir miydi?

O zaman fahişe onu zehirledi mi?

Belki de intihar etmeyi seçmemişti. Ama Maomao bu fikirden çabucak vazgeçti. Adamı zehirlemek için zaten en az bir girişimde bulunulmuştu; bir fahişenin ona sunduğu her şeyi yemekte o kadar da aceleci davranmazdı. Maomao kollarını kavuşturdu ve kendi kendine homurdandı. Babası bazı bitkileri ezerken onu izledi.

Harç. Bir süre sonra, "Varsayıma dayalı bir şey söyleme," dedi.

Bunu söylemesi, olayın gerçekliği hakkında zaten bir fikri olduğunu gösteriyordu. Maomao ona hüznle baktı, sonra masaya doğru çöktü. Olay mahallinde olan her şeyi aklına getirmeye çalıştı. Gözden kaçırdığı bir şey mi vardı?

Bir adam ve kadın vardı, yere yığılmışlardı. Etrafa saçılmış tütün yaprakları, cam kap...

Şimdi Maomao, eğer hatırlamıyorsa yanlışlıkla, olay yerinde sadece bir cam kap vardı. Ve buğday sapları. İki farklı renkte alkol.

Maomao tek kelime etmeden ayağa kalktı ve su testisinin önünde durdu. İçindekilerden biraz aldı, sonra geri koydu. Babası onun bu hareketini birkaç kez izledikten sonra içini çekerek toz halindeki malzemeleri bir kaba koydu. Sonra ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek kadının önünde durdu. "Artık bitti," dedi. "Bitti." Kızın saçlarını sevgiyle okşadı.

Maomao, "Bunun farkındayım," dedi ve kepçeyi bir kez daha sürahiye geri koyduktan sonra evden çıktı.

İntihar değil. Cinayet, diye düşündü Maomao. Ve adamı öldürmeye çalışanın fahişe olduğuna inanıyordu. Çapkın oğlu, tatlı dilli, pek çok kadının sevgilisi ve terk edeni. Adamın kur yaptığı cariye, en son onu öldürmeye teşebbüs eden kişi olabilirdi.

Maomao, zampananın, her zamanki gibi, bu kadına, onu evliliğinden vazgeçirmek için vaatlerde düşünebileceğini hissetti. Sözleşme. Maomao'nun aksine, pek çok insan aşkın bir insanı değiştirebileceğine inanıyor gibiydi. Ve yeterince insan bir fikri yeterince tekrarladığında, bir yerlerde bu gerçek haline geliyordu.

Pekâlâ. O halde fahişe uyanık adamı zehirlemeyi nasıl başarmıştı? Çok basitti: Ona zehir olmadığını göstermek yeterliydi. Fahişe önce şaraptan bir yudum almış olmalıydı,

Maomao'nun işinde yaptığı türden bir şeydi. Adam kadının gayet iyi olduğunu görünce aynı şeyi içiyordu. Bu yüzden sadece bir kap vardı.

Bununla birlikte, bu durum kadının önce zehre yenik düşerdi ve adam zehirli şarabı içmezdi. Maomao'nun ziyafette keşfettiği gibi bazı zehirler yavaş etkiliydi ve muhtemelen bunlardan biri vardı

Bu durumda da etken büyük olasılıkla tütündür. Bu

çiğnendiğinde uyarıcı bir etkiye sahipti ve hızla tükürülüyordu.

Eğer fahişe yetenekli bir oyuncuysa ve fark edilmeden zehri içebildiyse, bu iyi bir şeydi ama Maomao onun yardım aldığından şüpheleniyordu. Şarabı buğday sapından yapılmış bir kamışla içmişti. Bu son derece normal bir şeydi ve adamın şüphesini uyandırmazdı.

Bu onun zehirden kaçınmasını nasıl sağlamıştı? Maomao bunun şarapla bir ilgisi olduğunu düşündü. İki farklı türde şarap vardı. Tek, şeffaf bir cam kapta iki renk şarap.

Yağ ve su kadar karışmaz olmasalar da, iki şarap türünün yoğunlukları biraz farklı olacaktır. Eğer bir şarabı

Daha hafif bir şarabı daha ağır bir şarabın üzerine dikkatlice koyduğunuzda iki katman oluşacaktır. Cam bir kapta çift renkli bir şarap ne kadar da güzel olurdu. Sevilen bir misafiri memnun etmek için hoş küçük bir numara. Bu arada, cariyeye pipetini kullanarak sadece alt katmandan içer, erkek ise pipetsiz olarak üst katmandan içerdi.

Kadın adamın bayıldığından emin olduktan sonra zehirli şaraptan biraz da kendisi içecekti. Ölmeye yetecek kadar değil, sadece inandırıcı bir illüzyon sunmaya yetecek kadar. Tütün yaprakları Etrafa saçılan koku, kokuyu gizlemeye yardımcı olur ve insanların işi yapmak için kullandıkları şeyin bu olduğunu düşünmelerini sağlardı. Eğer fahişe ölürse her şey boşa gitmiş olacaktı. Adamın yenik düşmesi ve kendisinin hayatta kalması için çok çalışmıştı. Hangi Muhtemelen bunu neden sabah ilk iş olarak yapmayı seçtiğini de açıklamıştır.

Hatta onun için durumu uygun bir şekilde keşfedecek biri bile vardı.

Maomao o sabah geneleve geldi. O gitti

Arka tarafa, zehirlenen cariyenin biraz dinlenmesi için konulduğu odaya gitti. Bitkin görünen kadını bir parmaklığa yaslanmış ve gökyüzüne bakarken buldu. Görünüşe göre ayakta idi. Bir çocuk şarkısı mırıldanıyordu.

Yüzünde geçici bir gülümseme belirdi. Geçici ve yine de, diye düşündü Maomao, bir şekilde cesur.

"Abla, ne yapıyorsun?" diye seslendi bir hizmetçi kız -o sabahki çocuk değil- küpeşteye yaslanmış cariyeyi görünce.

Kadını odasına geri sürükledi ve pencereyi kapattı.

Adamı bıçaklamaya çalışan ilk hizmetçi kızın davranışı, Maomao'ya sevgilisi olan biri için garip gelmişti.

"kız kardeş" zehirden ölme riskiyle karşı karşıyaydı. Adamı kurtarmak için çok geç kalma umuduyla doktora değil eczacıya gitmişti. Maomao'nun babasını çağırmak için de acele etmemiştir.

Fahişe için hiç mi endişelenmiyordu? Yoksa kendisine bu kadar yakın ikinci bir kişinin de ölebileceğine inanmıyor muydu? Öyle miydi?

Maomao her şeyi fazla mı düşünüyordu, yoksa kız fahişenin bunu başaracağını en başından beri biliyor muydu?

Bir de kadının durumunu Maomao'ya çok duygusal bir şekilde anlatan diğer fahişe vardı. Ve alışılmadık derecede cömert madam. Ne kadar çok düşünürse, her şey o kadar tuhaf görünüyordu.

Varsayım yok, ha?

Maomao yeni kapanmış pencereden yavaşça gökyüzüne baktı. Sonunda, arka sarayda geçirdiği onca ay boyunca özlemine çektiği kırmızı ışık bölgesine geri dönmüştü ama aslında ikisi de aynı yerd. İkisi de bahçe ve kafesti. İçlerindeki herkes kapana kısılmış, atmosfer tarafından zehirleniyordu. Cariyeler, kendileri de tatlı bir zehre dönüşene kadar toksinleri emiyorlardı. Playboy oğlu hayattayken, müstakbel katiline ne olacağını söylemek zordu. Zehirlenme girişiminden şüphelenebilir. Ama tam tersi de olabilirdi.

Genelev *onu* önemli bir ürünlerini mahvetmekle suçlayabilir ve bu şekilde ondan bir şeyler koparabilir.

Sanırım hangisi olduğu önemli değil, diye düşündü Maomao. Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Burada olan her şeyle kişisel olarak ilgili hissetseydiniz, asla hayatta kalamazdınız.

Maomao başının arkasını yorgun bir şekilde kaşıdı ve Verdigris Evi'ne gitmeye karar verdi. O sıcak suyu alacaktı. Yavaş bir tırısla yola koyuldu.

Bölüm 24: Bir Yanlış Anlama

Maomao'nun evdeki üç günü bir çırpıda geçti. Bu kadar çok tanıdık yüzle yeniden tanıştıktan sonra ayrılmak zorunda kalmak acı vericiydi, ama arka saraydaki işini öylece bırakamazdı. Özellikle de kendisine kefil olan Lihaku'nun başına açacağı belalar yüzünden. Son itici güç, şu anda bile Maomao'nun ilk müşterisi yapmak için mükemmel sadisti seçmeye çalışan Verdigris Evi'nin madamından geldi.

Çok hoş bir rüya görmüşüm gibi davranacağım. Kaygan Pairin'i ve eriyen bir bal yığınının andıran Lihaku'yu gördüğünde, Maomao belki de çok yüksek bir ödül ödediğini düşündü. Lihaku'nun zevk için ziyaret edeceği bir sonraki yer belliydi. Cennetin nektarını tattıktan sonra, bir daha asla dünyanın ılık ikramlarıyla tatmin olamayacaktı. Maomao onun için biraz kötü hissetti. Hanımefendinin onu tüm değeriyle alacağından emindi.

Ama Maomao'nun sorunu bu değildi.

Ve böylece Yeşim Köşkü'ne hediyelerle döndü, ancak oldukça gergin görünen periye benzeyen genç bir adamla karşılaştı. Narin gülümsemesinin hemen yanında zehirli bir şey sezebiliyordu. Neden ona ters ters bakıyor gibiydi?

Kişiliği bir yana, kesinlikle çok güzeldi. Ona diktiği bakışlar biraz göz korkutucuydu. Maomao onunla uğraşmak zorunda kalmamak için başını eğdi ve odasına doğru ilerlemeye çalıştı ama adam omzunu sıkıca kavradı. Tırnaklarının etine battığını hissetti.

"Oturma alanında bekliyor olacağım," dedi, sesi kulağına bal gibi geliyordu. Kurtboğan balıydı bu. Zehirli. Arkasında Gaoshun gözleriyle Maomao'ya karşı koymaması için telkinde bulunuyordu. Biraz sıkıntılı görünmesine rağmen gözleri parlayan Gyokuyou'yu da gördü. Son olarak Hongniang da Maomao'ya bakıyordu.

ve diğ er üç bekleyen hanım, endişeden çok merakla bakıyorlardı. Bu iş bittikten sonra iyice sorguya çekilmeyi bekliyordu.

Bu *her neyse*.

Maomao bavulunu bıraktı, üniformasını giydi ve oturma alanına gitti.

"Beni mi istediniz, efendim?"

Jinshi odada yalnızdı. Basit bir memur üniforması giymişti ama bunu iyi taşıyordu. Bir sandalyeye oturmuş, bacaklarını

Dirseklerini önündeki masaya dayayarak bağdaş kurdu. Maomao'nun gözüne normalden daha kötü bir ruh hali içinde görünüyordu. Belki de bu sadece onun hayal gücüydü. Bunun sadece onun hayal gücü olmasını umuyordu. Evet, öyle de diyebilirdi: hayal gücüydü.

Jinshi'nin geleneksel sakinleştiricisi Gaoshun ortalıkta görünmüyordu. Konsolos Gyokuyou da öyle.

Bu da Maomao için durumu dayanılmaz hale getiriyordu.

Jinshi, "Görüyorum ki eve küçük bir ziyaret yapmışsın," diye söze başladı.

"Evet, efendim."

"Peki nasıldı?"

"Herkesin sağlığı ve morali yerinde görünüyordu. Önemli olan da bu."

"Gerçekten mi?"

"Evet, efendim."

Jinshi başka bir şey söylemedi, Maomao da öyle. Bu gidişle fazla konuşamayacakları belliydi.

Sonunda Jinshi dürttü, "Bu Lihaku. Nasıl bir adam?" "Efendim.

Saraydan ayrılmam için bana kefil oldu."

Jinshi onun adını nereden biliyor? Maomao merak etti.

Lihaku yine de düzenli bir müşteri olacaktı. Büyük bir gelir kaynağı. Gerçekten çok önemli bir insan.

"Bunun ne biliyor musun? *Anlıyor* musun?" Jinshi sesindeki kızgınlığı açıkça belli ederek konuştu. Her zamanki tatlılığından eser yoktu.

"Tabii ki. Biri kusursuz bir geçmişe sahip yüksek bir memur olmalı.

bir başkasına kefil olmak için."

Jinshi bu yanıt karşısında kesinlikle yorgun görünüyordu, sanki apaçık ortada olan bir şeyi ifade etmekten yorulmuş gibiydi.

"Sana saç çubuğu mu verdi?"

"Ben ve birkaç kişi daha. Gördüğü her kıza dağıtıyordu, belli ki kendini buna mecbur hissediyordu." Tüm korkutucu görünümüne rağmen Lihaku aslında oldukça cömert olabiliyordu. Aksesuarının tasarımı temiz ve basitti, ancak işçiliği sağlamdı ve genel olarak oldukça hoş bir parçaydı. Eğer Maomao hiç Parası yoktu, muhtemelen iyi bir fiyata satabilirdi.

"Bana *buna* yenildiğimi mi söylüyorsun? Bir hödüğün sana vermek *zorunda* hissettiği bir biblo tarafından alt edildiğimi mi?"

Vay canına, daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım, diye düşündü Maomao, Jinshi'nin alışılmadık ses tonuna şaşırarak. Belli ki bir vardı.

"Hatırladığım kadarıyla de sana bir saç çubuğu vermiştim," diye etti Jinshi, "ama sana *kefil* olacak birine ihtiyacın olduğunda senden hiçbir şey görmedim!" Suratı asık görünüyordu. Çekici gülümsemesinin yerini huysuz bir çocuğun surat ifadesi almıştı ve birden Maomao'dan daha yaşlı görünmeye başlamıştı. Hatta belki daha genç. Maomao Yüz ifadesindeki tek bir değişikliğin bir insanın görünüşünü bu kadar büyük ölçüde değiştirebilmesine hayret etti.

Bu kadarını anlamıştı: Jinshi onun kendisine gelmek yerine Lihaku'dan yardım istemesinden hoşnut değildi. Maomao bunun ona mantıklı geldiğini söyleyemezdi. Neden yapılacaklar listesinde bir şey daha olsun istesin ki? Onsuz hayatı daha kolay olmaz mıydı? Yoksa Jinshi'yi bu kadar meşgul eden şey tam da bu kadar çok zamanının olması mıydı?

Kendisi için rahatsızlık anlamına gelebilecek şeylere bile dahil olmaya hevesli mi?

"En içten özürlerimi sunarım," dedi Maomao. "Size layık olacak bir tazminat düşünemedim, Üstat Jinshi."

Bir hadıma geneleve davetiye vermek kabalık olurdu, değil mi?

Belki de hanımların sadece çay servisi yaptığı ve misafirleri eğlendirmek için müzik çaldığı o zararsız yerlerden biri olsaydı. Ancak Maomao, Verdigris Evi'nde olanların bundan ibaret olmadığını gayet iyi biliyordu. Bir adamı davet etme fikrine karşı çıktı.

artık oraya gelecek bir adam değildi.

Dahası, Jinshi'nin kim olduğunu da düşünmek zorundaydı. Maomao, sıradan bir fahişenin onun büyüüne çok kolay hayal edebiliyordu. Onu hanımlarıyla tanıştırdığı için madamın hışmına uğrayacağından emindi.

"Tazminat mı? Bu da ne demek oluyor? Bu Lihaku'ya ödeme yaptın mı?" Son derece rahatsız görünüyordu; genel kötü mizacına şimdi bir de güvensizlik eklenmişti.

"Evet. Ona bir gece rüyasının zevkini yaşattım."

Ve bir süre daha gerçeğe döneceğini sanmıyorum, diye ekledi özel olarak. Lihaku gibi bir adam askerleriyle bir aslan olabilir ama muhtemelen Pairin'in elinde yavru bir kediydi. Ve halk inanışına göre iyi bakılan bir kedi sahibine şans ya da para getirebilirdi.

Maomao Jinshi'ye baktı ve yüzündeki kanın fark etti. Çay fincanını tutan eli titriyordu.

Belki de üşüyordur. Maomao mangalın üzerine birkaç parça daha kömür yığmak için döndü ve alevleri hafifçe körükledi. "Tamamen memnun görünüyordu," diye bildirdi. "Bu bana kendimi çok iyi hissettiriyor. Onun için yaptığım sıkı çalışmaya değdi."

Ve şimdi daha fazla yeni müşteri bulmak için çok çalışmam gerekecek.

Maomao özel kararlılığını göstermek için yumruğunu sıktı. Arkasından bir çay fincanının kırılma sesini duydu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Seramik parçaları yere saçılmıştı. Jinshi orada duruyordu, yüzü tamamen solgundu. Çay, temiz üniformasını lekelemişti. Maomao, "Oh, silmek için bir şeyler getireyim," dedi ama kapıyı açtığında

Eş Gyokuyou'nun gülmekten karnını tuttuğunu fark etti. Gaoshun da oradaydı ve bitkin görünüyordu. Son olarak, Maomao'ya saf bir ifadeyle bakan Hongniang vardı

Bıkkınlık: Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Maomao şaşkınlıkla onlara baktı. Hongniang tek kelime etmeden ona doğru yürüdü ve kafasının arkasına bir şaplak attı. Baş nedime çabuk davrandı. Maomao başını ovuşturdu, hala neler olduğunu tam olarak anlayamamıştı ama yine de bir bez almak için mutfığa yöneldi.

"Peki daha ne kadar somurtmanı bekleyebiliriz?" Gaoshun bunun ne kadar büyük bir sorun olacağını düşünerek sordu. Ofisine döndüklerinde bile Jinshi masasına yığılıp kalmaktan başka bir şey yapmayı reddetti. Gaoshun iç geçirdi. "İş yerinde olmanız gerektiğini hatırlatmama gerek var mı?" Kısa süre önce ve büyük bir çabayla temizlenen masanın üzeri yeni kâğıtlarla dolmuştu bile. katılmak için.

"Bunu biliyorum."

İşten nefret ediyorum. Bu kişi, Jinshi, böyle çocukça bir tepkiyi asla dile getirmezdi. Oyuncaklarına fazla bağlanmazdı.

Jinshi'nin Maomao ile konuşmasından sonra, Gaoshun Eş Gyokuyou'dan özenle bir açıklama aldı. Maomao'nun kefiline yapılan "ödemenin" bir "yıldız" fahişeyle buluşmaktan ibaret olduğunu söyledi. Gaoshun'un aklına Maomao gibi bir kızın böyle bağlantıları olabileceği hiç gelmemişti.

Peki, efendisi tam olarak ne hayal ediyordu? Ah, gençliğin dehşeti, diye düşündü otuzlu yaşlarındaki solgun adam.

Jinshi o zamandan beri oldukça sakinleşmişti ama kötü ruh hali devam ediyordu. İşini gücünü bırakıp Maomao'yu bulmaya koşmuştu ki Maomao'nun tanımadığı bir adamla evine döndüğünü öğrendi. Bu olay bir anda kafasına etmiş olmalıydı.

Gaoshun bunun çok kötü olduğunu düşündü ama tüm zamanını büyümüş bir çocuğun öfke nöbetlerini yatıştırmakla geçiremezdi.

Sonunda, Jinshi biriken kâğıtları kesmeye başladı. Bir bakışta, bir kâğıdın yapamayacağı bir şey olduğuna karar verirse onayladıktan sonra masasının bir kenarına koydu. Yığınla ilgilenir ilgilenmez, bir memur yeni bir koliyle geldi.

Jinshi kâğıtlar üzerinde biraz düşünmeye dayanabilir Gaoshun, ustasının çalışmasını daha uzun süre izleyeceğini düşündü. Bunların çoğu, fikirleri kendilerinden başka kimseye fayda sağlamayacak olan memurlardan gelen tekliflerdi. Gaoshun, genç ustanın iş yükünün böylesine iğrenç bir nedenle artmasından yakındı.

O daha ne olduğunu anlamadan güneş batıyordu ve Gaoşun lambayı yaktı.

"Affedersiniz, beyler."

Gaoshun bir astının geldiğini gördü ve onu durdurmak için harekete geçti. "işimiz bitti," dedi. "Belki yarın gelme nezaketini gösterirsiniz."

Adam aceleyle elini sallayarak, "Bu bir iş meselesi değil efendim," dedi. "Aslında..."

Sonra haberci kaşlarını çatarak çok acil bir durumdan söz etti.

Bölüm 25: Şarap

"Ne korkunç bir haber," dedi Konsolos Gyokuyou, yüzü karararak. Onun önünde duran Jinshi'nin ilahi çehresi de aynı şekilde sıkıntılıydı.

Sanırım bir kodaman öldü. Maomao da oradaydı ama sadece oradaydı ve o anın hiçbir duygusunu hissetmiyordu. Soğuk görünebilirdi, ama o kadar da duygusal değildi. adını bile bilmediği birine karşı sempati duymaya duymamış ve yüzünü hiç görmemişti. Ölen kişi zaten elli yaşından fazlaydı ve ölüm nedeni çok içmesiydi. Ne ekersen onu biçersin; hepsi bu kadardı.

Ya da öyle olmalıydı.

Yemek tatma görevini tamamladıktan sonra bile Maomao odadan ayrılamadı. Jinshi görünüşe göre Hongniang'ı bir tür ayak işine göndermişti ve sonuç olarak Maomao onun yerine kalmak zorundaydı. Bir haremağası bile kraliyet eşiyle yalnız kalamazdı; yanında bir nedime olmalıydı. Dikkat çeken nokta, Jinshi'nin bu görev için kölesi Maomao'yu değil Hongniang'ı görevlendirmiş olmasıydı.

Bu da bir şeyler planladığı anlamına geliyor, diye düşündü Maomao. Ve haklıydı da.

"Ölüm nedeninin gerçekten çok fazla şarap olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Jinshi sordu ve güzel bakışları eşine değil, omzunun hemen üzerine, yani Maomao'ya odaklandı.

İçkiden ölmenin birkaç yolu vardı.

Alkolden hoşlanan Maomao bile çok fazla içildiğinde alkolün bir zehre dönüştüğünü anlamıştı. Herhangi bir ilaç, eğer dozajı çok büyük. Kronik içme karaciğerde işlev bozukluğuna neden olabilir. Tek seferde çok fazla içki içmek ise anında ölüme neden olabilir. Bu vakada, ikincisi söz konusuydu: yurttaşlar arasındaki bir partide aşırı miktarda içki içilmişti.

İddiaya göre kurban cömert bir sürahide bolca içmişti. Maomao kayıtsızca, "Bu seni kesinlikle öldürür," dedi.

Ana kapının yanındaki nöbetçi kulübesine geldiler. Burası Lihaku'yla tanıştığı yerdı. Hâlâ en basit mobilyaların olduğu basit bir odaydı ama bugün çay ve atıştırmalıklar ikram edilmiş ve soğuğu önlemek için bir mangal yakılmıştı.

"Ama zamankinin yarısı kadardı," dedi Jinshi. (Muhtemelen her zamankinin yarısı kadar şarap.) Gaoshun, arka sarayın dışından görünen bir hizmetçi kızıdan bir şeyler aldı. Kız hiçbir şey söylemedi, sadece başını eğdi ve geri çekildi.

"Açıkçası içkiden öldüğüne inanasım gelmiyor," dedi Jinshi. "Kounen değil."

Kounen ölen adamın adıydı. Sürahi dolusu şarap içen görkemli bir savaşçıydı ve Jinshi ile Gyokuyou, onun da hiç fena biri olmadığını söyledi.

Gaoshun hizmet eden kızıdan aldığı nesneyi masanın üzerine koydu. Bu bir su kabağı şişesiydi. Gaoshun ondan küçük bir bardağa döktü.

"Nedir bu?" Maomao sordu.

"Partide servis edilen şarabın aynısı," diye bilgi verdi Jinshi. "Onu orada bulunan diğer testilerden birinden aldık. Kounen'in içtiği testi devrilmiş ve içindekiler dökülmüştü."

"Yani o sürahide zehir olup olmadığını asla bilemeyeceğiz." Ne de olsa, eğer onu öldüren şey şarap değilse, zehir bir sonraki bariz suçlu olurdu.

"Çok doğru." Jinshi belli ki umutlarının ne kadar gerçek dışı olduğunu biliyordu.

Maomao'ya incelemesi için bu alkolü getiriyordu. Yine de bunu yapmış olması, yani bu konuyu kapatmak istemesi onu meraklandırdı. Ölü adama bir iyilik borcu mu vardı? *Sadece dönmesi gerekiyordu.*

Maomao, *o aptal tılsımı geri taktığını* düşündü. Son zamanlarda Jinshi ona çok daha çocuksu görünüyordu; buna engel olamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, oflayıp puflayarak ona emirler yağdırması onun için daha kolaydı etrafta.

Şimdi şarabı dudaklarına götürdü ve diliyle hafifçe yaladı.

Merhaba, bu nedir? Şarabın tadı aynı anda hem tatlı hem de ekşiydi. Sanki tatlı başlamış ve sonra birisi bir tutam tuz eklemiş gibiydi. *Şarap pişirmek gibi.*

Jinshi'ye dikkatle bakarak, "Çok sıra dışı bir lezzet," diye yorumladı.

"Evet. Kounen'in kişisel tercihiydi. O oldukça tatlıya düşküncü. Tatlı bir şaraptan hoşlanır ve yanında sadece tatlı atıştırmalıklar götürürdü." Jinshi merhumu anlatırken neredeyse kendinden geçmiş gibiydi. Jinshi'ye göre Kounen'e en iyi tütsülenmiş etler veya lüks kaya tuzu sunulabilirdi ama o bunlara dokunmazdı. "Eskiden daha tuzlu yiyeceklerden hoşlanırdı ama sonra... Bir gün, birdenbire, tamamen değişti. Öyle ki neredeyse tüm öğünleri sadece tatlıya dönüştü." Bu

Jinshi'nin yüzünde gerçekten kendiliğinden oluşmuş görünen bir gülümseme belirdi.

Maomao, "Diyabetle flört ediyormuş gibi görünüyor," dedi ve fikrini açıkça ortaya koydu.

"Lütfen anılarımı kasvetli gerçeklikle kirletmeyin," dedi Jinshi hayıflanarak.

Demek tuzlu yiyecekleri seven bir adam birdenbire tatlıları tercih etmeye başladı, diye düşündü Maomao fincanını boşaltıp biraz daha doldururken

kabaktan alkol. İçti ve işlemi tekrarladı. Jinshi ve Gaoshun onu yakından izliyorlardı ama o onları görmezden geldi. Su kabının yarısı boşaldığında nihayet konuştu: "Bu partide alkolle birlikte sunulan atıştırmalıklar. Tuz var mıydı? dahil mi?"

"Evet. Kaya tuzu, ay çöreği ve kurutulmuş et servis edildi. Sizin için de aynısından hazırlayalım mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bu şey hazır olduğunda içmeyi bitirmiş olacağım."

Eğer bana atıştırmalık ikram edeceklerse, keşke bunu daha önce yapsalardı. Güzel, tuzlu bir et şarabı mükemmel bir şekilde tamamlardı.

Jinshi sinirlenerek, "Tam olarak düşündüğüm bu değildi," dedi. Maomao kendine biraz daha şarap doldurdu. Jinshi'nin içmeye devam edeceğine dair şeffaf güvensizliğine hiç aldırmış etmedi. Maomao'nun

Ara sıra zehir niyetine içtiği bir yudum dışında içki içme şansı çok nadirdi ve o da bunu değerlendirecekti bunun avantajı.

Maomao kabağı son damlasına kadar içti. Büyük, içkili bir memnuniyet çılgılığı atmak istiyordu ama soyluların huzurunda, kaçınmaya karar verdi.

"Usta Kounen'in içtiği gerçek sürahi sizde mi?" "Evet, her ne kadar parçalanmış olsa da."

"Sorun değil. Bir bakayım. Ayrıca... benim için kontrol etmenizi istediğim bir şey var," diye bilgi verdi Maomao.

Ertesi gün, Jinshi Maomao'yu bir kez çağırdı. Öncekiyle aynı odaya geldiler. Jinshi'nin alışlagelmiş iş yeri Hizmetçi Kadınların Başhemşiresinin ofisi gibi görünüyordu ama Odası son zamanlarda gelip giden kadınlarla oldukça meşguldü. Diğer iki hizmet biriminin ofisleri de hemen hemen aynıydı. Belki de bunun yaklaşan yıl sonuyla bir ilgisi vardı.

Maomao, talep ettiği soruşturmanın sonuçlarını özetleyen belgeyi incelerken, "*Biliyordum*," düşündü. O

Aynı şekilde kendisine getirilen çömlek parçasına baktı, onu taşımak için kullanılan sargı bezinin üzerinde duruyordu. Üzerine yapışmış beyazımsı taneler vardı. Parçayı eline aldı ve yaladı.

"Bunu yapmanın güvenli olduğundan emin misin?" Jinshi onu durdurmak istercesine elini uzattı ama Maomao başını salladı. "Zehirli değil. Bunun için yeterli miktarda yok."

Sözleri kulağa alamet gibi geliyordu ama Jinshi ve Gaoshun'un kafasını karıştırdığı açıktı. Maomao raporun bulunduğu kâğıt ambalajla mangalın yanına gitti ve onu yakmaya başladı. Sonra testinin parçasını alevin yakınında tuttu. Ateşin rengi değişti.

"Tuz mu?" Jinshi alevlere bakarak sordu. Belli ki ona bu numarayı son kez gösterdiğinde dersini almıştı.

"Bu doğru. Görünüşe göre bu testide o kadar çok varmış ki sıvı buharlaştıktan sonra bile tanecikleri kalmış." Maomao'nun tattığı şarapta da tuz vardı. Bir şey değil

Üretim sürecinde eklenmiş, ancak daha çok atıştırmalık olarak servis edilebilecek türden bir şeydi - şarabın içine basitçe atılmıştı. Partiye katılanlar genellikle daha tuzlu tatları tercih ediyorsa, çok tatlı bir şarap onların hoşuna gitmeyecektir.

Herkes bardağın kenarına nasıl tuz serpilebileceğini bilirdi ama bunu doğrudan şarabın içine koymak için ya çok sarhoş ya da tam bir mutfak cahili olmak gerekirdi. Bir tutam tuz bir şeydi ve sorun olmazdı ama Kounen'in içtiği sürahide bol miktarda tuz vardı.

"Tuz insanın hayatta kalması için gereklidir, ancak fazlası zehirlidir." Maomao söyledi. Bu açıdan şarap gibiydi: bir kerede çok fazlası ölümcül olabilirdi. Kounen'in içtiği şarabın miktarını ve içinde çözünmüş tuz miktarını düşündüğünde, bunun olası bir ölüm nedeni olduğu anlaşılıyordu.

"Ama bu hiç mantıklı değil," dedi Jinshi. "Kimse bu kadar tuzlu bir şey içtiğini fark ed."

"En azından bir kişinin yapabileceğine inanıyorum." Maomao raporu onlara doğru çevirdi. Kounen'in kişisel alışkanlıklarının ayrıntılarını içeriyordu. "Bana Üstat Jinshi, Üstat Kounen'in bir gün kendiliğinden tuzlu yiyecekleri tercih etmekten tatlı yiyecekleri tercih etmeye başladığını söylemişsiniz, değil mi?"

"Evet, doğru," dedi Jinshi. "Bekle, şunu demek istiyor olamazsın-" "Evet. Sanırım tuzun tadını almayı bıraktı."

Kounen adındaki bu adam yetenekli bir bürokrattı, çalışkan ve kendini işine adanmıştı. Stoacılığın sınırlarındaki öz kontrolü biraz yüzeysel bir rapordan bile anlaşılıyor. Birkaç yıl önce karısı ve çocuğunun bir veba salgınında ölmesinden sonra, işiyle meşgul söyleniyordu. Şarap ve tatlı ikramlar onun tek zevkleriydi.

"Kişinin tat alma duyusunu elinden alabilen bazı hastalıklar vardır. Bunlara beslenme dengesizliklerinin ya da bazen stresin neden olduğu söylenir."

Bir kişi ne kadar dürüstse, o kadar bastırılmış oluyordu. ruh haline gelebilir. Ve bu durumun yarattığı yük hastalığa yol açabilir.

". O zaman şaraba tuzu kim koydu?"

Maomao başını eğdi. "Bunu anlamak benim işim değil." Diğer testilerin de tuzlanmış olduğu gerçeğiyle donanmıştı,

ve Kounen'in çok ciddi bir insan olduğunu bildiğinden, Jinshi'nin gerisini halledebileceğinden şüpheleniyordu. Çalışkan bir işçiyi herkes sevmezdi. Sarhoşken ona küçük bir şaka yapmaya karar verebilirlerdi. Ve yaptıkları şakayı fark etmediğini gördüklerinde, fark edene kadar şakanın üzerine gitmeye karar verebilirler. Bazen alkol kontrolü ele geçirir. konuşun - ama failer bu sonucu hiç beklemiş olabilirler mi?

Korkaklar, onlar gibi kaçıyorlar.

Maomao her şeyi açıklamaktan kaçınmıştı ama bunu yapabiliirdi de. Bu konuda herkesten daha istekli değildi. Birinin acımasızca cezalandırılmasının yakın nedeni. Jinshi'ye verdiği tüm ipuçlarına rağmen, bu ona söylemiş kadar iyiydi kendisi.

Jinshi, daha sonra odadan çıkan Gaoshun'a bir şeyler söyledi. Jinshi bir süre onun ardından baktı. Dikkatle incelediğinde kemerinde obsidyen taşından yapılmış küçük, püsküllü bir süsgördü.

Bu bir yas amblemi mi? Ve onu bu kadar göze çarpmayacak şekilde yapması kasıtlı mıydı?

"Özür dilerim. Yardımınız için minnettarım," dedi Jinshi ve o aşkın gülümsemesini ona çevirdi.

" de değil." Maomao, Jinshi ve Kounen arasındaki bağlantının ne merak ediyordu ama burnunu sokmaktan kendini alıkoydu. *Eğer uygunsuz bir şey çıkarsa, sorduğuma pişman olabilirdim.* Ne de olsa, kimin kiminle akraba olduğundan asla emin olunamazdı. kime ve ne şekilde. Bunun yerine, daha az yüklü bir soru sormayı denerdi. "Gerçekten o kadar olağanüstü bir insan mıydı?"

"Gerçekten de öyle. Bir zamanlar, ben küçükken bana karşı oldukça iyiydi."

Jinshi ayrıntı vermedi ama gözlerini kapattı. Uzak geçmişi düşünüyor gibiydi ve bu onu sıradan bir genç adam gibi gösteriyordu. Bu Maomao'nun nadiren gördüğü bir etkiydi. olağanüstü güzel bir yüz.

Hah. Sanırım sonuçta o da bir insan. Jinshi'nin olağanüstü güzelliği karşısında, tıpkı onun gibi bir kadından doğduğunu unutmak çok kolaydı. Başka herhangi biri; bazen onun bir şeftalinin bin yıllık ruhu olduğuna inanmak daha kolay olabilirdi. Son zamanlarda, Maomao Giderek bu adam hakkında ne hissedeceğinden emin olamıyordu,

Jinshi.

Birkaç dakika sessizce sonra Jinshi bir şey hatırlar gibi oldu; masanın altına uzandı ve bir nesne çıkardı.

"Su kabağı mı?" Maomao sordu.

Önemli büyüklükte bir su kabağıyla gelmişti. İçindeki her neyse ondan gelen bir şıptırtı sesi duyabiliyordu.

"Mm. Dünkü maldan değil ama," dedi. Sonra kabağı Maomao'ya uzattı. "Bu senin, teşekkürlerimle."

Tıpayı çıkardı ve zengin alkollü içki aromasını yakaladı.

Ahh!

"Sadece gizlice içmeye çalışın."

Maomao alışılmadık bir ciddiyetle, "teşekkür ederim," dedi.

Yani istediği zaman nasıl düşünceli olunacağını biliyor.

Kısa bir süre sonra, sakarin yüzüyle karşı karşıya geldi.

Refleks olarak ona baktı. Evet, hâlâ aynı haremağasıydı.

"Şu anda pek minnettar *göründüğünüzü* söyleyemem," dedi

Jinshi. "Öyle mi efendim? Belki de benim için daha az endişelenmelisiniz.

ve şimdi yapman gereken iş hakkında daha fazla şey anlatmalısın."

Nedense Jinshi'nin içinde bir titreme gördüğünü sandı. Demek haklıydı: onunla konuşmak için işinden kaytarmıştı.

Elinizde çok fazla zaman olması bir şeydir. Ama işinizi aktif olarak görmezden gelmek?

"Belki de görevler yığılmadan önce gidip bununla ilgilenmelisin. çok fazla." Maomao, kendisinin neredeyse hiç iş yapmadığı gerçeğini rahatlıkla görmezden geldi.

Jinshi gözlerini kırptırdı ve bir an için acı çekmiş gibi göründü ama sonra bir düşünce geldi. Yüzüne çirkin, yaramaz bir sırıtış geldi. "Oh, oldukça gayretli çalışıyorum," dedi.

"Ne şekilde efendim?"

Jinshi düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. "Masama gelen yasal tekliflerden biri, gençlerin kendilerini içkiye boğmalarını önlemek için şarap içmeye bir yaş sınırı getirilmesini öneriyordu."

Maomao ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Yirmi bir yaşından önce içki içmenin yasaklanmasını tavsiye ediyordu." Sırıtişı daha da iğrenleşti.

"Üstat Jinshi, böyle bir yasayı geçirmemeniz için size yalvarıyorum."

"Korkarım bu sadece bana bağlı değil," dedi, Maomao'nun yüzündeki sefaleti gözlemlerken gülümsemesi açan bir çiçeği andırıyordu.

Dudağı aşağı doğru kıvrıldı. Yapabileceği tek şeyi yaptı ve ona devrilmiş bir böcek gibi baktı.

Bölüm 26: Her Hikayenin İki Tarafı Vardır

Gaoshun masanın üzerine lake bir kutu koydu ve içinden bir parşömen çıkardı. "Talep ettiğiniz rapor nihayet geldi." Neredeyse Jinshi'nin yanık yarası olan herhangi bir hizmetçi kadını bulma talimatının üzerinden iki ay geçmişti.

"Bu çok uzun sürdü," dedi Jinshi, başını sertçe kaldırarak.

"Özür dilerim." Gaoshun herhangi bir mazeret eklemek için çaba sarf etmedi. Bunu yapmamak onun için bir prensip meselesiydi.

"Peki, kim o?"

"Efendim. Şaşırtıcı derecede yüksek ." Jinshi'nin masasındaki parşömeni açtı. "Fengming, Garnet Pavilion'dan. Saf Eş'in baş nedimesi."

Jinshi çenesini ellerinin üzerine bıraktı, kâğıdı tararken gözleri soğuktu.

"Oh, genç bayan! Benimle gelir , lütfen?" Ne zaman Maomao tıbbi konularda yardımcı olmak için gelmişti, doktorun ağzından çıkan ilk şey buydu. Bir haremağası yakınlardaydı, görünüşe göre bir mesaj getirmişti; belli ki hekimi çağırmaya gelmişti.

"Seni bu kadar üzen ne?" Maomao bela kokusu alarak sordu. Vakvak neredeyse titreyerek ona yalvarıyordu

Yine de yardım etti, bu yüzden mecbur kaldı ve onunla birlikte gitti. Çok geçmeden kendilerini kuzey kapısındaki nöbetçi kulübesinde buldular.

Birkaç hadım

ayakta durmuş bir şeylere bakıyorlardı ve etrafları hizmet eden kadınlarla çevriliydi.

"Kış olduğu için şanslıyız," dedi Maomao, tüm bu olanlar karşısında son derece sakindi.

Ne bulduğunu.

Acele bir hasır, yüzü mavimsi ve solgun bir kadını gizliyordu. Kadının Saçları yanaklarına ve yüzüne yapışmıştı, dudakları mavi-siyahtı. Ruhunu artık bu dünyada yaşamıyordu.

Ceset, boğulan bir kurban için alışılmadık derecede düzgündü ama yine de bakması pek hoş değildi. Yılın soğuk bir zamanı olması gerçekten de iyi bir şeydi. Normalde cesedi incelemek hekime düşerdi ama şu anda küçük bir kız çocuğu gibi Maomao'nun arkasına sinmiş durumdaydı. Gerçekten de bir şarlatan.

Görünüşe göre ölü kadın o sabah dış hendekte yüzerken bulunmuştu. Görünüşünden arka sarayın hizmetkârlarından biri olduğu anlaşılıyordu. Bu nedenle şarlatan doktor çağırılmıştı; arka sarayın işleri arka saray sakinleri tarafından halledilmeliydi.

"Genç bayan, belki... benim için ona bakabilirsiniz?" diye yalvardı doktor, çöpür bıyığı titriyordu ama Maomao kıpırdamadı. Onun kim olduğunu sanıyordu?

"Hayır, yapamam. Bana asla bir cesede dokunmamam talimatı verildi." "Ne kadar garip bir şekilde özel bir talimat." İğneleyici yorum çok tanıdık, ilahi bir sestene geldi. Kızlar artık alışlagelmiş çığlıkları attılar. Sanki bir sahne gösterisi izliyorlarmış gibiydi.

"Size iyi günler, Jinshi Usta." *Sanki orada yatan bir cesetle iyi olabiliymiş gibi...* Maomao her zamanki gibi hiç etkilenmeden yakışıklı gence baktı. Her zamanki gibi arkasında Gaoshun vardı. Her zamanki gibi yalvarma işini yapıyordu.

Maomao gözleriyle nazik olmaya çalıştı.

"Evet, Doktor? Doğru düzgün bakmanız için sizi rahatsız edebilir miyiz?" "Pekâlâ..." Şarlatanın yüzü kızarmış ve onu incelemek için cesedi çok fazla ikna olmadan. Önce, gözle görülür bir şekilde titreyerek, toplanan kadınların çığlıklarına neden olacak şekilde acele paspası kaldırdı.

Maktul uzun boylu bir kadındı ve sert tahta takunyalar giyiyordu. Takunyalardan biri çıkmış ve bandajlı ayağı ortaya çıkmıştı. Parmakları kırmızıydı, tırnakları acımasızca zarar görmüştü. Üniforması Yemek Servisi'ne aitti.

Jinshi Maomao'ya, "Bundan pek rahatsız olmuşa benzemiyorsun," dedi.

"Buna alışkınım."

Eğlence bölgesi ne kadar güzel görünürse görünsün, arka sokaklarına ve gizli köşelerine atılan bir adım, kanunsuz bir dünyayı ortaya çıkarabilirdi. Tecavüze uğramış, dövülmüş ve ölüme terk edilmiş genç bir kadının cesedini bulmak o kadar da alışılmadık bir durum değildi. Zevk bölgesinin kadınlarını bir kafese hapsedilmiş olarak görmek kolaydı, ama aynı tehlikelerinden korundukları söylenebilir. Genelevler fahişelerine mal muamelesi yapıyordu, evet. Ve biri istedi uzun süre dayanacak ve zarar görmeyecek mallar. "Daha sonra bakış açınızla çok ilgileneceğim." "Elbette efendim."

Çok yardımcı olabileceğinden şüpheliydi ama onu reddetmedi. Bu kabalık olurdu.

Çok soğuk olmalı. Doktor muayenesini bitirdiğinde Maomao cesedin üzerini bir kez daha özenle hasırla örttü. Sanki artık bir şey fark edecekmiş gibi.

Maomao kendini merkezi kapının yanındaki nöbetçi kulübesine kadar eşlik edilirken buldu. Başhemşirenin ofisi yine meşgul olmalıydı. Jinshi'nin bu konuşmayı Yeşim Köşkü'nde yapmak istemediğini tahmin etti. Bir çocuğun kulakları için uygun değildi.

Bence kendine ait bir yer edinmesinin zamanı geldi. Maomao kapının önünde duran haremağalarına kibarca başını salladı.

Jinshi ona, "Muhafızlar bunun bir intihar olduğu görüşünde," diye bilgi verdi. Kadın görünüşe göre duvara tırmanmış, sonra da kendini hendeğe atmıştı. Kıyafetinden de anlaşılacağı üzere, Yemek Servisi'ndeki alt rütbeli kadınlardan biriydi; düne kadar işteydi. Başka bir deyişle, önceki gece bir ara ölmüştü.

Maomao, "İntihar olup olmadığını bilmiyorum," dedi. "Bunu tek başına yapmadığını biliyorum."

"Peki bu nasıl?" Jinshi sandalyesinde otururken asil bir ifadeyle sordu. Bazen ona gösterdiği çocuksu gençlikten farklı bir insan gibiydi.

"Çünkü duvarın yanında merdiven yoktu." "Bu yeterince doğru."

"Sence o duvarı bir kancayla aşmak mümkün olabilir mi?"

"Bundan çok şüpheliyim. Hayır mı?" diye sordu. Gerçekten de Onunla uğraşmak sinir bozucuydu. Cevaplarını zaten bildiği soruları sorduğu için onu azarlamak istedi ama Gaoshun izliyordu, bu yüzden kaçındı.

"Hiçbir alet kullanmadan tepeye ulaşmanın bir yolu var ama o kadının bunu başarabileceğine inanmıyorum."

" mı? Nasıl bir yol ki?"

Prenses Fuyou'nun "hayaletini" çevreleyen kargaşadan sonra Maomao, kadının dış duvara nasıl çıktığını anlamaya çalışarak beynini yormuştu. Orası öyle kolayca tırmanılabilecek bir yer değildi.

Maomao'nun aklına bir soru takıldığında, cevabı bulana kadar onu kemirirdi, bu yüzden duvarları düşünmek için çok zaman harcamıştı. Keşfettiği şey, duvarların birleştiği bir köşede bir dizi çıkıntıydı. Bir tuğla çıkıntı

hafifçe oraya buraya. Bunlar, Prenses Fuyou gibi yetenekli bir dansçının tutunabileceği yerler olarak düşünülebilirdi. Maomao, çıkıntı yapan tuğlaların duvarı inşa eden ustalar tarafından kullanıldığını tahmin etti.

"Çoğu kadın için zor olurdu. Özellikle de ayakları bağlı olan biri için."

Bazen bir kızın ayakları bandajlarla sarılır ve küçük tahta ayakkabıların içine sokulurdu. Kemikler ezilirdi, sonra ayakları kumaş şeritlerle bağlanmış ve tahta takunyalara sıkıştırılmıştı. Tüm bunlar, bir ayak ne kadar küçükse o kadar güzel olduğu standardı nedeniyle yapılıyordu. Her kadın bu uygulamaya tabi değildi, ama bazen arka sarayda görülüyordu. "Bunun bir

cinayet olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Ama hendeğe düştüğünde hayatta olduğuna inanıyorum." Kırmızı parmak uçları kadının etrafındaki duvarları umutsuzca tırmaladığını gösteriyordu. Aşağıda, soğuk suyun içinde. Maomao bunu düşünmek istemiyordu.

"Daha yakından bakamaz mısınız?" Reddetmesi imkânsız, tatlı bir gülümseme vardı. Ama ne yazık ki reddetmek zorundaydı: yapamayacağı şeyi yapamazdı.

"Usta bir eczacı bana asla bir cesede dokunmamamı tembihlemişti."

"Ne sebeple? İffetsizlikten duyulan basit bir korku mu?" Jinshi eczacıların her zaman hasta ve yaralılarla etkileşim halinde olduğunu ve cesetlerle temasın pek de mümkün olmadığını ima ediyor gibiydi. Onlar için alışılmadık.

Maomao'nun cevabı ise sebebini açıkça belirtmek oldu: "Çünkü insanlar da aynı şekilde tıbbi malzemeye dönüşebilir."

Merakının ne kadar ileri gideceği belli olmaz, demişti babası. *Yapman gerekiyorsa, en sona bırak.* Eğer bir cesede elini sürerse, mezar soyguncusuna dönüşebileceğini iddia etmişti. Söylediği en güzel şey bu değildi. Maomao özel olarak bundan daha mantıklı olduğunu düşünüyordu, ancak yine de şimdiye kadar bir şekilde onun katı kurallarına saygı duymayı başarmıştı.

Jinshi ve Gaoshun çeneleri hafifçe açılmış halde birbirlerine baktılar ve anlayışla başlarını salladılar. Gaoshun acıyan bakışlarını Maomao. Bunun son derece kaba olduğunu düşündü ama yumruğunu titrememesi için zorladı.

Her halükarda.

Kendini mi öldürdün, yoksa başka biri mi yaptı? Maomao hiçbir zaman kendi hayatına son vermeyi düşünmemişti ve öldürülmekle de ilgilenmiyordu. Eğer ölürse, bu artık ilaçları test edemeyeceği veya zehirlerle deney yapamayacağı anlamına gelirdi. Yani eğer daha önce keşfedilmemiş bir toksini denerken olmasını istiyordu.

Acaba hangisi daha iyi olurdu...

Jinshi ona bakıyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Efendim. Hangi zehirle ölmenin iyi olacağını düşünüyordum."

Sadece dürüst davranıyordu ama Jinshi kaşlarını çatı. "Ölmeyi mi düşünüyorsun?"

" de değil."

Jinshi mantıklı konuşmadığını söylemek istercesine başını salladı. Ona mantıklı gelmek zorunda değildi. "Kimse öleceği günü ya da saati bilemez," dedi.

"Yeterince doğru." Jinshi'nin yüzünden bir parça hüzün geçti. Belki de Kounen'i düşünüyordu.

"Usta Jinshi."

"Evet, ne?" Adam ona şüpheyile baktı.

"Eğer bir gün öldürülmem gerekirse, bunun zehirle yapılmasını rica edebilir miyim?"

Jinshi elini alnına götürdü ve içini çekti. "Peki bunu *bana* sordunuz?"

"Eğer böyle bir cezayı gerektirecek bir suç işlersem, hükmü veren siz olursunuz, değil mi?"

Jinshi bir an için onu inceledi. Nedeninden emin olmasa da, sinirli görünüyordu. Gerçekten de, neredeyse ona ters ters bakıyor gibiydi. Gaoshun onun arkasında giderek daha endişeli görünüyordu.

Hmm, belki de az önce suç işledim.

"Affedersiniz efendim, aştım. Boğulma ya da kafasının kesilmesi de aynı şekilde kabul edilebilir."

"Anlamıyorum," dedi Jinshi, gözle görülür bir şekilde kızgınlıktan bıkkınlığa geçerek.

Maomao, "Çünkü ben halktan biriyim, efendim," dedi. Halktan kişiler soylularla ters düşemezdi. Bu doğru ya da yanlış meselesi değildi; dünyanın işleyişi . Doğru, dünyanın işleyişi bazen tersine dönebilirdi ama şu anda bir devrimden memnun olacak pek kimse olduğunu sanmıyordu. Bugün ve bu çağdaki yönetim o kadar da kötü değildi. "En ufak bir hatada kafam kesilebilir."

"Ben olsam bunu yapmazdım." Jinshi tedirgin bir şekilde onu izledi.

Maomao başını salladı. "Bu senin yapıp yapmayacağınla ilgili bir soru değil. Ama yapabilir misin?" Jinshi, Maomao'nun hayatından vazgeçme hakkına ve yetkisine sahipti ama Maomao aynı hakka sahip değildi. Hepsi kadardı.

Jinshi'nin yüzü . Üzgün müydü? Bunu söylemek zordu. Bir şeyler düşünüyor olabilirdi. Maomao'nun bunu bilmeye özel bir ihtiyacı yoktu. Ona sanki Jinshi'nin kafasından birçok farklı düşünce geçiyormuş gibi geldi.

Sanırım söylediklerim onu rahatsız etti.

Ne Jinshi ne de Gaoshun daha fazla bir şey söylemedi ve Maomao yapacak başka bir şeyi kalmadığı için eğilerek oradan ayrıldı.

Bir süre sonra, ölen kadının kısa bir süre önce zehirlenme girişiminin yaşandığı yerde bulunduğu dair bir söylenti ona ulaştı. Bulunan bir notta da aynı şeyi söylemişti. Bu notta

dava kapatıldı, intihar olduğuna karar verildi.

Bölüm 27: Bal (Birinci Kısım)

Çay partileri düzenlemek cariyeler için meşru bir işti. Gyokuyou görünüşe göre her gün bu toplantılara katılıyordu. Bazıları Yeşim Köşkü'nde düzenlenirken, diğer zamanlarda başka bir eşin evine çağrılıyordu.

Birbirimizi dinlemek ve politika yapmak için mükemmel bir fırsat, Maomao düşündü. Kendisi de çay partilerinin büyük bir hayranı değildi. Sohbet konuları çoğunlukla makyaj ve moda sınırlıydı. Sıkıcı konuşmaların arasına serpiştirilmiş sorular: bir Arka sarayın gerçek bir mikrokozmosu. *Tüm oldukça rahat görünüyorlar. Sanırım onları eş yapan da bu.*

Gyokuyou, yine batıdan gelen orta rütbeli bir eşle konuşuyordu. Ortak anavatanları, aralarında gerçek bir sohbeti teşvik ediyor gibi görünüyordu. Maomao ayrıntıları bilmiyordu, ancak ana konunun Gyokuyou ile gelecekteki ilişkilerle ilgili olduğu anlaşılıyordu. Gyokuyou'nun ailesi.

Gyokuyou neşeli ve ilgi çekici bir konuşmacıydı ve birçok eş ne yaptıklarını bilmeden ona küçük sırlarını anlatırdı. Gyokuyou'nun işlerinden biri de bunları yazmaktı. Konsolos Gyokuyou'nun memleketi kurak bir yerdi ama aynı zamanda ticaretin kesiştiği bir noktada yer alıyordu ve hem insanları hem de zamanın değişimini okuma yeteneği çok önemliydi. Bir eş olarak kazandıklarına ek olarak, ailesine bilgi kırıntıları ileterek yardımcı oluyordu.

Dün gece geç saatlere kadar ayaktaydı ama hiç yorgun görünmüyor. İmparator sevgili Gyokuyou'sunu her üç günde bir, hatta daha sık ziyaret ediyordu. Görünüşte, bir şeylere tutunmaya ve kendini ayağa kaldırmaya başlayan kızını görmek içindi ama söylemeye gerek yok ki, ziyaretlerinde yaptığı tek şey prensese hayranlık duymak değildi. Maomao, İmparator'un günlük işlerini gece işlerinden daha fazla ihmal etmediğinin farkındaydı.

muazzam enerjiler. Ülkenin gelişmesine yardımcı olmak açısından bakıldığında, bu övgüye değer bir şeydi.

Çay partisinin sonunda Maomao, Yinghua'dan bir sürü çay şekeri aldı. Bazılarını yemeye istekliydi, ancak tek başına başa çıkması gerçekten çok fazlaydı, bu yüzden onu Xiaolan'a geleneksel ziyaret. Xiaolan'ın hikayeleri her zaman açık ve net değildi, hatta tamamen tutarlı da değildi, ama yine de en son yaşadıklarını paylaştı

Maomao ile ilgili dedikodular. Bugün kendini öldüren hizmetçi kadın, zehirlenme girişimi ve nedense Saf Eş hakkında bir şeyler konuşmuştu.

"İmparator'un 'dört gözde hanımı' hakkında istedikleri kadar konuşabilirler, ama onun yaşlandığı gerçeğinden kaçış yok." Eş

Gyokuyou on dokuz, Lihua yirmi üç yaşındaydı ve Lishu sadece on dört yaşındaydı. Ancak Saf Eş Ah-Duo tam otuz beş yaşındaydı, yani Majestelerinden bir yaş büyüktü. Çocuk doğurması hâlâ mümkün olabilirdi ama arka sarayda işleyen sisteme göre, bazen "bir yastıktan diğerine kaydırılmak" olarak adlandırılan bir süreçle yakında kenara çekilmeyi bekleyebilirdi. Başka bir deyişle, Ah-Duo ulusun annesi olmayı umut edemezdi.

Muhtemel rütbesinin indirilebileceği ve yerine kimin yüksek eş rütbesine yükseltilebileceği konuşulmaya başlanmıştı bile. Bu tür dedikodular yeni bir şey değildi ama Ah-Duo

İmparator'un tahta çıkmadan önceki eşiymi ve aslında bir zamanlar İmparator'a bir oğul doğurmuş olduğu için, bu konu pek fazla gündeme gelmemişti.

Ölü bir küçük prensin annesi, diye düşündü Maomao. Eğer Majesteleri için başka bir çocuğa hamile kalmazsa, Lihua'nın da aynı kaderi beklemesi gerekecekti. Ve aslında yalnız da değildi: Konsolos Gyokuyou'nun da Majesteleri için gurur kaynağı olacağını düşünemezdi. İmparatorluk sevgisi sonsuza dek.

Çünkü her güzel çiçek zamanla soluyordu. Arka sarayın çiçekleri meyve vermek zorundaydı, yoksa değersizdi. Bu mantık Maomao için ne kadar tanıdık olsa da, sarayın aynı zamanda bir hapisane olduğunu ona hatırlatmaktan asla vazgeçmedi.

Eteğindeki birkaç ay çöreği kırıntısını fırçaladı ve

bulutlu gökyüzüne baktı.

Gyokuyou'nun bugünkü çay partisindeki partneri biraz sıra dışıydı. Bu, dört gözde hanımdan bir diğeri olan Konsolos Lishu'ydu. Aynı rütbedeki eşlerin birbirleri için parti vermeleri pek sık rastlanan bir durum değildi; söz konusu olan en yüksek rütbeli kadınlar olduğunda bu durum daha da artardı.

Lishu'nun çocuksu yüzündeki gerginlik açıkça görülüyordu. Kendisine dört nedimesi eşlik ediyordu, bunların arasında meşhur yemek Tadımlık. Görünüşe göre kadın Maomao'nun korktuğu ağır bir şekilde cezalandırılmamıştı.

Hava soğuktu, bu yüzden çay partisi içeride yapılıyordu. Bazı haremağaları oturma odasında bekleyen hanımlar için şezlonglar hazırlamaya koyuldu. Masanın üzerinde sedef kakmalar vardı ve perde de özenle işlenmiş yeni bir perdeyle değiştirilmişti.

Nakış. Açık konuşmak gerekirse, bu kadar özen göstermiyorlar. İmparator'un kendisini kabul etmesine izin vermedi-ama bu, kadınların akranları için ellerinden gelenin en iyisini yapmak istemelerinin bir yoluydu.

Makyaj da aynı şekilde zevkle yapıldı ve Maomao çillerinden mahrum bırakıldı. Kızlar gözlerinin kenarlarını kırmızı çizgilerle vurguluyordu. Erkeklerin yapabileceği düzeyde bir makyajdı bu. gösterişli sayılırdı, ama bunun bir önemi yoktu; burada iki taraftan daha gösterişli olan galip gelecekti.

Konuşmalarında tüm Eş Gyokuyou söylüyor, Lishu ise uysalca başını sallıyordu. Belki de aralarındaki yaş farkından kaynaklanan bir şeydi bu. Lishu'nun arkasında

Görevliler hanımefendileriyle daha az ilgileniyor gibiydiler.

Yeşim Köşkü'nün , süs eşyalarına ve mobilyalarına bir o yana bir bu yana bakıyordu. Yalnızca yemek tadımcısı, Maomao'nun karşısında, Konsolos Lishu'nun arkasında saygıyla durmuş, eski sevgilisine bakıyordu İşkenceci dikkatle.

Buradaki hikaye nedir? Önce Kristal Köşk'teki kadınlar, şimdi de bu kız. Maomao insanların ona bir tür canavar gibi davranmayı bırakmasını diledi. O bir sokak köpeği değildi ve ısırılmazdı.

İlk bakışta son derece sıradan hanımefendiler gibi görünüyorlar, Maomao düşündü. Bir keresinde Gaoshun'a eşlerine zorbalık ettiklerini söylemişti. Bu iddianın doğru olmadığı ortaya çıkarsa biraz garip olabilirdi.

ama yanılıyor olmaktan da aynı derecede memnun olurdu.

Yeşim Köşkü'nün az sayıdaki gururlu nedimeleriyle kıyaslandığında, Lishu'nun kadınları biraz yavaş hareket ediyor gibi görünse de işlerini yapıyorlardı. En azından : Gyokuyou bugünkü çay partisinin ev sahibesi olduğu için yapacak çok fazla işleri yoktu.

Ailan elinde seramik bir kavanoz ve sıcak suyla çıkageldi.

"Tatlı şeyleri sever misin? Bugün hava çok soğuk, bunun rahatlatıcı olabileceğini düşündüm," dedi Gyokuyou.

"Tatlıları severim," diye cevap verdi Lishu. Bu onu biraz daha rahatlatmış gibi görünüyordu.

Kavanozun içinde balda kaynatılmış turunc kabuğu vardı. Vücudu ısıtır, boğazı rahatlatır ve hatta soğuk alınlığını önlemeye yardımcı olabilirdi. Maomao bunu kendisi yapmıştı. Gyokuyou bunu seviyor gibiydi ve son zamanlarda çay partilerinde sık sık ikram ediyordu.

Hmm? Tatlıları sevdiğini söylemesine rağmen, Eş Lishu aniden belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu. Yemek tadımcısı Aynı şekilde, hanımefendisinin bardağına doldurulan şeye de itiraz etmek ister gibiydi. *Bal da mı alamıyor?* Maomao düşündü.

Etrafta dolanan diğer bekleyen hanımların hiçbiri bir şey söylemeye hazır görünmüyordu. Sadece Lishu'ya kızgınlıkla baktılar. *Aş artık bunu,* der gibiydiler. Hâlâ bunun çocukça bir seçicilik olduğunu düşünüyorlardı.

Maomao küçük bir iç çekti ve Eşi Gyokuyou'nun kulağına fısıldadı Kulak. Gözleri hafifçe büyüdü ve Ailan'ı yanına çağırdı. "Çok özür dilerim ama bunun biraz daha demlenmesi gerekiyor gibi görünüyor. Başka bir şey servis edeceğim. Zencefil çayı alır mısınız?"

"Evet, teşekkürler hanımefendi," dedi Lishu, sesi biraz daha neşeli çıkıyordu. Çayları değiştirmek belli ki doğru bir hamleydi.

Maomao başını kaldırdığında Lishu'nun nedimelerini gördü. O da Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorlardı. Bu izlenim sadece bir saniye sürdü ve sonra kayboldu.

Akşam olduğunda, hadımların en güzeli her zamanki gibi ortaya çıktı. Önde su perisi gibi bir gülümseme, arkada Gaoshun. Maomao son zamanlarda Gaoshun'un kaşlarında eskisinden daha fazla çatıklık olduğunu hissediyordu.

Belki de gereken yeni sorunları vardı.

"Eş Lishu ile bir çay partisi verdiğinizi duydum," dedi Jinshi. "Evet ve çok güzeldi."

Jinshi, sanki arka sarayda işleri bir arada tutmak onun göreviymiş gibi, İmparator'un en önde gelen eşlerini düzenli olarak ziyaret ederdi. O günkü buluşmada olağandışı bir şeyler sezmiş gibiydi ve bu yüzden kendini olaya dahil olmak zorunda hissetti. Maomao bir şeylerin içine çekilmeden önce çıkış yapmaya çalıştı ama doğal olarak onu durdurdu.

"Beni bırakacak kadar nazik olur musun?"

"Konuşmam bitmemişti." Yüce genç adam bakışlarını ona çevirdiğinde, Maomao sadece kendi gözlerini yere indirebildi. Ona ölü bir balıkmış gibi baktığından emindi. Güzel bir balık da değildi. Muhtemelen şu dipten beslenen balıklardan biriydi.

Gyokuyou neşeyle gülererek, "Ah, ne kadar da dostsunuz," dedi. Biraz *fazla* neşeliydi; Maomao kendini şöyle cevap verirken buldu: "Leydi Gyokuyou, göz çevresine biraz akupresür uygulamak kırışıklıkları önlemeye yardımcı olabilir."

Oops. konuşamazdı. Jinshi dışında kimseye kaba davranmamaya dikkat etmeliydi. *Sanırım bu da pek iyi bir fikir değil.* Daha geçen gün onu üzmüştü zaten. Bunun gibi çok fazla küçük yanlış adım atarsa kendini haremağasının gözünden düşmüş bulabilir ve belki de hemen ardından boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdi.

"İntihar eden hizmetli kadının geçen günkü zehirlenme olayının faili olduğu iddiasını duydunuz mu?"

Maomao başıyla onayladı; Jinshi'nin ses tonundan Gyokuyou'ya değil de ona sorduğu anlaşılıyordu. Eşe gelince, bu konuşmanın özel olarak yapılmasının daha iyi olacağını hissetmiş gibiydi ve odadan çıktı. Maomao, Jinshi ve Gaoshun yalnız kaldılar.

"Suçlunun intihar ettiğine gerçekten inanıyor musunuz?"

"Buna ben karar veremem." Bir yalanı gerçeğe dönüştürmek güçlülerin ayrıcalığıydı. Kararı kimin verdiğini bilmiyordu ama Jinshi'nin bir şekilde bağlantılı olduğundan şüpheleniyordu.

"Sıradan bir hizmetçi kadının Erdemli Eş'in yemeğini zehirlmek için bir nedeni olabilir mi?"

"Korkarım ki bilemem."

Jinshi gülümsedi, insanları manipüle etmek için ustalıklı kullanabileceği baştan çıkarıcı bir bakıştı bu. Ne yazık ki Maomao üzerinde işe yaramadı. İstedikini elde etmek için ona bakması gerekmediğini bildiğinden emindi; sadece ona bir emir vermesi gerekiyordu. O da bunu reddetmeyecekti.

"Belki de yarından itibaren Garnet Pavyonu'na yardım etmeniz için sizi gönderebilirim?"

Soru işareti hangi amaca hizmet ediyordu? Maomao mümkün olan tek cevabı verdi: "Nasıl isterseniz."

Derler ki, bir ev sahibini yansıtır. Aynı , Konsolos Gyokuyou'nun Yeşim Köşkü ev gibiyken, Lihua'nın Kristal Köşkü zarif ve rafineydi. Ve Lal Köşkü, Ah-Duo'nun

son derece pratikti. Dekorun hiçbir yerinde gereksiz bir şey yoktu; gereksiz karşı göze çarpan bir ilgisizlik vardı ve bu da bir tür yüce incelik sağlıyordu.

Doğrudan evin sahibesinin kim olduğunu gösteriyordu. Vücudundaki her türlü atık temizlenmişti ve bu da ne çiçekli aşırılık, ne bol bereket ne de büyüleyici güzelliği. Geriye kalan ise sade, nötr bir güzellikti.

Gerçekten otuz beş yaşında mı? Ah-Duo resmi bir üniforma giyseydi, biri onu gelecek vaat eden bir devlet memuru sanabilirdi. Kadınlardan ve haremağalarından başka kimsenin bulunmadığı arka sarayda, pek çok kişinin gözbebeği olmalıydı. O

Jinshi-'ye çok benzeyen bir şekilde çekiciydi ve sonra yine farklıydı. Maomao, Ah-Duo'nun ziyafette tam olarak ne giydiğini görmemişti ama şimdi eteklerini ya da geniş elbiselerini çıkarmıştı.

Neredeyse binici kıyafetine benzeyen bir şey giymiş.

Maomao'ya iki kişiyle birlikte konutun etrafı gezdiriliyordu. diğer hizmetkâr kadınlar. Ah-Duo'nun baş nedimesi Fengming, onlar konuşurken akıcı açıklamalar yapan tombul, çenesi düşük bir güzeldi. Evin içinde koşturuyordu.

"Sizi bu kadar kısa sürede buraya getirdiğim için üzgünüm," dedi. İmparator'un dört gözde hanımından birinin baş nedimesi, muhtemelen kendisi de sıradan bir kadın değildi ve

Fengming'in küçük kadınlarla ilgilenme isteği .

Acaba tüccar bir ailenin kızı falan mı, diye düşündü Maomao. O ve diğerleri her yıl dönümünde yapılan büyük temizlik işine yardım etmek üzere çağırılmışlardı. Garnet Köşkü'nde bunu tek başına yapacak yeterli sayıda insan yoktu.

Peki yaralı mı? Maomao, Fengming'in sol kolunun etrafındaki bandaja bakarak merak etti. Maomao'nun sol kolu da aynı şekilde sargılıydı. İnsanların onu her gördüklerinde endişeyle bakmalarından bıkmıştı. onun yaraları.

Kadınlar fiziksel işleri haremağalarına bırakırken, onlar da günlerini mobilyaları ve parşömenleri böceklerden korumak için havalandırarak geçiriyorlardı. Ve Garnet Köşkü'nde her birinden o kadar çok vardı ki, Eş Gyokuyou'nun evindekinden çok daha fazlaydı. İşte böyle Ah-Duo'nun arka saraydaki ikamet süresi boyunca biriktirdiği miktar, eşler arasında en uzun olanıdır.

Maomao o akşam Yeşim Köşkü'ne geri dönmedi ama Garnet Pavilion'daki büyük bir odada diğer iki hizmetkâr kadınla birlikte uyudu. Soğuktan korunmak için kendisine hayvan kürkünden bir battaniye verilmişti ve bu battaniye gerçekten de çok sıcaktı.

Bana tam olarak ne yapmam gerektiği söylenmedi. Maomao, tıpkı Fengming'in dediği gibi temizliğe . Tombul nedime Övgülerinde cömerttir, bu da çok daha zorlaştırır. Maomao, Fengming'in aslında hünerli bir insan kullanıcısı olduğundan şüphelenmeye başladı.

Fengming, işlerini seve seve yapan iyi bir eşten bahsederken insanların aklına gelen kadın tipine benziyordu. Eşin arka sarayda geçirdiği süre boyunca Ah-Duo'yla birlikte olmuştu, yani normal evlilik yaşını çoktan geçmişti ve Maomao bile bunun utanç verici bir şey olduğunu düşünürken buldu kendini. Fengming'in baş nedime olarak pek çok vasıfsız erkekten daha fazla kazanabileceğini biliyordu ama bunun gerçekten böyle olup olmadığını merak ediyordu.

Bir koca bulmak hiç aklına gelmemişti. Bu bir şey değil miydi?

Çoğu insan ne düşünürdü? Maomao, Yeşim Köşkü'ndeki diğer üç hanımın bu konu hakkında sık sık konuştuğunu biliyordu. Bir süre daha Konsolos Gyokuyou'nun yanından ayrılmaya niyetleri yoktu ama yine de onlar için ortaya çıkan gösterişli bir prensin hayalini kurdu. "Rüyalar

Hongniang gülümseyerek, "Bedava, doya doya yiyin," dedi. Maomao bu sözleri garip bir şekilde korkutucu buldu.

Uzun zamandır ilk kez gerçekten çalıştığımı hissediyorum, diye düşündü. Sonra tıpkı adaşı kedi gibi kıvrıldı ve kısa sürede uykuya daldı.

Zehirlenme girişiminin arkasındaki beyin gerçekten burada mı? Maomao merak etti. Yeşim Köşkü'ndeki hizmetli kadınlar son derece çalışkandı ama Maomao bu standartta bile Lal Köşkü'ndeki kadınların hiç de hımbıl olmadığını kabul etmek zorundaydı,

İkisi de. Hepsi Konsolos Ah-Duo'ya hayrandı ve onun için ellerinden gelenin en iyisini yapmak istiyorlardı.

Bu herkes için olduğu kadar liderleri Fengming için de geçerliydi. Makamının kendisini kısıtlamasına asla izin vermedi; eğer bir bir toz zerresi görse, eline bir bez alır ve onu kendisi silerdi. Yüksek rütbeli bir eşin baş nedimesi gibi görünmüyordu. Çalışkan Hongniang bile bu tür işleri diğer kadınlara .

Keşke Kristal Köşk'teki o gururlu tavus kuşları da bunu görebilseydi.

Görünüşe göre Eş Lihua kadınlara hizmet etme konusunda pek şanslı değildi. Belki de bu kadar çok kadına sahip olmasının nedeni her birinin çok az iş yapmasıydı. Mükemmel konuşmacılardı ama daha fazlası değillerdi ve sorun da burada yatıyordu. Yine de bu tür sorunları ele almak, yüksek bir rütbeye sahip olmanın zorluklarından biriydi.

Ancak güçlü sadakat kendi sorunlarını da beraberinde getirebilir. Örneğin birini zehirlenme girişiminde bulunmaya motive edebilir. Yüksek rütbeli bir memur kendi kızını arka saraya sokmaya çalışıyordu, bu da dört kişiden birinin muhtemel hak mahrumiyetine yol açacaktı. en önde gelen eşleri. Rütbesi düşürülmesi gereken biri varsa, o da Ah-Duo'ydu.

-Peki ya diğer eşlerden birinin yeri aniden boşalırsa?

Gyokuyou ve Lihua az çok güvendeydi ama muhtemelen İmparator Eş Lishu'yu ziyaret etmedi. Maomao, nedimelerinin onu bu kadar hafife almasının nedenlerinden birinin bu olduğundan şüpheleniyordu. *Onun Majesteleri onları böyle cılız sevmez.* Belki de bu bir tepkiydi.

Babasının çok genç kızları tercih etmesine karşı çıkıyordu: Mevcut hükümdar ancak bir kadının kemiklerinde yeterince et varsa tahrik oluyordu.

Başta Gyokuyou ve Lihua olmak üzere ziyaret ettiği her eş belli bir şehvete sahipti.

Bu nedenle, Lishu henüz bir eş olarak görevini yerine getirmemişti. Belki de bu kadar genç biri için böylesi daha iyiydi. Teknik olarak evlenme çağındaydı, evet, ama on dört yaşında bir hamilelik Doğumla birlikte vücudunda büyük bir baskı oluşacaktı. Verdigris Evi'nde bile kızlar çiraklıktan ancak on beş. Ve o zamana kadar müşteri kabul etmiyorlardı. Sonuçta bu onları daha uzun ömürlü, daha iyi fahişeler yapıyordu.

Maomao, eski İmparator'un tercihleri hakkında fazla düşünmemeyi tercih etti. Eğer biri küçük bir hesap yaparsa Mevcut İmparator ve annesinin yaşları karşılaştırıldığında, çok tedirgin edici bir sayıya ulaşıldı.

Her halükarda, eğer birisi dört hanımefendiden birini saf dışı bırakmak isterse, Eş Lishu mantıklı bir seçim olacaktır.

Maomao mutfağı düzenlerken düşüncelerinin dağılmasına izin verdi Rafin üzerinde küçük kavanozlar vardı. Tatlı bir aroma burnunu . "Bunları ne yapalım?" Kavanozlardan birini eline alan Maomao, kendisiyle birlikte mutfağı temizleyen bir hizmetçiye seslendi. Bir gün önce Maomao'ya eşlik eden iki hizmetçi kız da sırasıyla banyoyu ve oturma alanını temizliyordu.

"Oh, bunlar. Rafin tozunu alın ve sonra onları eski yerlerine koyun."

"Bunların hepsi bal mı?"

"Mmhmm. Leydi Fengming'in ailesi arıcıdır." "Ah."

Bal lüks bir üründü. Bir insan, bırakın bir raf dolusu balı, bir çeşidine bile sahip olduğu için şanslı sayılırdı - ama bu her şeyi açıklıyordu. Maomao kavanozlardan birkaçının içine baktı ve farklı renklerde ballar gördü: kehribar, koyu kırmızı ve hatta kahverengi. Farklı çiçeklerden geliyorlardı ve farklı tatları vardı. Aklına gelince, bir gece önce aydınlatma için kullandıkları mumların tatlı bir kokusu olduğunu düşündü. Balmumu olmalıydılar.

Hmm... Bir şey onu rahatsız etti, balla ilgili bir şey. Bu konunun yakın zamanda gündeme geldiğinden emindi.

"İşiniz bittiğinde, ikinci katın tozunu alır mısınız?"

Korkuluk mu? Temizlik yaparken hep gözden kaçıyor."

"Elbette." Maomao balı yerine koydu ve beziyle birlikte ikinci kata .
Bal. Bal... Parmaklıkların her bir direğinin tozunu dikkatle alırken, kelimeyi zihninde evirip çevirerek neyi temsil ettiğini hatırlamaya çalıştı.

Evet, şimdi. İkinci kattan dışarıyı net bir şekilde görebiliyordu. Ağaçların gölgeleri arasındaki bazı figürler de buna dahildi. Belli ki saklandıklarını düşünüyorlardı ama Garnet Pavyonu'nu gözlemledikleri çok açıktı.

Bu Konsolos Lishu mu? Genç Konsolos oradaydı ve yanında sadece bir görevli vardı, o da yemek tadımcısı. Bunların hiçbiri Maomao için bir anlam ifade etmiyordu. Hafızası çay partisine geri döndü ve Lishu'nun bala karşı açıklanamaz bir isteksizlik.

Tatlım.

Bu düşüncenin peşini bırakamadı.

Maomao, Yeşim 'nün resepsiyon alanını kullanarak Garnet Köşkü'nde yaşananları Jinshi'ye rapor etti.

"Demek istediğim, hiçbir fikrim yok." Bilmediği şeyi de . Maomao kendini küçümsemeyi reddediyordu ama aynı şekilde yeteneklerini de abartmıyordu. Muhteşem haremağasına karşı son derece dürüsttü. Garnet Pavyonu'nda geçirdiği üç günün ardından bulduğu her şeyi ona anlatmıştı.

Jinshi bir şezlonga uzanmış, başka bir diyardan gelen güzel kokulu bir çayı yudumlarken zarif görünüyordu. Tatlı bir aroması vardı; karışım limon ve bal içeriyordu.

"Anlıyorum. Evet, tabii ki."

"Kesinlikle, efendim."

Maomao, son zamanlarda, muhteşem haremağasının eskisinden biraz daha az ışıltılı görünüyordu, ama ona öyle geliyordu ki, ses tonu biraz gevezeleşmişti. Belki de sesindeki tatlılık kaybolmuştu ve genç bir adam, neredeyse bir çocuk izlenimi veriyordu. Maomao onun ne istediğini bilmiyordu.

Ama o her zaman sıradan bir eczacıdan başka bir şey değildi. Casusluk yapmaya hiç niyeti yoktu.

"O zaman farklı bir soru deneyelim. Varsayımsal olarak, eğer

Özel bir deyişle, dışarıdaki taraflarla iletişim kuran biri vardı, sizce bu kim olabilir?"

Yine dolambaçlı sorgulama. Keşke sadece ne demek istediğini söyleseydi. Maomao kanıt olmadan konuşmayı sevmezdi. Ona her zaman varsayımlara dayanarak çalışmaması öğretilmişti. Şimdi gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Eğer sakinleşemezse Kendini biraz zorlasa, büyüleyici genç adama yassılaşmış bir kurbağa gibi bakabilirdi. Gaoshun her zamanki gibi sessizce gözleriyle kısıtladı.

"Bu tamamen olasılık, ancak böyle bir kişi varsa, ben Belki de baş nedime Leydi Fengming'dir diye düşünüyorum." "Herhangi bir kanıtınız var mı?"

"Sol koluna sarılmış bir bandaj vardı. Bir keresinde bandajı değiştirirken içeri girdim ve bazı yanıklara gözüm takıldı."

Maomao daha önce çeşitli kimyasallar emdirilmiş yazı şeritleriyle ilgili bir olayla ilgilenmişti. O zamanlar, kimyasalların bir anlamı varsa, bir tür şifreyi temsil ediyor olabileceklerini düşünmüş ama bunu kendine saklamıştı. Bu olaydan yola çıkarak

Yazı şeritlerini tutan kıyafetin yanmış olması, bir zamanlar bu kıyafeti giymiş olan kişinin kolunda bir yanık olduğunu hayal etmek için kısa bir sıçramaydı. Jinshi'nin kolunda yanık olduğundan emindi. olasılığını araştırdı. Maomao'yu gözü ve kulağı yapmaya çalışmasının nedeni muhtemelen buydu.

Maomao, dürüst olmak gerekirse, sakin baş nedimenin böyle bir şeyi deneyecek bir tipe benzemediğini düşünüyordu ama bunun sadece onun öznel görüşü olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve insan olaylara objektif olarak bakmalıydı, yoksa asla gerçeğe ulaşamazdı.

"Mm. Senin için geçer not." Jinshi aniden gözlerini masanın üzerindeki küçük bir kavanoza dikti. Sonra Maomao'ya baktı ve o da nektarlanmış bir gülümseme belirdi. Bir şey görebildiğinden emindi hemen arkasındaki uğursuzluk. Maomao tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bu işin gidişatından hiç ama hiç hoşlanmamıştı.

Jinshi kavanozu aldı ve ona doğru geldi. "Böyle akıllı bir kız bir ödül hak ediyor."

"Yapamadım."

"Yapabilirsin. Ve yapmalısın da!"

"Ödül olmadan da gayet mutluyum. Başkasına ver."

Maomao, Jinshi'yi vazgeçirmek için ona en sert bakışlarını yöneltti ama Jinshi hiç irkilmedi bile. Bu küçük bir şey miydi?

Geçen gün duygularını incittiği için cezalandırılmak mı? Ne yazık ki için de Maomao'nun Jinshi'nin neden bu kadar üzgün olduğuna dair hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Haremağası yaklaştı. Maomao yarım adım geri çekildi ve kendini duvara dayanmış halde buldu. Yardım için Gaoshun'a baktı ama suskun yardımcısı pencerenin kenarında oturmuş, boş boş gökyüzünde uçan kuşları izliyordu. Verdiği pozun yapaylığı onu hiç de hoş görünmeyen bir hale sokuyordu.

Daha sonra ona gizlice müshil vermem gerekecek.

Jinshi, başka herkesi eritecek bir gülümsemeyle parmaklarını kavanozun içine soktu. Parmaklarından bal damlıyordu. Maomao bu küçük şakanın çok ileri gittiğini hissetti.

"Tatlı şeyleri sevmez misin?"

"Baharatlı tatları tercih ederim."

"Ama onları , değil mi?"

Jinshi hiçbir yumuşama belirtisi göstermedi; parmakları Maomao'nun ağzına doğru ilerledi. Her zaman böyle davranıyor olmalı, diye düşündü. Ama güzellik insana her istediğini yapma hakkı vermezdi.

Hadım, Maomao'nun delici bakışlarını kendinden geçmiş bir ifadeyle inceliyordu.

Bu doğru... O tiplerden biri olduğunu unutmuşum. Ona sanki küçük, kahverengi bir fareymiş gibi ezici bir bakış atmaya çalıştı ama bu istediği etkinin tam tersini yaratıyordu.

Bunu bir emir olarak kabul etmeli ve adamın ağzında bal mı? Yoksa kaçmanın bir yolunu bularak gururundan geriye kalanları kurtarmaya mı çalışmalıydı?

En azından kurtboğan balı olsaydı bununla yaşayabilirdim, diye düşündü. Zehirli bir çiçekten elde edilen bal en azından zehirli olma erdemine sahip olurdu.

Aniden Maomao'nun zihninde bir şeyler bir araya geldi. Bir an durup düşüncenin ipuçlarını ortaya çıkarmak istedi ama sapık elini ağzına sokmak üzereyken yapamadı.

hiçbir şey düşünemedi. Tam parmakları dudaklarına dokunmak üzereyken bir ses duydu.

"Hizmetçime ne yapıyorsun?" Konsolos Gyokuyou orada duruyordu ve çok hoşnutsuz görünüyordu. Yanında Hongniang vardı, başı ellerinin arasındaydı.

Bölüm 28: Bal (Bölüm)

"Jinshi Usta'nın şakasının biraz fazla ileri gittiğini kabul ediyorum, ama gerçekten sadece küçük bir yaramazlıktı. Belki de kalbinizde onu affedebilir misin?" Gaoshun, Maomao'ya Eş Lishu'nun yaşadığı Elmas Köşk'ünü gösteriyordu. Efendisi çoktan söz konusu olaydan dolayı Yeşim Köşkü'nde yuvarlak bir şekilde azarlandı. "Pekâlâ. Eğer gelecekte yalayıp yutarsanız, Üstat Gaoshun, ben herhangi bir sorun öngörmüyorum."

"Yala onu..." Gaoshun çelişkili görünüyordu. Eğilimleri oldukça mütevazı ve başka bir adamın, hatta Jinshi'nin bile elindeki herhangi bir şeyi yalamak gibi bir eğilimi yoktu.

"Demek istediğimi anladıysan, bu kadar yeter." Maomao dudaklarını büzerek hızlı bir tırısla ilerledi.

Adam pişmanlık duymayan bir sapıktı. Böylesine iğrenç bir kişilik için böylesine güzel bir yüz. Maomao aynı numarayla sayısız kişiyi tuzağa düşürdüğünden emindi. Utanmaz, bunun için tek kelime buydu. Eğer bu kadar önemli biri olmasaydı bacaklarının arasına tekme atmayı ciddi ciddi düşündü. Kadın olmayan bir şeyi tekmelemeyeceğiniz düşüncesiyle biraz yatıştırıldı.

Sonunda, uğurlu *nantian* bambularıyla dikilmiş yepyeni bir bina olan Elmas Köşk'e vardılar.

Konsolos Lishu onları kiraz pembesi bir kıyafetle karşıladı, saçlarını çiçek süsleriyle süslü bir saç çubuğuyla tutuyordu. Maomao bu kız gibi kıyafetin ona bahçe partisindeki özenli kıyafetinden daha çok yakıştığını düşündü.

Konsolos Gyokuyou olaya dahil olduktan sonra Maomao, kafasını kurcalayan bir konuya açıklık getirmek umuduyla Konsolos Lishu'dan bir görüşme talep etmişti.

Lishu gördüğü manzara karşısında yaşadığı hayal kırıklığını gizleme zahmetine girmedik.

Jinshi onlarla birlikte değildi. Onu suçlamak biraz zordu; ne de olsa en azından güzel bir yüzü vardı.

"Benden ne sormak istediğinizi öğrenebilir miyim?" Lishu bir şezlonga uzanmış, ağzını tavus kuşu tüyünden yapılmış katlanabilir bir yelpazenin arkasına saklamıştı. Diğer eşlerin otorite ve varlığından yoksundu; hatta neredeyse gergin görünüyordu. Hâlâ çok gençti. Evet, güzeldi - ona boşuna "güzel prenses" demiyorlardı - ama henüz kendine gelmemişti

kadınsıydı. Aslında, bir tavuk kadar sıska Maomao'dan bile daha düzdü.

İki nedime kayıtsız bir şekilde eşinin arkasında duruyordu.

Lishu ilk başta tanımadığı çilli kadına şöyle bir baktı

Ama sonra daha yakından baktı ve Maomao'nun bahçe partisinde hazır bulunan hanımlardan biri olduğunu fark eder gibi oldu.

Gözleri genişledi ve durumu biraz düzelir gibi .

"Balı sevmez misiniz hanımefendi?" Maomao'nun söze biraz şaka ya da boş lafla başlaması da iyi olurdu, ama bu yorucu olurdu, bu yüzden onlardan vazgeçti.

Lishu'nun gözleri daha da büyüdü. "Nereden biliyorsun?"

"Yüzünüzden belli oluyordu." *Gözleri olan herkes bunu görebilirdi,* diye düşündü Maomao. Eş Lishu gittikçe daha da şaşırmış görünüyordu. Maomao bu kadar kolay okunan biriyle nadiren karşılaşmıştı. "Hiç bal yüzünden mideniz bulandı mı?" diye devam etti. Eş Lishu daha da şaşırmış görünüyordu. Maomao bunu evet olarak algıladı.

"Gıda zehirlenmesi yaşamış bir kişinin, bunu yaşamasına neden olan gıdadan nefret etmesi alışılmadık bir durum değildir."

Lishu bu kez başını salladı. "değil. Hatırlamıyorum. O zamanlar sadece bir bebektim." Lishu bebekken bir bal yüzünden neredeyse ölüyordu. Şimdi yemek yemeyi zor buluyordu çünkü Hayatı boyunca bakıcıları ve hizmetçileri ona bundan kaçınmasını söylemişti.

"Dinle, seni küçük fahişe," dedi bir kadın iğrenç bir şekilde. "Ne cüretle buraya gelip Leydi Lishu'yu sorgulamaya kalkarsın?"

Çok konuşuyorsun, diye düşündü Maomao. Kadın çay partisindeydi; en ufak bir şey yapmayanlardan biriydi.

baldan nefret eden metresine yardım etmeye çalışıyor. *şimdi onun arkadaşıymışsın gibi davranma.*

Bekleyen hanımların basit bir numarası gibi görünüyordu. Konsolos Lishu'yu savunuyormuş gibi davranarak ziyaretçilere kötü adam muamelesi yaptı. Kurnaz genç kadın etrafında düşmanlar olduğuna inanmaya başladı. Hizmetkrları ona kendilerinin ve yalnızca kendilerinin onun mttfeki olduğunu söyleyerek onu yalnızlaştırdılar. O zaman eşinin hanımlarına güvenmekten başka çaresi kalmadı. Bu bir kısır dngyd. Konsolos, tüm bunların kadınlarının kötü niyetinden kaynaklandığını fark etmediği sürece, kimse bunu anlayamayacaktı. Kadınlar basitçe Bahçe partisinde kendime aşırı güvenmek gibi bir hata yaptım.

"Usta Jinshi'nin emriyle buradayım. Eğer bir çeşit benimle sorun yaşıyorsa, bunu bizzat kendisiyle görüşmenizi tavsiye ederim."

Maomao, deyim yerindeyse kaplanın tehdidini ödünç alacaktı. Kadınlara aynı anda düşünecekleri bir şey vermek. En azından buna izin verilebilirdi.

Görevlilerin yüzleri yanıyordu ve Maomao, sapık haremağasına yaklaşmak için hangi bahaneyi kullanacaklarını düşünürken çok eğleniyordu.

"Bir şey daha var," dedi Maomao, dikkatli bir şekilde bakışlarını Lishu'ya çevirirken ifadesizdi. "Garnet Köşkü'nn baş nedimesi ile tanışıyor musunuz?"

Eşinin şaşkın bakışı, ihtiyacı olan tek cevaptı.

Maomao ona, "istediğim bir şey var," demişti ve Gaoshun'un mahkemede bulunmasının nedeni de buydu Arşivler.

Arka sarayda hizmetli bir kadın olan Maomao'nun prensip olarak hizmet yerinden ayrılmasına izin verilmezdi. Ama görünüşe göre Bir şey keşfetmişti, ne ki? Düşüncelerinin derinliği ve soğukkanlılığı sadece on yedi yaşında bir kıza aitmiş gibi görünmüyordu. Hatta böyle bir düşünme yeteneğinin Mantıklı düşünmek ve sorunları çözmek bir kız çocuğu için utanç verici bir kayıptı. (Gerçi bazı eğilimleri olanlar buna katılmayabilir).

Kullanması ne kadar kolay bir piyon. Keşke sadece yapsa. Belki bir ya da iki itirazda bulunarak da olsa bunu kabul edecekti.

"O" kimdi? Başka kim olabilir? Gaoshun'un ilk görüldüğü kadar olgun olmayan ustası.

"İhmalkâr davrandım," diye mırıldandı Gaoshun. Belki de şaka bu kadar ileri gitmeden önce efendisini durdurmalıydı. Ama ne yapacaktı ki? Jinshi'yi durduracaktı ve sonra... ne olacaktı?

Maomao'nun kötücül bakışını hatırlayınca, onun daha sonra kendisi için bir şeyler saklayabileceğinden endişelendi. Gaoshun onunkine dokundu

saç çizgisi. Bu konuda endişelenmeye başlamıştı.

Maomao odasındaki yatağa oturmuş, bir kitabın sayfalarını çeviriyordu. Dar alanda bir mangal ve ilaç yapmak için bir havan ve havaneli bulunurken, bazı kurutulmuş otlar duvar boyunca asılı duruyordu. Aletlerin bazılarını Gaoshun'dan zorla almış, bazılarını ise Tıbbi ofisten "ödünç alınmış".

"On altı yıl önce, ha..." *İmparator'un küçük kardeşinin doğduğu zaman.*

Maomao'nun elinde Gaoshun'un kendisi için temin ettiği dikişli ciltli bir kitap vardı. Arka saraydaki olayları anlatıyordu.

Mevcut imparator henüz veliaht tek bir çocuk dünyaya getirmişti. Annesi o zamanki prensin süt annesiydi.

kardeşi, daha sonraki Saf Eş. Ancak çocuk süttten kesilmeden önce ölmüş ve prens, babasının ölümünden ve İmparatorluk haremının yeniden kurulmasından sonraya kadar başka çocuk doğurmamıştır.

Tüm prensliği boyunca sadece bir eşi olmuştu. Bunu garip bulmuştu. O azgın ihtiyarı tanısaydı, bir sürü cariye almasını beklerdi. Tek bir kadına on yıldan sadık kaldığına neredeyse inanamıyordu. Bu sadece söylentilere ve kulaktan dolma bilgilere güvenilemeyeceğini gösteriyordu. En iyisi kayıtları kendiniz kontrol etmekti.

On altı yıl önce.

Bebekken ölen bir çocuk.

Ve...

"Saray doktoru, Luomen, sürgün edildi." Maomao bu ismi biliyordu. İcini kaplayan duygu şaşkınlıktan çok, bazı parçaların yerine oturduğu hissiydi. Bir düzeyde, böyle bir şey olması gerektiğinden şüphelenmişti. Maomao yaptı

Arka sarayın etrafında yetişen çeşitli bitkileri sık sık kullanırdı. Bunlar doğal olarak orada değildi; her zaman birilerinin onları ektiğini varsayardı. Evinin etrafında bir sürü bitki yetiştiren bir kişi tanıyordu.

"Babam neyin peşinde acaba..." Yaşlı bir kadın gibi yürürken topallayan babasını düşündü. Onun kadar yetenekli ve bilgili bir uygulayıcı, bir zevk bölgesinde çürüyüp gitmişti.

Gerçekten de Maomao'nun ilaç konusundaki akıl hocası, dizlerinden birinin kemiği eksik olan eski bir saray hadımıydı.

Bölüm 29: Bal (Üçüncü Kısım)

"Konsolos Gyokuyou'dan bir mektup mu?"

"Evet. Şahsen teslim etmem söylendi."

"Korkarım Leydi Ah-Duo şu anda çaya katılıyor..." Fengming, Ah-Duo'nun tombul baş nedimesi Maomao'ya özür dileyerek baktı.

Maomao taşıdığı küçük tahta kutuyu açtı.

Normalde içinde bir kâğıt parçası olabilirdi ama bu kavanozun içinde küçük, kırmızı bir trompet çiçeği vardı. Bir tanıdık, tatlı bir koku yayılıyordu. Maomao Fengming'in irkildiğini gördü; çiçeği tanıdığı olmalıydı.

Yani haklı mıydım? Maomao kavanozu kenara kaydırıp ve üzerinde Fengming'in gayet iyi bildiğinden şüphelendiği bazı kelimelerin yazılı olduğu bir kâğıt parçasını ortaya çıkardı.

Maomao, "İzin verirseniz sizinle konuşmak istiyorum, Leydi Fengming," dedi.

"," diye Fengming.

Keskin olanları seviyorum, diye düşündü Maomao. *İşleri çok daha hızlı yapıyor.*

Yüzü gergin olan Fengming, Maomao'yu Garnet Pavyonu'na götürdü.

Fengming'in kişisel odası Hongniang'hemen hemen aynı planda düzenlenmişti, ancak sahip olduğu her şey bir köşeye sıkıştırılmıştı. Tamamen dolu görünüyordu.

Evet. Anlaşıldı. Maomao ve Fengming yuvarlak bir masada karşılıklı oturuyorlardı. Fengming ısıtıcı zencefil çayı ve Masanın üzerindeki kutuda sert ekmekler vardı. Üzerlerine meyve balları sürülmüştü.

"Şimdi, sorun nedir?" diye sordu Fengming. "Temizliği bitirdik, eğer bunun için geldiyseniz." Kadının sesi

Nazikti ama araştırıcı bir niteliği vardı. Maomao'nun neden geldiğini biliyordu ama konuşmayı başlatacak kişi o olmayacaktı.

"Ne zaman taşınacağınızı sorabilir miyim?" Maomao kőředeki eşyaları göstererek şöyle dedi.

"Çok anlayışlısın." Fengming'in sesi hemen soğudu.

"Bahar temizliği" sadece bir bahaneydi. İnsanlar resmi yeni yıl kutlamalarını yapana kadar yeni bir eşin yerinde olabilmesi için Ah-Duo'nun Garnet Köşkü'nden ayrılması gerekecekti. Çocuk doğurmayan veya doğuramayan eşlerin arka sarayda yeri yoktu. Uzun yıllar boyunca İmparator'un yoldaşı olmuş olsalar bile. Hele de Ah-Duo gibi sarayda statülerini güvence altına alacak güçlü bir destekçileri yoksa.

Bu noktaya kadar, Ah-Duo'nun hükümdarın süt kardeşi olduğu gerçeği, kişinin kendi biyolojik ebeveynleriyle olan bağından daha yakın bir bağdı.

onu korudu. Belki de en azından doğurduğu prens yaşasaydı, başını dik tutabilirdi.

Onun hakkında bir tahminim var. Eş Ah-Duo genç bir erkeğin yakışıklılığına sahipti; onda kadınsılıktan eser yoktu. Eğer bir kadın hadım olabilseydi.

Ah-Duo gibi bir şey. Maomao varsayımlara dayanarak bir şey söylemekten nefret ederdi, ama bu apaçık bir gerçek olduğunda, bazen yapabileceğiniz tek şey buydu.

"Eş Ah-Duo artık çocuk doğuramıyor, mi?"

Fengming hiçbir şey söylemedi ama sessizliği bir onay gibiydi. Yüzü giderek daha da sertleşti.

"Doğum sırasında bir şey oldu, mi?" Maomao dürttü.

"Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok." Bekleyen orta yaşlı kadın gözlerini kıstı. Gözlerinde şefkatten eser yoktu, Maomao'nun daha önce tanıştığı düşünceli kadın, derin bir düşmanlıkla yanıyordu.

"Aslında, öyle. Çünkü doğumu gerçekteştiren doktor benim üvey babamdı." Maomao bu gerçeği soğukkanlılıkla dile getirdi. Fengming ayağa kalktı.

Arka saraydaki sağlık personeli sürekli olarak yetersiz kalıyordu,

Öyle ki, o pozisyonu dolduran şarlatan bile işine devam edebilirdi. Nedeni basitti: Bu eşsiz beceriye -iyi gelişmiş tıp bilgisine- sahip olan bir adamın hadım olmasına gerek yoktu. İş sosyal açıdan beceriksiz yaşlı adama yıkmak muhtemelen yeterince kolay olmuştu.

"Eş Ah-Duo'nun talihsizliği, çocuğunun doğumunun İmparatorun küçük kardeşinin doğumuyla aynı zamana denk gelmesiydi. Bu sarayın terazisinde ikisini tartın ve leydinizin doğumunun daha az önemli olduğu açıkça görülüyor."

Bebek zor doğumu atlattı ama Ah-Duo rahmini kaybetti. Sonra çocuk genç yaşta öldü. Bazıları Ah-Duo'nun bebeğinin, Ah-Duo'yu öldüren toksik yapının aynısı yüzünden öldüğünü düşünüyordu.

Konsolos Lihua'nın prensi, ama Maomao farklı düşünüyordu. Ah-Duo gibi genç bir prensin annesinin, babasının gözetiminde ölümcül yüz pudrasını kullanmasına asla izin verilmezdi.

"Olanlardan dolayı kendinizi sorumlu hissediyor musunuz, Leydi? Fengming? Eş Ah-Duo doğumdan sonra rahatsızlandığında, onun yerine bebeğe bakanın siz olduğuna inanıyorum..."

"Pekala," dedi Fengming yavaşça. "Her şeyi , değil mi? Leydi Ah-Duo'ya yardım edemeyen değersiz şarlatanın kızı olmana rağmen."

"Evet. Öyle bile olsa." Tıpta suçlama çaresiz bir omuz silkmeye geçiştirilemezdi: babasının söylediği başka bir şey daha vardı. "Şarlatan" gibi hakaretleri kolayca kabul ederdi. "O şarlatanın, hanımının içinde beyaz kurşun bulunan yüz pudrasını kullanmasını engellediğini biliyorsun. Ve sen de çocuğa bu kadar ölümcül bir şey vermeyecek kadar akıllıydın." Maomao mektup kutusundaki küçük kavanozu açtı. İçinde bal parlıyordu. Maomao kavanozdaki kırmızı çiçeği ağzına götürdü.

Balın tatlılığını taşıyordu. Çiçeği kopardı, parmaklarının arasında oynadı. "Zehirli bitkilerin pek çok çeşidi vardır. Örneğin kurtboğan ve açelya. Ve toksinler onlardan yapılan bala da geçer."

"Bunun farkındayım."

"Sanırım öyle." Arıcılık yapan bir ailenin böyle şeyleri anlaması beklenebilir. Ve eğer bir toksin bir yetişkinde ciddi zehirlenmeye neden oluyorsa, bir çocuğa neler yapabileceğini düşünün. "Ama

balın sadece çocukları etkileyen bir zehir içerebileceğini fark etmediniz."

Bu bir varsayım değildi. Bu bir gerçektir. Nadiren de olsa bu tür toksinler vardı - sadece çocuklar için zehirli olan ajanlar.

daha düşük direnç seviyeleri.

"Siz tadına baktınız ve iyi oldunuz, bu yüzden onun da iyi olacağını varsaydınız.

Oysa büyümesine yardımcı olması için çocuğa verdiğiniz şeyler tam tersini yapıyordu ve siz bunu hiç bilmiyordunuz."

Ve sonra, Ah-Duo'nun çocuğu öldü. Ölüm nedeni bilinmiyor. Luomen-

Maomao'nun babası ve o zamanın başhekimisi-

doğum sırasında yaşanan sorunlara ek olarak bu büyük başarısızlıktan da sorumlu tutuldu. Bunlar yüzünden sürgüne gönderildi ve ayrıca sakat bırakılarak cezalandırıldı: bir dizinin kemiklerini çıkardılar.

"İsteyeceğin son şey hanımının öğrenmesiydi, yani Konsorsiyum Ah-Duo'nun öğrenmesini." Hanımının sahip olacağı tek çocuğun ölümüne Fengming'in sebep olduğunu öğrenmek. "Bu yüzden Konsolos Lishu'yu aradan çıkarmaya çalıştın."

Önceki İmparatorun hükümdarlığı sırasında Lishu, Ah-Duo'ya oldukça ve Ah-Duo'nun da ondan çok hoşlandığı söyleniyordu. Ah-Duo, İmparator'un ilişkilerini tamamlamayacağı umuduyla genç geline yakın duruyor olabilir miydi?

Ailesinden ayrı düşmüş bir çocuk ve asla doğum yapamayan yetişkin bir kadın: aralarında bir tür ortak yaşam oluşmuştu. Fakat bir gün, aniden, Konsolos Ah-Duo Lishu'yu kabul etmeyi bıraktı. Genç eş defalarca onu ziyarete geldi ama her seferinde Fengming onu kovaladı. Sonra eski İmparator öldü ve Konsolos Lishu yemin etti.

"Eş Lishu size söyledi, değil mi? Balın zehirli olabileceğini." Ve eğer Lishu sık sık ziyaretlerine devam etseydi, sonunda bu gerçeği Ah-Duo'nun ağzından kaçırabilirdi. Ah-Duo o kadar zekiydi ki parçaları birleştirmek için tek ihtiyacı olan şey bu olabilirdi.

Fengming bundan kaçınmak istiyordu.

Ancak İmparator'un ölümünden sonra, Lishu güvenli bir şekilde Fengming, kızı bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü.

-Arka sarayda yeniden ortaya çıkana kadar, hala yüksek bir eşti. Ve

artık Ah-Duo için bir tehditti. Yine de kız, annesini özleyen bir çocuk gibi Ah-Duo'yu ziyarete geldiğini belli eder gibiydi. Bu yüzden Lishu . dünyaya karşı çok kördü. Bu yüzden Fengming ondan kurtulmaya karar verdi.

Maomao'nun karşısında o sakin, şefkatli baş nedimeden eser yoktu. Fengming'in bakışları buz gibi soğuktu. "Ne istiyorsunuz?"

Maomao ensesinde bir karıncalanma hissetmesine rağmen "Yok bir şey," dedi. Daha önce çörekleri kesmek için kullandıkları bıçak arkasındaki rafta duruyordu. Sadece basit bir satırdı ama minyon Maomao'yu tehdit etmek için fazlasıyla yeterliydi. Fengming'in kolayca ulaşabileceği bir yerdeydi.

Fengming neredeyse tatlı bir sesle, "Ne olursa," diye cüret etti. "Siz de gayet iyi biliyorsunuz ki leydim, böyle bir teklif anlamsız."

Fengming'in dudakları bunun üzerine boş bir şekilde kıvrıldı. Kibar bir gülümseme seviyesine bile çıkmamıştı ama Fengming'in içinde derinlerde bir şeyler vardı.

İfade-ne?

"Söyle... Bir insan için en önemli şeyin ne olduğunu biliyor musunuz? senin için en önemli şey nedir?" Fengming, Maomao'ya yüzünde hâlâ bir gülümseme fısıltısıyla konuştu. Maomao başını salladı. Neyin en önemli olduğu konusunda cahildi. İster eşyalar ister insanlar olsun.

"Ben de onu aldım," dedi Fengming. "Bir mücevherden daha çok değer verdiği çocuğunu çaldı." Fengming'in

Ah-Duo'nun hizmetine girdiğinde, hayatı boyunca başka kimseye hizmet etmeyeceğini biliyordu. Eş, bir kadında ender rastlanan bir irade sağlamlığına sahipti ve konuştuğunda veliahtla aynı bakışı sergileyebiliyordu ve Fengming ona sonsuz saygı duyuyordu. Fengming'in

Eşi, tüm hayatını ailesinin dediklerini yaparak geçirmiş olan Fengming'e bir yıldırım gibi çarptı. Fengming'e anlatırken gülümsedi.

Hikaye.

"Leydi Ah-Duo o zamanlar bana bir şey söyledi. Oğlunun sadece cennetin isteğini yerine getirdiğini söyledi. Bu bizim için rahatsız edilecek bir şey değildi." Bir çocuğun cennete gidip gitmeyeceğini bilmek imkansızdı.

yedi yaşına kadar hayatta kalabiliyorlardı. En ufak bir hastalık onları öldürebilirdi. "Ve yine de Leydi Ah-Duo'nun ağladığını duyabiliyordum.

her gece." Fengming yavaşça yere baktı. Bir tür inilti duydu. Hareketsiz baş nedime gitmişti. Onun yerinde sadece pişmanlık içinde kıvranan bir kadın vardı.

On altı yıl boyunca Eş Ah-Duo'ya hizmet ederken neler hissetmiş olmalı? Bir eş ya da partner düşünmeden kendini tamamen leydisine adarken? Maomao hayal bile edemiyordu. Ne Fengming'in duygularını, ne de başka bir insana bu kadar değer vermenin nasıl bir his olduğunu. o derece. Bu yüzden ne istediğini gerçekten bilmiyordu.

Fengming, Maomao'nun teklif etmek üzere olduğu şeyi kabul edecek miydi? Jinshi'nin Maomao'nun son zamanlarda Fengming'e olan ilgisinden haberdar olduğuna şüphe yoktu.

Arşivler. Arka sarayı yöneten haremağasından hiçbir şey saklayabileceğini düşünmüyordu. Prenses Fuyou konusunda gerçeği kendine saklamayı başarmıştı ama bu kez onu izinden uzaklaştırabileceğini sanmıyordu.

O da istemedi.

Maomao'nun söyleyeceklerini duyduğunda, Jinshi Fengming'i tutuklatacaktı. Başka ne olursa olsun ya da kim onun adına temyize giderse gitsin, kesinlikle nihai cezadan kaçamayacaktı. Gerçek on altı yıl sonra ortaya çıkacaktı. İşler yoluna girmişti ve Maomao şimdi ve burada ortadan kaybolsa bile, er ya da geç Fengming ortaya çıkacaktı. Baş nedime bunu fark edemeyecek kadar zekiydi.

Maomao'nun onun için yapabileceği tek bir şey vardı. Fengming ne cezasında bir indirim umabilirdi ne de Şef Ah-Duo'nun şefaati. Ama iki nedeni bire indirgenebilirdi. Motivasyonunu Eş Ah-Duo'dan saklamaya devam edebilirdi.

Maomao ne kadar korkunç bir şey söylediğini biliyordu. Bu, başka bir kadının ölmesini istemek anlamına geliyordu. Ama aklına gelen tek şey buydu. Hiçbir etkisi ya da yetkisi olmayan genç bir kadının önerebileceği tek şey.

"Sonuç aynı olacak. Ama bunu kabul edebilirsiniz..."

Fengming bunu kabul edebilirse, Maomao'nun ısrar ettiği gibi yapacaktı.

Çok yorgunum.

Maomao Yeşim Köşkü'ndeki odasına döndü ve sert yatağına yığıldı. Giysileri terden sıırıslıklamdı, gerginliğin en yüksek olduğu anda üzerinden akan ter, korku kokuyordu. Banyo yapmak istedi.

En azından üzerini değıştirebileceğini düşünerek dış giysilerini çıkardı ve göğsünden karnına kadar inen büyük bir kumaş ortaya çıktı. Birkaç kat yağlı kâğıdı yerinde tutuyordu.

"İyi ki ihtiyacım olmadı," dedi kendi kendine. *Bıçaklanmak yine de canını yakabilirdi.*

Maomao yağlı kâğıdı çıkardı ve kendine yeni bir kıyafet buldu.

Jinshi bu gerçeğı sadece şaşkınlık içinde düşünebildi. Konsolos Lishu'yu zehirleme girişiminin suçlunun intiharıyla sonuçlanacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Jinshi Yeşim Köşkü'nün oturma alanında, suskun bir nedimeye bu sonucu açıklıyordu. Çoktan bilgilendirmişti Konsolos Gyokuyou.

"Ve böylece Fengming kendi eliyle öldü," dedi. "için ne büyük şans," diye cevap verdi nedime. özel bir duygu gösterisi.

Jinshi dirseklerini masaya dayadı. Gaoshun itiraz edecek gibi görünüyordu ama Jinshi onu duymazdan geldi. Görgü kurallarının canı cehenneme. "Bu konuda bir şey bilmediğine emin misin?" dedi. Bazen bu genç kadının bir şeylerin peşinde olduğuna dair kaçınılmaz bir hisse kapılıyordu.

"Size neyi bilmediğimi söyleyebilirim - neden ."

"Anladığım kadarıyla Gaoshun'u kitap toplamakla oldukça meşgul etmişsiniz."

"Evet. Korkarım hepsi bir hiç uğruna."

Sesi o kadar lakayt geliyordu ki neredeyse onunla dalga geçtiğini düşünecekti. Yine de yeni olan neydi ki? Geçen gün yaptığı şakadan dolayı biraz kin besliyor - biraz aşırıya kaçmıştı. Ama çoğunlukla bu normal görünüyordu. Kız

ona standart bir bakış attı. Kabalığın ötesine geçerek kendine has bir saflığa ulaştı.

"Tahmin ettiğiniz gibi amaç, Eş Ah-Duo'nun dört leydi arasındaki yerini korumasına yardımcı olmaktır."

"Öyle mi?" Maomao ona tamamen ilgisiz bir şekilde baktı.

"Size Eş Ah-Duo'nun gerçekten de yüksek eş statüsünden indirileceğini söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm. Arka saraydan ayrılacak ve Güney Sarayı'nda yaşayacak."

"Zehirlenme girişiminin intikamı mı?" Maomao sordu. Ah, kedi sonunda ip yumağına ilgi göstermeye başlamıştı.

"Hayır, hareket çoktan kararlaştırıldı. Majestelerinin kararı." Ah-Duo'nun evine ve ailesine geri gönderilmek yerine İmparatorluk konutunda kalmasını sağlayan şey İmparator'un ona duyduğu uzun süreli sevgi olmalıydı.

Maomao'nun alışılmadık ilgi gösterisi Jinshi'nin hemen neden oldu. Ayağa kalktı ve bir adım öne çıktı, bunun üzerine Maomao gerildi ve yarım adım geri gitti. Adam haklıydı; kız onun küçük şakalarını tam olarak atlatamamıştı. Doğal olarak Gaoshun ikisini de bıkkınlıkla izledi.

Maomao'nun çok gergin olması Jinshi'nin işine yaramazdı. Tekrar yerine oturdu. Ufak tefek hizmetçi kadın başını eğip odadan çıkmak istedi ama sonra durdu. Kırmızı, trompet şeklindeki çiçeklerden oluşan bir dal odayı süslüyordu.

Jinshi ona, "Hongniang onları daha önce oraya koymuştu," diye bilgi verdi.

"Gerçekten de öyle," dedi Maomao. "Ne harika bir çiçek patlaması." Çiçeklerden birini aldı, sapını kopardı ve ağzına götürdü.

Şaşkınlık içindeki Jinshi yavaşça yaklaştı ve aynısını yaptı. "Çok tatlı."

"Evet. Ve zehirli."

Jinshi sapı tükürdü ve Gaoshun su getirmek için koşarken ağzını kapattı.

"Merak etme," dedi Maomao. "Bu seni öldürmez."

Sonra yabancı kız, kendi tatlı gülümsemesinin ipuçlarını taşıyan dudaklarını yaladı.

Bölüm 30: Ah-Duo

Maomao'nun o gece Yeşim Köşkü'nden gizlice çıkması tamamen tesadüftü: uyuyamamıştı.

Ertesi gün, Saf Eş arka saraydan ayrılacaktı.

Maomao bahçede amaçsızca dolaşıyordu. Saray zaten kış soğuğunun pençesindeydi ve soğuğa karşı iki pamuklu üst giysi giymişti. Arka sarayda değişmeyen tek bir şey vardı: karışıklık canlı ve iyiydi ve dikkatli olmak gerekiyordu

çalıların arasına ya da gölgelere çok yakından bakmamak. Tutkuyla yananlar için kış soğuğu hiçbir engel teşkil etmiyordu.

Maomao yukarı baktı ve gökyüzünde asılı duran yarım ayı gördü. Prenses Fuyou'nun bir anısı kafasında dans etti ve Maomao, nasıl olsa burada olduğuna göre, belki de duvara tırmanmaya karar verdi. Eski şairlerin dediği gibi "ayla bir içki paylaşmak" isterdi ama Yeşim Köşkü'nde alkol olmadığı için üzülerek bu fikirden vazgeçti. Jinshi'nin ona verdiği şeylerden birazını saklamalıydı. Birden canı yılan şarabı çekti -içmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki- ama sonra geçen gün olanları hatırladı ve buna değmeyeceğini anlayarak başını iki yana salladı.

Maomao, dış duvarın köşesindeki çıkıntılı tuğlaları dayanak olarak kullanarak kendini yukarı çekti. Yırtılmaması için eteğine dikkat etmesi gerekiyordu.

Bir atasözüne göre sadece iki şey yüksek yerleri severdi - aptallar ve duman - ama Maomao itiraf etmeliydi ki, yukarıda olmak iyi hissettiriyordu Hepsi. Ay ve bir tutam yıldız İmparatorluk şehrinin üzerinde parlıyordu. Uzaktan görebildiği ışıklar zevk bölgesiydi. Çiçeklerin ve arıların şimdiye kadar orada gece toplantılarına başladıklarından emindi.

Maomao'nun duvarda özel bir işi yoktu. O

sadece kenarda oturdu, bacaklarını tekmeledi ve gökyüzüne baktı. "Vay, vay. Biri benden önce mi geldi?" Bu ses ne ne yüksek ne de alçak. Maomao döndüğünde uzun pantolonlu yakışıklı bir genç adamla karşılaştı. Hayır, genç bir adam gibi görünüyordu ama bu Konsolos Ah- Duo'ydu. Saçlarını atkuyruğu şeklinde arkadan bağlamış ve omzundan büyük bir su kabağı şişesi sarkıyordu.

Yanaklarında bir parça kırmızı vardı ve giyinikti.

nispeten hafifçe. Ayağı yere sağlam basıyordu ama biraz içmiş gibiydi.

"Bana aldırmayın leydim. Birazdan ayrılacağım," dedi Maomao.

"Aceleye gerek yok. Benimle bir fincan paylaşır mısınız?"

Kendisine bir kadeh sunulan Maomao reddetmek için hiçbir neden bulamadı. Normalde Konsolos Gyokuyou'nun hizmetçisi olduğu gerekçesiyle reddedebilirdi ama Maomao o kadar da

Arka saraydaki son gecesinde Eş Ah-Duo ile son bir içki içmeyi reddedecek kadar kaba. (Tamamen mantıklı, görüyorsunuz: kesinlikle sadece biraz şarap fırsatının cazibesine kapıldım).

Maomao kadehi iki eliyle tuttu; içi bulanık bir içkiyle doluydu. Şarabın güçlü bir tatlı tadı vardı, alkolün asit acısı pek yoktu. Hiçbir şey söylemedi, sadece şarabı yudumladı.

Ah-Duo doğrudan su kabağından içmekten hiç çekinmedi.

"Biraz erkeksi göründüğümü mü

düşünüyorsun?" "Böyle davrandığınızı

düşünüyorum."

"Hah, dürüst bir tetikçi. Bu hoşuma gitti." Ah-Duo bir dizini kaldırdı, Çenesini eliyle destekliyordu. Sivri burnu ve gözlerini çevreleyen uzun kaşları Maomao'ya bir şekilde tanıdık geldi. Ona tanıdığı birini hatırlatıyorlardı, diye düşündü ama zihni de içki gibi biraz bulanıktı.

"Oğlum elimden kayıp gittiğinden beri Majestelerinin arkadaşayım. Ya da belki de gitti demeliydim.

varlığa geri dönmek."

Bir eş gibi davranmak zorunda kalmadan, bir arkadaş olarak onun yanında durdu.

Birlikte hemşirelik yaptıklarından beri onu tanıyan biri. O da eş olarak seçileceğini hiç düşünmemişti. Onun ilk ortağıydı, evet, ama sadece onun rehberi olduğunu varsaymıştı. Biri neredeyse bir akıl hocası diyebilirim. Sonra, Majesteleri'nin

Sadece bir süs eşyası olmasına rağmen on yıldan fazla bir süre eş olarak kalmıştı. Adamın acele etmesini ve onu birine vermişti. Neden ona bu kadar bağlanmıştı?

Ah-Duo kendi kendine düşünmeye devam etti. Maomao orada olsa da olmasa da, kimse olmasa da muhtemelen devam edecekti. Bu eş yarın gitmiş olacaktı. Arka sarayda yayılabilecek söylentiler artık onu ilgilendirmeyecekti.

Maomao sadece sessizce dinledi.

Sonunda konuşmasını bitirdiğinde, eş ayağa kalktı ve kabağı ters çevirerek içindekileri duvarın üzerinden ötesindeki hendeğe boşalttı. Görünüşe göre

Maomao'nun aklına birkaç gün önce kendini öldüren hizmetçi kadın geldi.

"Suyun içi çok soğuk olmalı." "Evet, hanımefendi."

"Acı çekmiş olmalı." "Evet, hanımefendi."

"Ne kadar aptalca."

Bir sonra Maomao, "Haklı olabilirsin" dedi. "Herkes çok aptal."

"Haklı olabilirsin."

Belli belirsiz de olsa anlamıştı. Hizmetçi kadın bir intihardı. Ve Ah-Duo bunu biliyordu. Belki de kendini öldüren kadını tanıyordu.

Belki "herkes" Fengming'i de içeriyordu. Kadının ölümünde parmağı olabilir.

Hizmetçi kadın, şüpheler Eş Ah-Duo'nun üzerine çekilmesin diye dondurucu suya batırılmıştı.

Asla bilinmemesi gereken bir sırrı saklamak için kendini asan Fengming vardı

Ah-Duo istese de istemese de, gerçek ya da mecazi anlamda, onun için hayatlarını feda eden herkes vardı.

Ne büyük bir israf.

Ah-Duo insanları yönetecek kişiliğe ve cesarete sahipti. Eğer İmparator'un yanında olabilseydi, onun eşi olarak değil ama

başka bir formda olsaydı, belki de siyaset daha sorunsuz ilerlerdi. Belki de. Maomao yıldızlara bakarken düşüncelerin zihninden geçmesine izin verdi, ancak şu anda bunların bir anlamı yoktu.

Ah-Duo önce duvardan aşağı indi ve Maomao da tam üşümeye başlamıştı ki bir ses onu durdurdu.

"Ne yapıyorsun?"

Maomao irkilerek ayağını kaybetti ve duvarın yarısından aşağı kayarak sert bir şekilde sırtının ve arkasının üzerine düştü.

"O da kimdi?" diye kendi kendine homurdandı.

"Affedersiniz," diye tısladı ses, şimdi tam kulağının dibindeydi.

Şaşkınlıkla döndüğünde Jinshi'nin pek de memnun görünmediğini gördü.

"Usta Jinshi. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Kelimeleri ağzımdan aldın."

Maomao yere indiğinde hiç acı hissetmediğini fark etti. Bir darbe aldığı doğruydu ama yere çarptığını hissetmemişti.

Bu çözülmesi zor olmayan bir gizemdi: Jinshi'nin tam üstüne düşmüştü.

Hoppala! Maomao tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama hareket edemedi.

Sıkıca tutuldu.

"Usta, belki beni bırakabilirsiniz?" dedi, kibar görünmeye çalışarak, ama Jinshi'nin kolları kararlılıkla sarılı kalmaya devam etti göbeğinin etrafında. "Usta Jinshi..."

Adam inatla onu görmezden geldi. Maomao biraz kıpırdandı, yüzüne bakmak için döndü ve yanaklarında bir kızarıklık olduğunu fark etti.

Adamın nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu. "İçki mi içiyordun?"

"Sosyalleşiyordum. Başka seçeneğim yoktu," dedi Jinshi ve gökyüzüne baktı. Kış havası keskin ve berraktı, bu da yıldızların ışığının daha da parlak görünmesini sağlıyordu.

Sosyalleşmek. Doğru. Maomao ona şüpheyle baktı.

Arka sarayda "sosyalleşmek" çok karanlık şeyler anlamına gelebilir. Her ne kadar birçoğunun bazı eksiklikleri olsa da, İmparator'un burada yaşayanlara biraz fazla özgürlük tanıdığı söylenebilir.

çok önemli parçalar.

"Bırak beni dedim."

"İstemiyorum. Üşüyorum." Tüm güzelliğine rağmen hadım düpedüz huysuzlanıyordu. Elbette üşüyordu; üzerinde hafif bir ceket bile yoktu. Maomao, Gaoshun'un nerede olduğunu merak etti.

"Eminim öyledir, o yüzden üşütmeden odana dönsen iyi olur." Geri döndüğü odanın kendi odası mı yoksa şarabı onunla paylaşan kişinin odası mı olduğu umurunda değildi.

Jinshi yine de alnını Maomao'nun boynuna dayadı, neredeyse ona sokuluyordu. "Kahretsin... Beni içmeye davet ediyorsun, beni sarhoş ediyorsun. Sonra da 'Sanırım bir süreliğine dışarı çıkacağım.' Tabii ya! Hadi git! Şuraya. Kim bilir nereye! Lanet olsun. Sonra geri döndün, ama şimdi 'çok daha iyi hissediyorsun'! Ve beni de kovuyorsun! Hepsine lanet olsun!"

Maomao, arka sarayda Jinshi'ye bu şekilde davranmaya cüret edebilecek birinin olduğunu fark edince çok etkilendiğini fark etti. Ama bu ne burada ne de oradaydı. *Sarhoş biriyle takılmakla hiç ilgilenmiyorum.* Hep böyle yapışkan olurlar, sorun da bu zaten. *Aslında, bekle...*

Sonunda Maomao'nun Jinshi'nin üzerine yukarıdan düştüğü için bu durumda olduğu dank etti. Bunu yaptığının farkında olmasa bile, onun düşüşünü kırma nezaketini göstermişti. O anda kendisini yabani otların arasında yatar halde bırakan alkol olsa bile. Maomao, sizi kötü bir düşüşten kurtaran birine bir teşekkür bile etmeden hemen emir vermeye başlamanın biraz kabalık *olabileceğini* düşündü. Ama o da orada öylece yatamazdı.

"Usta Jinsh-" Kendini kurtarmak için yaptığı son girişim, boynuna bir şeyin düştüğünü hissetmesiyle yarıda kesildi. Sıcak bir his sırtından aşağıya doğru aktı.

"Sadece bir dakika daha," dedi Jinshi ona daha sıkı sarılarak. "Kendimi biraz ısıtmama yardım et."

Maomao içini çekti: sesi normalde gibi çıkmıyordu. Sonra gökyüzüne baktı ve parıldayan yıldızları tek tek saymaya başladı.

Ertesi gün ana kapıda büyük bir kalabalık toplandı. Arka sarayın en uzun süre görev eşi, bir önceki gecenin aksine, kendisine neredeyse hiç yakışmayan geniş kollu bir ceket ve etek giymişti. Etraftaki kadınlardan bazıları mendillerini tutuyordu. Bu

Yakışıklı, çocuksu eşi genç hanımların için bir idol olmuştu.

Jinshi, Ah-Duo'nun önünde durdu. Birisi onun hakkında endişelenebilirdi.

Bir gece önce içtikleri onca içkiden sonra, ama ikisinde de akşamdan kalma belirtisi yoktu. Kadın ona bir şey verdi: bir başlık, bir Saf Eş'in sembolü. Çok geçmeden başka bir kadına geçecekti.

Kıyafetleri değiş tokuş edebilirler. Göksel güzellik ve yakışıklı kadın. Prensipte daha farklı olamazlardı ama yine de garip bir şekilde çok şey paylaşıyor gibiydiler. *İşte bu kadar,* Maomao düşündü. Bir gece önce Ah-Duo'nun birine benzediğini düşünmüş ama kim olduğunu bulamamıştı. Jinshi olmalı. Eğer Eş Ah-Duo Jinshi'nin yerinde olsaydı ne olurdu?

Ama bu aptalca bir soruydu. Düşünmeye değmezdi. Ah-Duo hiçbir şekilde arka saraydan kovulan zavallı bir dışlanmış gibi görünmüyordu. Başı dik ve göğsü dışarıda yürüyordu; hatta zafer kazanmış bir kadının muzaffer görüntüsüne sahip olduğu bile söylenebilirdi. onun görevi.

Nasıl bu kadar gururlu görünebilirdi? Bir eşin yapması gereken tek şeyi hiç yapmamışken nasıl? Maomao birden kendini saçma bir olasılığın pençesinde buldu. Ah-Duo'nun önceki geceki sözleri geldi: *"Oğlum elimden kayıp gittiğinden beri..."*

Şimdi Maomao düşündü: *Kayıp mı? Ölmedi mi?*

Birisi neredeyse eşin oğlunun hâlâ hayatta olduğu anlamına geldiğini düşünebilirdi. Ah-Duo çocuk doğurma yeteneğini kaybetmişti çünkü Doğum, Dowager İmparatoriçesi'nin doğumuyla aynı zamanda gerçekleşmişti. İmparatorun küçük erkek kardeşi ve eşinin çocuğu amca ve yeğendi ve neredeyse aynı zamanda doğmuşlardı. Neredeyse ikiz gibi görünmeleri mümkündü.

Ya değiştirilmişlerse?

Eş Ah-Duo doğum yaparken bile iki bebekten hangisinin daha özenle büyütüleceğini ve daha çok değer verileceğini kesin olarak biliyordu. Bir çocuk için mümkün olan en iyi himaye asla bir sütannenin kızı olan Ah-Duo'dan gelmezdi. Ama bir İmparatoriçe Dowager'dan.

Doğumdan sonra iyileşmesi yavaş olan Ah-Duo için neyin doğru olduğundan emin olmak kolay olamazdı. Ama eğer bu değişikliği yaparak kendi oğlunu kurtarabilirse, böyle bir şeyi dilemesi anlaşılabilirdi.

Ya daha sonra ortaya çıkarsa? Gerçek İmparatorluk küçük kardeşi o zamana kadar çoktan ölmüşse? O zaman Maomao'nun babasının neden sadece sürgün edilmekle kalmayıp aynı zamanda sakat bırakıldığı da anlaşılırdı. Çünkü bebeklerin yer değiştirdiğini fark edememişti. Majesteleri'nin küçük kardeşinin neden bu kadar kısıtlı bir hayat sürdüğünü açıklar. Ve iffetli Ah-Duo'nun neden arka sarayda bu kadar uzun süre kaldığını da.

Bah. Bu çok saçma. Maomao başını salladı. Çirkin bir fantezi. Yeşim Köşkü'ndeki nedimelerinin bile yapamayacağı bir sıçrama.

Burada kalmanın bir anlamı yok, diye düşündü Maomao. Tam Yeşim Köşkü'ne geri dönmek üzereydi ki aceleyle kendisine doğru gelen birini gördü. Bu tatlı görünümlü genç eş Lishu'ydu. Maomao'yu fark ettiğine dair hiçbir belirti göstermedi ama gerçekten de ana kapıya doğru koştu. Yemek tadımcısı nefes nefese arkasından geliyordu. Diğer nedimleri de koşmadan arkalarından geldi. ve aslında tüm bu sahneden iyice rahatsız olmuş görünüyordu.

Bazı insanlar asla değişmez. Sanırım en azından biri değişti. Maomao bu konuda bir şey yapmazdı ya da yapamazdı. Kendi insanlarına sahip çıkamayan biri, bu kadınlar bahçesinde hayatta kalamayacak .

Ama artık yalnız değildi. En azından bu yüreklendiriciydi.

Eş Lishu, Eş Ah-Duo'nun önünde belirdi; kolları ve bacakları neredeyse mekanik bir şekilde beceriksizce hareket ediyordu. Elbisesinin eteğine takıldı ve bir anda baş aşağı yere yuvarlandı. Kalabalık öfkesini bastırmaya çalışırken Kahkahalar ve Eş Lishu ağlayacakmış gibi duruyordu, Ah-

Duo bir mendil çıkardı ve genç kadının yüzündeki kiri silmesine nazikçe yardım etti.

O anda, yakışıklı genç eşin yüzü sevgi dolu bir annenin yüzüydü.

Bölüm 31: İşten Çıkarılma

"Ne yapacağım ben?" Jinshi kederli gözlerle kâğıda baktı. "Ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordu suskun yardımcısı, aynı şekilde belgeye bakıyordu. Durum her insanı umutsuzluğa düşürmeye yetiyordu. "Bu bir isim listesi," diye gözlemledi Gaoshun. "Fengming'in ailesi ve onların bilinen ortakları."

Fengming çoktan ölmüştü ve klanı ve aile ilişkileri tamamen yok edilmekten kurtulacaktı, ancak akrabaları tüm mal varlıklarına el konulacak ve her biri farklı derecelerde de olsa sakat bırakma cezasına .

Jinshi en azından Eş Ah-Duo'dan herhangi bir talimat gelmediği için minnettar olabilirdi. Fengming'in tek başına hareket ettiği kabul edilmeliydi.

İş ortakları arasında ailesinin hizmetleriyle ilgilenen bir dizi müşteri de vardı. Jinshi klanı her zaman basit bir arı yetiştiricisi olarak düşünmüştü, ancak elleri epeyce kurabiye kavanozunda gibi görünüyordu.

"Kızlarından sekseni arka sarayda hizmet ediyor," dedi Gaoshun. "İki bin kişiden sekseni. Saygıdeğer bir oran."

Gaoshun, efendisinin kaşlarını izleyerek, "Öyle diyebilirim," dedi. "Taburcu edilsinler mi?"

"Bu yapılabilir mi?"

"Eğer isterseniz."

Eğer isterse. Jinshi ona ne derse, Gaoshun onu yerine . Doğru olsun ya da olmasın. Adil olsun ya da olmasın.

Jinshi uzun, yavaş bir nefes vererek içini çekti. İş ortakları listesindeki isimlerden en az birini tanıyordu. Kaçırılan bir eczacının kızının alıcıları.

"Bu konuda ne yapmalı..." diye düşündü. Tek yapması gereken bir seçim yapmaktı. Ama ne yapmaya karar verdiğine bağlı olarak *kadının* ona nasıl bakacağından korkarak oturdu. Bir emir vermek çok basitti. Ama nasıl olacaktı

İstedığının tam tersi olsaydı, bunu kabul eder miydi?

Maomao, kendisi ile Jinshi arasındaki uçurumu bir halk mensubu ile bir soylu arasındaki uçurum gibi görüyordu. Emir ne kadar tatsız olursa olsun, Jinshi'nin bunu eninde sonunda kabul edeceğinden şüpheleniyordu. Ancak bunun aralarındaki uçurumu daha da derinleştirdiğini gördü.

Ama onu göndermek mi? Bocaladı. Burada gönüllü olarak bulunmuyordu, bu doğrudu. Yine de kendi isteğiyle onun hizmetine son verebilir miydi? Ya her zaman anlayışlı olan kız bunun kokusunu alırsa?

Jinshi soruları zihninde evirip çevirirken Gaoshun, "Üstat Jinshi," dedi. "O çok tesadüfi bir piyon değil miydi?"

Yardımcısının sözleri soğuk ve mantıklıydı. Jinshi bir elini alnında gezdirdi.

"Toplu işten çıkarma mı?"

"Evet," dedi Xiaolan, kuru bir hurmayı mideye indirirken. Maomao meyve bahçesinden birkaç hurma almış, sonra da kurumaları için Yeşim Köşkü'nün saçaklarının altına gizlice asmıştı. Biri fark etseydi, başı belaya girebilirdi. Aslında gerçekten de öyleydi: Hongniang'ın meyveleri fark etmemesi mümkün değildi. Gaoshun onu kurtarmak için tam zamanında . Hongniang, onun hurmalara oldukça düşkün olduğunu keşfettiğinde, "bu seferlik" buna izin vereceğini söyledi. komplocu bir göz kırpma.

"Sanırım şöyle bir şey, hani bazen böyle bir davayla ilgili herkesi katlederler ya? Bütün kızlar Anlaşmalı oldukları tüccar evleri işi bırakmak zorunda kalacak. Ben öyle duydum."

Xiaolan'ın açıklamasında arzulanan bir şey yoktu ama Maomao başını salladı. *Bunun nereye gittiğinden emin değilim. İçimde kötü bir his var,* diye düşündü. Ve kötü hislerinin doğru olma gibi talihsiz bir eğilimi vardı.

Maomao'nun nominal ailesi bir işletmeydi ve bazen ticaretle uğraşıyordu. Fengming'in ailesi aracıydı, bu yüzden bir bağlantı olabilir.

Maomao, *beni şimdi kovarlarsa benim için zor olur*, diye düşündü. Ayrıca buradaki hayatını sevmeye başlamıştı. Doğru, eve, eğlence bölgesine gidebildiği için mutlu olacağına şüphe yoktu ama oraya gider gitmez kendini yaşlı madamın pençelerinde bulacaktı, en küçük bir bozuk paranın bile gözden kaçmasına izin vermeyen bir kadın. Maomao, Lihaku'nun ziyaretinden beri ona hâlâ müşteri göndermemişti. Bu, onun hesapçı zihninden kaçmayacak bir gerçektir.

Bu sefer gerçekten beni satmaya başlayacak.

Maomao Xiaolan'a veda ettikten sonra normalde görmeye hiç ilgi duymayacağı bir kişiyi bulmak için yola koyuldu.

"Ne kadar sıra dışı. Ve çok zor nefes alıyor," dedi güzel haremağası hafifçe. Arka sarayın ana kapısının yanındaydılar.

Maomao ancak dört gözde eşin evlerini ziyaret ettikten sonra gelebilmişti. Isırıcı bir karşılık vermek için çabaladı ama Jinshi, "Sakin . Kıpırmızı olmuşsun." Su perisine benzeyen yüzünde bir telaş gölgesi vardı.

Maomao soluk soluğa kalırken, "Seninle konuşmam... gerekiyor," diyebildi. Jinshi neredeyse gülümsüyor gibiydi ama yine de tahmin edemediği bir nedenden ötürü yüz ifadesinde bir parça melankoli vardı, çok.

". İçeride konuşalım."

Bir süredir ilk defa dışarıda beklemek zorunda kalan Hizmetçi Kadınların Başhemşiresi için biraz kötü hissetti.

Maomao ve Jinshi onun ofisini kullandı. Maomao kadına bir Geçerken kibarca selam verdi; son zamanlarda Ah-Duo'nun ayrılışıyla ilgilenmekle çok meşgul olduğu anlaşıyordu. Maomao içeri girdiğinde Jinshi çoktan bir sandalyeye oturmuş, masanın üzerindeki bir kâğıda bakıyordu. "Sanırım bana gerçekleşen toplu işten çıkarma hakkında soru sormak istiyorsunuz."

"Evet, efendim. Bana ne olacak?"

Jinshi cevap vermek yerine ona kâğıdı gösterdi. Mükemmel bir malzemeydi ve üzerindeki isimler arasında Maomao'nunki de vardı.

"Yani gitmeme izin verilecek."

Ne yapacağım? diye düşündü. Onu işe almaları için ısrar edemezdi. Sıradan bir hizmetçi kadın olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Tarafsız ifadesini özenle korudu, Yüzünde herhangi bir iltifat belirtisi görünmesin diye temkinli davranıyordu. Yine de sonuçta Jinshi'ye her zaman baktığı gibi baktı: bir tırtıla bakar gibi.

"Ne yapmak istiyorsun?" Jinshi'nin sesi her tatlı tonundan yoksundu. Gerçekten de, neredeyse yalvaran bir çocuk gibiydi kendisi. Aslında, sesi tıpkı Eş Ah-Duo'nun ayrılmasından önceki gece olduğu gibiydi. Yine de yüzü donuk ve ciddiye.

"Ben sadece bir . Tek kelimeyle, yemek pişirmek gibi ağır işlerde çalıştırılabilirim. Hatta zehir için yemek bile tadabilirim."

O sadece doğruyu söylüyordu. Kendisine bir şey yapması emredilirse, gücü dahilinde olduğu sürece yapardı ve bunu iyi yapacağını düşünmek hoşuna giderdi. Biraz maaş kesintisi yapmak zorunda kalsa bile şikayet etmezdi. Vücudunu satmak zorunda kalmasıyla arasına biraz mesafe koyacaksa, ne gerekiyorsa yapardı. yeni müşteriler edinmek.

O yüzden lütfen beni .

Maomao olabildiğince açık bir şekilde söylediğini hissetti: *Bırakın kalayım.* Ama genç adamın yüz ifadesi hiç değişmedi; sadece küçük bir nefes verdi ve gözleri bir anlığına başka yöne kaydı.

"Pekâlâ," dedi. "Yeterli tazminatı aldığınızdan emin olacağım." Genç adamın sesi soğuktu ve yüz ifadesini okuyamaması için masaya doğru baktı.

Görüşmeler başarısız olmuştu.

Gaoşun iç çekerek, efendisinin kaç ketum ve içine kapanık olduğunu merak etti. İşine engel olmuyordu, ama odasına döndüklerinde, sadece bir köşede oturuyordu.

ve Gaoshun açıkçası bundan biraz yorulmaya başlamıştı. Jinshi tüm mekanın üzerine bir bulut gibi çökmüştü. Büyüleyici gülümsemesi ve büyüleyici sesi olan çocuk orada değildi.

Maomao görevden alındığına dair resmi tebligatı aldıktan bir hafta sonra ayrılmıştı. Hiçbir zaman aşırı sıcak olmamıştı, ama hiçbir zaman da kaba davranmamıştı ve arka sarayda bir yerden bir yere giderek Tüm tanıdıklarına ve hayırseverlerine resmi olarak teşekkür eder.

Konsolos Gyokuyou Maomao'nun görevden alınmasına açıkça karşı çıkmıştı ama kararın Jinshi'den geldiğini duyunca konuyu zorlamaya devam etmedi. Yine de ona bir veda mesajı bıraktı: "Keşke bunu yapmasaydım diye ağlayarak bana gelme."

"Onu durdurmanız gerektiğinden emin misiniz, efendim?"

"Tek kelime etmeyin."

Gaoshun kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. Geçmişten bir anı aklına geldi. Genç adam en sevdiği oyuncağını kaybettiğinde ne kadar çok çekişme olmuştu. Gaoshun ona daha yeni ve daha cazip bir şey vermek için nasıl da acı çekmişti!

Belki de onu bir oyuncak olarak görmemeliydi. Belki de Jinshi ona bir nesne gibi davranmayı reddetme şekli olarak onu durdurmamayı seçmişti. O halde başka bir olağanüstü hanımefendi bulmanın ne anlamı olabilirdi ki?

Tüm bunlar büyük bir belaya işaret ediyordu.

"Gaoshun o kadar sessiz mırıldandı ki Jinshi onu duymadı. Aklından özellikle bir kişi geçti. Kızın ailesini yakından tanıyan bir subay. "Yine de büyük bir sorun." Uzun süredir acı çeken Gaoshun ensesini kaşıdı.

Sonsöz: Hadım ve Fahişe

"Çalışma zamanı. Yola koyulun." Yaşlı madam Maomao'yu oldukça seçkin görünümlü bir arabaya bindirdi. Bu akşamki iş görünüşe göre bir soylu için ziyafet. Maomao sadece iç çekebildi. başkentin kuzeyindeki büyük bir malikâneye vardılar. Ziyafette "kız kardeşlerine" eşlik eden birkaç kişiden sadece biriydi. Herkes muhteşem kıyafetler giymiş ve süslenmişti. gösterişli bir makyajla. Tıpkı onlar gibi görünmek için makyaj yapıldığı gerçeğini düşündüğünde, Maomao garip bir şekilde midesinin bulandığını hissetti.

Partileri uzun bir koridordan aşağıya, spiral bir ve geniş bir odaya girdik. Tavandan fenerler sarkıyordu ve her yerden şenlikli kırmızı püsküller sarkıyordu. Maomao, *birilerinin yakacak parası var*, diye düşündü.

Odada beş kişi arka arkaya oturuyordu. Beklediğinden daha gençtiler. Pairin titrek lamba ışığında genç adamları görünce dudaklarını yaladı. Joka'nın hafifçe yanağına vurmasıyla ödüllendirildi. Maomao'nun seksi "kız kardeşi" istediği zaman çok hızlı davranabiliyordu, bu da madamın bile ellerini havaya kaldırmasına yetiyordu.

Keşke bu tanıştırmaları daha önce yapsaydı! Buradaki adamlar Ziyafete katılanlar sözde saraydan üst düzey yetkililerdi; Lihaku ise aracı olmuştu. O da işin içindeyken, kârın en azından bir kısmı Maomao'nun borçlarını ödemeye gitmeliydi. Hiçbir şey olmasa bile, kendisine önemli miktarda tazminat verilmişti, umduğundan da fazla, böylece bedenini satmaya zorlanmaktan kurtulmuştu, ama hanımefendi yine de onu tuhaf işlere veriyordu.

Yaşlı cadı. Duyduğunda nasıl da gıdaklıyordu. Yaşlı kadın Maomao'yu gerçekten fahişe yapmak istiyor gibiydi. Yıllardır buna doğru manevra yapıyordu. Maomao'ya sürekli

ilaçlarla zamanını boşa harcamayı çoktan bırakmıştı ama bu asla olmayacaktı. Ne yani, ilgisini ilaçlardan şarkı söylemeye ve dans etmeye mi kaydıracaktı? Hiç şansı yoktu.

Maomao odayı gezerken her şeyin son derece süslü olduğunu gördü: her bir şarap şişesi ve her bir oturma minderi en yüksek kaliteye sahipti. *Hatıra olarak bir mobilyaya el atsam fark etmezler herhalde*, diye düşündü ama sonra başını iki yana salladı. Hayır, hayır, bu işe yaramaz.

Birinin özel konutuna fahişe çağırmak, genelevde ziyafet vermekten çok daha pahalıydı. Üstelik çağrılan fahişeler şu ya da bu kadınlardan biriye

Tek bir akşam için bir yıllık maaşını gümüş olarak alabilecek bir adam. Verdigris Evi'nin üç "prensese" Meimei, Pairin ve Joka'dan aynı anda hazır bulunmalarını istemek, paranın önemli olmadığını ilan etmekten farksızdı.

Maomao, bu savaşa götürülenlerden sadece biriydi. gecenin üç yıldızının desteği. Terbiyeli olmayı öğrenmişti ama ne bir melodiyi tutturabiliyor ne de erhu çalabiliyordu. Peki ya dans etmek? Bu söz konusu bile olamazdı. Yapmayı umabileceği en iyi şey, konukların içkilerini yakından takip etmek ve asla kurumadıklarından emin olmaktır.

Maomao, birinin boş kadehine şarap doldurmaya başlarken yüzündeki kasları gülümsemeye zorladı. Onu kurtaran tek şey Herkes kız kardeşlerinin şarkı söyleyip dans etmesinden o kadar etkilenmişti ki ona bakmadılar bile. Hatta bir kişi destek personelinden biriyle Go oynamaya başlamıştı.

Herkes güler, içer ve gösterinin tadını çıkarırken, o yere bakan bir kişiyi fark etti. *Ne, canı mı sıkılmıştı?* Maomao merak etti. İnce ipek giysiler giymiş genç bir adamdı; bir dizinin üzerine küçük bir kadeh şarap koymuş, yudumluyordu

Ara sıra. Üzerine gri bir kasvet çökmüştü. *İşimi yapmadığımı düşünecekler*, diye düşündü Maomao, yaptığı her şeyi ciddiye almak gibi bir huyu vardı. Güzel, dolu bir şişe şarap aldı ve melankolik genç adamın yanına oturdu. Şık, koyu renk perçemleri yüzünün büyük kısmını gizliyordu. Hayatı boyunca onun yüz ifadesini görememişti.

"Beni yalnız bırakın," dedi.

Maomao şaşırmişti: sesi tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Neredeyse düşünmeden elini hareket ettirdi; herhangi bir nezaket ya da kibarlık düşüncesi aklından uçup gitmişti. Genç adamın yanağına dokunmamaya dikkat ederek saçlarını kaldırdı.

Onu muhteşem bir yüz karşıladı. Çekingen ifadesi derhal tam bir şaşkınlığa dönüştü. "Usta Jinshi?"
Artık yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme, sesinde tatlı bir bal yoktu ama yine de o haremağasını nerede olsa tanırdı.

Jinshi art arda birkaç kez gözlerini kırptırdı, bir süre onu inceledi ve sonra huzursuzca, "Kim... Sen de kimsin?"

"Bana sıkça sorulan bir soru."

"Sana hiç makyajla çok farklı görüldüğünü söyleyen oldu mu?" "Sık sık."

Konuşma ona bir deja vu hissi verdi. Kadın adamın saçlarını bıraktı ve saçlar adamın yüzüne düştü. Jinshi uzandı ve bileğini tuttu. "Neden kaçıyorsun?" Şimdi suratı asık görünüyordu.

"Lütfen eğlenceye dokunmayın," dedi. Onun değildi Kurallar böyleydi. Ekstra ücret almak zorunda kalacaklardı.

"Neden böyle görünüyorsun ki?"

Maomao rahatsız bir şekilde, "Bu... yarı zamanlı bir iş," derken onun gözlerine bakmayı reddetti.

"Genelevde mi? Bekle... Sakın bana sen..."

Maomao, Jinshi'ye ters ters baktı. Demek insanların düşüncelerini sorgulamayı seviyordu.

İffet, değil mi? "Ben kendim müşteri kabul etmiyorum," diye bilgilendirdi onu. "Henüz."

"Yine de..."

Maomao ayrıntı vermedi. Ne söyleyebilirdi ki? Madamın, borcunu ödmeden önce kendisine zorla bir müşteri getirmesi kesinlikle ihtimal dışı değildi Neyse ki babası ve kız kardeşlerinin etkisiyle şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı.

"Seni satın almama ne dersin?" Jinshi çizdi.

"Ha?" Maomao ona şaka yapmamasını söylemek üzereydi ki aklına bir fikir geldi. "Biliyor musun, bu hiç de fena olmayabilir."

Jinshi irkilerek nefesini tuttu. Bu bir güvercin yüzüydü.

bir bezelye tüfeği tarafından ürkütüldü. Görünüşe göre ısıltı eksikliği büyük bir ifade zenginliğine kapı . Ruhani olsa da güzel Gülümsemesi neredeyse insana benzemiyordu. Maomao'yu tek bir *po* ruhu içinde iki *hun* ruhu olması gerektiğine ikna etmek için neredeyse yeterliydi: tek, bedensel yin ruhu için iki geçici yang ruhu.

"Yeniden arka sarayda çalışmak o kadar da kötü olmazdı," dedi.

Jinshi'nin omuzları çöktü. Maomao, sorunun ne olabileceğini merak ederek ona baktı.

"Arka saraydan ayrıldığını sanıyordum. Çünkü nefret ediyordun."

"Ben ne zaman böyle bir şey söyledim ki?" Aslına bakılırsa Maomao, kızının borcunu ödemek için kalmak için yalvardığına ikna olmuştu.

ve onu kovduran da Jinshi'ydi. Buranın kendi Sıkıntılar ve zorluklar vardı kuşkusuz ama Konsolos Gyokuyounun nedimleri iyi kadınlardı. Yemek tadımcılığı ise alışılmadık bir roldü, çoğu insanın heves edebileceği ya da edeceği bir rol değildi. "Eğer Bu konuda hoşuma gitmeyen bir şey varsa," dedi Maomao, "sanırım o da zehir deneylerimi yapamamış olmamdır."

"Zaten bunları yapmamalısın." Jinshi çenesini fincan yerine dizine . Yüzündeki bıkkınlık ifadesi kendiliğinden alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Heh. Biliyorum, biliyorum. Sen busun işte."

"Korkarım sizi anlamıyorum."

"hiç az bir kadın olduğunu söyleyen oldu mu? Çok mu az?" "Evet," diye yanıtladı Maomao bir süre sonra. "Sık sık."

Jinshi'nin gülümsemesi giderek daha masum bir hal aldı. Bu kez kızgın görünme sırası Maomao'daydı. Jinshi tekrar elini uzattı. "Neden kaçıyorsun dedim?"

"Kurallar böyle efendim." Bu bilgi, eli hareket etmeyen Jinshi'yi caydırmışa benzemiyordu. Sabit bir şekilde Maomao'ya bakıyordu. Maomao bu konuda kötü şeyler hissediyordu.

"Elbette bir dokunuş ." "Hayır, efendim."

"Sonrasında senden hiçbir şey eksilmeyecek."

"Bu benim enerjimi alıyor."

"Sadece bir el. Sadece bir parmak ucu. Elbette sorun değil."

Maomao'nun cevabı yoktu. Israrcıydı. Onu tanıyordu; pes etmeyeceğini . Çaresiz kalan Maomao gözlerini kapadı ve derin bir nefes verdi. "Sadece bir parmak ucu."

Kelimeler ağzından çıktığı anda bir şeyin bastırıldığını hissetti. Göz kapakları titreyerek açıldı ve Jinshi'nin kıvrak parmak ucunda kırmızı dudak renginden bir leke gördü. Kız ne olduğunu anlayamadan elini geri çekti. Sonra, ona şaşkınlıkla parmağını kendi dudaklarına dokundurdu.

O sinsî küçük...

Parmaklarını ağzından çektiğinde, ince biçimli ağzının üzerinde kırmızı bir leke kalmıştı. Yüzü biraz gevşedi ve gülümsemesi daha da masumlaştı. Sanki dudak renginden bir parça yüzüne bulaşmış gibi yanaklarında bir kızarıklık oluştu.

Maomao'nun omuzları titriyordu ama Jinshi'nin gülümsemesi o kadar genç, neredeyse çocuksu görünüyordu ki onu azarlayamayacağını anladı. Bunun yerine yere odaklandı.

, *yakalıyor...* Maomao'nun ağzı gergin bir çizgi oluşturdu ve kendi yanakları pembeleşmeye başladı. Hiç kullanmadığını biliyordu. Rouge. Sonra kahkahalar, kıkırdayan erkekler ve kıkırdayan kadınlar duyabildiğini fark etti ve herkesin onlara baktığını keşfetti. Kız kardeşleri açık açık sırtıyordu. Maomao bundan sonra olacakları düşündükçe dehşete düşüyordu. Birdenbire başka bir yerde olmak istedi.

Gaoshun birdenbire ortaya çıktı, kollarını sanki şöyle der gibi kavuşturmuştu: *Sonunda. İşte bir iş bitti.* Tüm bunlar Maomao'nun başını döndürmeye yetti ve daha sonra günün geri kalanını zar zor hatırladı.

Akşam. Yine de kız kardeşlerinin daha sonra bu konuda onu nasıl sıkıştırdıklarını hiç unutmadı.

Birkaç gün sonra, muhteşem soylu bir ziyaretçi başkentin eğlence bölgesi. O kadar para ile geldi Hatta yaşlı Madam Goggle'ı ve nedense bir böcekten elde edilen sıra dışı bir bitkiyi bile. Ve genç bir kadın istedi. özellikle.

Fin.

“Perhaps
you could
make a
love potion.”

just için
bir anlık,

gözlerinizi
bir karışimla
açın

ol, j_izs kullanımı
&d! %_OS1ty:

“May I whisper
in milady’s ear?”

so oihean hayir 1 oviÜ lld hearber,
Consort Lihua chadce kihua's face went
as aapn pwlh esh ei1? "a'd i Ne Maomao might
êha e%ld Q22aj%ub pa@of iyely debat among Lihua's

ladies-in-waiting for some time afterward.

“Consort
Gyokuyou,

if I were to find
the author of
this message,
what would you
do with her?”

Gyokuyou

When he saw the branch with
the note on it at the Jade Pavilion,
the eunuch **Jinshi** remembered
something – someone.

"No, sir."

This time it was Maomao's turn to look annoyed. Jinshi reached out again.

"There won't be any less of you afterward."
"It takes my energy."
"Just one hand. Just a fingertip. Surely that's all right."
Maomao had no answer.

"Surely one touch is all right."

Bonus: Çevirmen Notları

Eczacı Günlükleri Günlükler Cilt 1

Bir Zevk Meselesi

Son meseleye hoş geldiniz! Dost çevirmeniniz Kevin burada. Umarız *Eczacı Günlükleri*'nin bu ilk cildini beğenmişsinizdir.

Çevirinin ne anlama geldiği hakkında biraz fikir vermeye çalışmak istiyorum.

süreç, özellikle bu özel seride olduğu gibi. *The Apothecary Diaries* çevirmenin özel dikkat göstermesini gerektiren bir dizi özelliğe sahiptir; örneğin kitabın geçtiği ortam ve tıp, biyoloji vb. alanlarla ilgili kelimelerin bolluğu gibi. Çevirmen olmanın bir parçası da, bu gibi özel konular söz konusu olduğunda kendinizi en az orijinal yazar kadar yetkin gösterebileceğiniz bir noktaya hızlı bir şekilde ulaşabilmektir ki bu da modern çeviri çağında internetin mutlak bir nimet olduğu bir şeydir.

Çevirmenlerin sadece jargonu almaktan daha ince seçimler yapması gereken yerleri ortaya çıkarmak adına, bu kitabın 25. bölümündeki bir kelime ögesine odaklanmak istiyorum. Bu bölüm, Jinshi'nin bir tanıdığı olan Kounen'in tuz zehirlenmesi. Tuzlu tatları tadamadığı için, çok geç olana kadar ağır tuzlu şarap içtiğini fark etmediği ortaya çıktı.

Kaynak metinde Kounen'in eskiden *karatou* (辛党) olduğu, sonra zevklerinin değiştiği ve *amatou* (甘党) olduğu söylenmektedir. *Amatou* kelimesi oldukça basittir; iki karakter kelimenin tam anlamıyla "tatlı hizip" anlamına gelir ve tatlıya düşkün birini tanımlayan isimdir. Ancak *karatou* biraz daha dikenlidir.

İki önemli konu vardır: kaynağın anlamı kelime dağarcığı ve bunun İngilizceye nasıl çevrileceği. (Bu arada, bunlar herhangi bir çeviri girişiminde yer alan iki temel konudur). Hadi Kelimenin anlamıyla başlayın, çünkü bir şeyin ne anlama geldiğini anlamazsanız, onu tercüme etme şansınız da pek olmaz o. İlk karakter *karai* (辛い) kelimesiyle ilgilidir, ancak Bu yaygın sıfat, içerdiği sıfatlar nedeniyle biraz bilmece oluşturmaktadır. anlamsal aralık. *Anlamsal aralık*, bir kelimenin sahip olabileceği anlam çeşitliliğini ifade eder ve *karai*, genellikle baharatlı" veya "sıcak" olarak çevrilse de, "tuzlu" anlamına da gelebilir (bazen *shio-karai* veya "*tuz-karai*" olarak anılır). Şarap veya alkol bağlamında, tatlının aksine "kuru" anlamına bile gelebilir. (*Kara*'nın mecazi bir anlama sahip olduğu ve "sert" olarak çevrilebileceği başka durumlar da vardır. "şiddetli" veya "zor", ancak bu anlamlar açıkça burada yer almıyor, bu yüzden onları görmezden gelebiliriz).

Dolayısıyla *karatou* "*karai* fraksiyonu" anlamına geliyor gibi görünmektedir, ancak burada bir sonraki kırıksıklık ortaya çıkmaktadır. Bir bileşik olarak *karatou* modern dilde sıklıkla alkolü tatlı yiyeceklere tercih eden kişi anlamına gelir (yani *amatou*'dan biri olmaya karşı). Gerçekten de, bu baskın anlam haline gelmiştir. Çevrimiçi J>J sözlüğü Goo, *karatou*'yu "alkolü şeker ve tatlılara tercih eden kişi" olarak tanımlar (benim çevirim) ve *amatou*'yu zıt anlamlısı olarak verir.

Karatou için Japonca Wikipedia sayfası bunu biraz nüanse etmektedir. Koujien'in (İngilizcedeki Merriam-Webster'a benzer bir prestije sahip Japonca sözlük) kelimeyi aynı şekilde "içki içen" olarak tanımladığını belirtiyor, ancak daha eski bir kullanımda *karatou'nun karai* yiyeceklerini seven biri anlamına geldiğini belirtiyor. Merakımdan soruyorum

Hatta onlarca yıldır altın değerinde olan *Kenkyusha'nın Yeni Japonca-İngilizce Sözlüğü'nü* bile kontrol ettim (ya da duruma göre J>E çevirmenleri için yeşil) standart. Benim kopyam elektronik ve çevrimiçi sözlükler gerçekten kendi başlarına ortaya çıktı ve Telif yılı 1974 olan bu kitapta *karatou'nun* ne anlama geldiğine dair daha geniş bir bakış açısı olup olmadığını merak ettim. Ama bir de baktım ki, kelimeyi tanımlıyor

"bir içici" olarak.

Dolayısıyla, kanıtlar *karatou*'nun sadece içmeyi seven biri anlamına geldiği lehine görünüyor, ancak çeviride her zaman kaynak metindeki bir kelimenin bağlamını göz önünde bulundurmak önemlidir. Bu kitabın 25. bölümünde Jinshi, Kounen'i dönüşüm: "Ciddi bir tatlı düşkünlüğü geliştirdi (lit. '*Amatou*'nun önemli bir üyesi oldu'). İçki olarak tatlı şarabı tercih ediyor ve sadece tatlı garnitürler alıyordu."

göre en önemli kısım bu cümlelerin hemen ardından geliyor. Jinshi, Kounen'in kendisine verilen ve tatlı olmayan her şeyi reddettiğini anlatır. Verdiği örnekler arasında tütsülenmiş et ve kaya tuzu bulunmaktadır: yani *karai* olan yiyeceklerin tam tanımı. Bana göre bu, buradaki *karatou*'nun basitçe *karai* olan birinden daha fazlasını ifade ettiğini gösteriyor. içmeyi seviyor. Sonuçta, mesele Kounen'in içmeye başlaması değil, (diğer şeylerin yanı sıra) tatlı şaraplar içmeye başlamasıdır. Gerçekten de, birçok modern sözlükte olduğu gibi, *karatou*'yu alkolü tatlıya tercih eden biri olarak alırsak, buradaki kullanımı neredeyse paradoksal hale gelir.

Böylece, bana göre, *karatou*'nun anlamı meselesi çözülmüş oldu. Ancak o zaman da şu soru ortaya çıkıyor: Bu *karai* tercihini İngilizce'de nasıl tanımlayabiliriz? Kaya tuzu tuzlu olur (özdeyişle), ama tütsülenmiş ya da kurutulmuş et? Elbette bir tuzluluk unsuru vardır, ancak onunla ilişkilendirdiğimiz birincil lezzet bu mudur? Basitçe tuzlu diyebilir miyiz?

Ama o zaman *karai* yemeklerinin genellikle Baharatlı mı? "Baharatlı" veya "sıcak" kelimelerini kullanmak, "tuzlu" kelimesiyle aynı şekilde çok sınırlayıcı olacaktır. Daha modern ya da daha

Teknik bağlamda, "bol miktarda umami içeren yiyecekler" gibi bir ifade düşünebiliriz. Umami (aslında Japonca'dan ödünç alınmış bir kelimedir ve basitçe "lezzet" anlamına gelir) "beşinci lezzet"tir.

tatlı, tuzlu, ekşi ve acıya ek olarak algılanabilir. Ancak Maomao'nun "Eskiden daha fazla umami içeren yiyecekleri mi tercih ederdi?" gibi bir şey söylemesinin bilgiçlik taslamak, anakronik ya da her ikisi gibi görüneceğinden endişe ediyordum. Sonunda, Sasha ile konuştuktan sonra (editörler konuyu

çeviri!), "tuzlu "nun en temelleri kapsadığını düşündük.

Tüm bunlar, sadece birkaç sayfada geçen ve sıradan bir kelime gibi görünen bir terimi çevirmek için! Her ne kadar bu düşüncelerin çoğu Süreç kafamda, hepsini yazmak zorunda olduğumdan çok daha hızlı ilerliyor, çevirmen bu kararları vermek ve bazen bir kelimenin bir veya her iki dildeki anlamını araştırmak için duraklamak zorunda. Bu zaman ve çaba gerektirir ve hem kaynak dilin nüansları konusunda bilgili hem de dikkatli bir uygulayıcı gerektirir.

Hedef dilin olası ifade kaynaklarına. Çevirmen için Maomao'nun çözdüğü gizemler bu serideki tek gizemler değil! Ama bu da eğlencenin bir parçası.

Bir dahaki sefere görüşürüz!

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için J-Novel Club'daki posta listemize kaydolun!

[Haber Bülteni](#)

Ve J-Novel Club yesi olarak en son bölümleri (bu serinin 2. Cildi gibi!) okuyabilirsiniz:

[J-Novel Kulüp yeliği](#)

Copy right

Eczacı Günlükleri: Cilt 1 by Natsu
Hyuuga
Touko Shino'nun illüstrasyonları

Çeviren: Kevin Steinbach Yayına
Hazırlayan: Sasha McGlynn

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kusuriya No Hitorigoto
Telif Hakkı© Natsu Hyuuga 2014
Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak Japonya'da Shufunotomo Infos Co., Ltd. tarafından yayınlanmıştır. Shufunotomo Co., Ltd. aracılığıyla
Bu İngilizce baskı Shufunotomo Co., Ltd., Tokyo ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.
İngilizce çeviri© 2021 J-Novel Club LLC

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.

J-Novel Club LLC
j-novel.club

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

E-kitap baskısı 1.0: Şubat 2021

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

